

Sử Nữ Dã Khuynh Thành

Contents

Sử Nữ Dã Khuynh Thành	2
1. Chương 1: Cách Cách Phải Xuất Giá (1)	3
2. Chương 2: Cách Cách Phải Xuất Giá (2)	4
3. Chương 3: Cách Cách Phải Xuất Giá (3)	5
4. Chương 4: Cách Cách Đã Xuất Giá (1)	7
5. Chương 5: Cách Cách Đã Xuất Giá (2)	8
6. Chương 6: Tiếng Đàn Trời Ban (1)	9
7. Chương 7: Tiếng Đàn Trời Ban (2)	11
8. Chương 8: Biểu Muội Của Vương Gia (1)	12
9. Chương 9: Biểu Muội Của Vương Gia (2)	13
10. Chương 10: Biểu Muội Của Vương Gia (3)	15
11. Chương 11: Biểu Muội Của Vương Gia (4)	16
12. Chương 12: Biểu Muội Của Vương Gia (5)	17
13. Chương 13: Biểu Muội Của Vương Gia (6)	18
14. Chương 14: Cách Cách Và Biểu Muội (1)	19
15. Chương 15: Cách Cách Và Biểu Muội (2)	21
16. Chương 16: Cách Cách Và Biểu Muội (3)	22
17. Chương 17: Cách Cách Và Biểu Muội (4)	23
18. Chương 18: Chiến Tranh Và Ôn Bệnh (1)	24
19. Chương 19: Chiến Tranh Và Ôn Dịch (2)	26
20. Chương 20: Chiến Tranh Và Ôn Dịch (3)	27
21. Chương 21: Chiến Tranh Và Ôn Dịch (4)	28
22. Chương 22: Chiến Tranh Và Ôn Dịch (5)	29
23. Chương 23: Nữ Tử Và Vương Tử (1)	30
24. Chương 24: Nữ Tử Và Vương Tử (2)	31
25. Chương 25: Minh Quốc Và Thanh Quốc	32
26. Chương 26: Dáng Cười Đã Lâu Không Gặp	34
27. Chương 27: Thật Sự Ngã Bệnh Sao?	35
28. Chương 28: Thăng Cấp Làm Vương Phi (1)	36
29. Chương 29: Thăng Cấp Làm Vương Phi (2)	37
30. Chương 30: Thăng Cấp Làm Vương Phi (3)	39
31. Chương 31: Thăng Cấp Làm Vương Phi (4)	40
32. Chương 32: Thăng Cấp Làm Vương Phi (5)	41
33. Chương 33: Thăng Cấp Làm Vương Phi (6)	42
34. Chương 34: Thăng Cấp Làm Vương Phi (7)	43
35. Chương 35: Thăng Cấp Làm Vương Phi (8)	45
36. Chương 36: Thăng Cấp Làm Vương Phi (9)	46
37. Chương 37: Vương Phi Ở Trong Cung (1)	47
38. Chương 38: Vương Phi Ở Trong Cung (2)	49
39. Chương 39: Vương Phi Ở Trong Cung (3)	50
40. Chương 40: Vương Phi Ở Trong Cung (4)	51

41. Chương 41: Vương Phi Ở Trong Cung (5)	53
42. Chương 42: Dạ Tiệc Tại Ngự Hoa Viên (1)	54
43. Chương 43: Dạ Tiệc Tại Ngự Hoa Viên (2)	55
44. Chương 44: Dạ Tiệc Tại Ngự Hoa Viên (3)	57
45. Chương 45: Dạ Tiệc Tại Ngự Hoa Viên (4)	58
46. Chương 46: Dạ Tiệc Tại Ngự Hoa Viên (5)	59
47. Chương 47: Dạ Tiệc Tại Ngự Hoa Viên (6)	60
48. Chương 48: Dạ Tiệc Tại Ngự Hoa Viên (7)	62
49. Chương 49: Một Ngày Một Đêm	63
50. Chương 50: Đêm Động Phòng Hoa Chúc (1)	64
51. Chương 51: Đêm Động Phòng Hoa Chúc (2)	65
52. Chương 52: Đêm Động Phòng Hoa Chúc (3)	66
53. Chương 53: Đêm Động Phòng Hoa Chúc (4)	67
54. Chương 54: Đêm Động Phòng Hoa Chúc (5)	68
55. Chương 55: Mặt Đỏ, Tim Đập	69
56. Chương 56: Ngói Và Ngọc	70
57. Chương 57: Hoa Viên Hồ Điệp (1)	71
58. Chương 58: Hoa Viên Hồ Điệp (2)	72
59. Chương 59: Đã Lâu Không Gặp	74
60. Chương 60: Cười Cười Nói Nói	75
61. Chương 61: Lời Đồn Và Sự Thật (1)	77
62. Chương 62: Lời Đồn Và Sự Thật (2)	78
63. Chương 63: Bao Táp Ấp Đến	79
64. Chương 64: Nam Nhân Bình Thường (1)	80
65. Chương 65: Nam Nhân Bình Thường (2)	81
66. Chương 66: Hảo Cầm Xúng Tri Âm (1)	83
67. Chương 67: Hảo Cầm Xúng Tri Âm (2)	84
68. Chương 68: Chịu Trách Nhiệm Và Trách Nhiệm	85
69. Chương 69: Sơn Vô Lăng - Thiên Địa Hợp	87
70. Chương 70: Lồng Giam Hoa Lệ (1)	89
71. Chương 71: Lồng Giam Hoa Lệ (2)	90
72. Chương 72: Tâm Nguyên Cuối Cùng (1)	92
73. Chương 73: Tâm Nguyên Cuối Cùng (2)	93
74. Chương 74: Tuyệt Đối Không Có Khả Năng (1)	95
75. Chương 75: Tuyệt Đối Không Có Khả Năng (2)	96
76. Chương 76: Thương Tâm Quá Độ	97
77. Chương 77: Vì Sao Không Đợi Ta?	99
78. Chương 78: Nơi Chỉ Có Hai Người	100
79. Chương 79: Kỳ Nữ Hồng Nhan Bạc Mệnh	101
80. Chương 80: Cảnh Còn Người Mất	102
81. Chương 81: Đôi Nam Nữ Thần Tiên Chốn Nhân Gian	103
82. Chương 82: Hội Ngộ	104

Sử Nữ Dã Khuynh Thành

Giới thiệu

Nam chính trong truyện Sưu Nữ Dã Khuynh Thành đường đường là một vương gia tuần mỹ phiêu dã

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/suu-nu-da-khuynh-thanh>

1. Chương 1: Cách Cách Phải Xuất Giá (1)

“Cách cách, cách cách” một cô gái vừa lão đảo chạy vội vàng, miệng vừa hô lớn.

Trong phòng, một cô gái khác đang ngồi ngay ngắn bên bàn trang điểm, trên người vận áo vân yên sam thêu phượng hoàng vàng óng ả, chiếc váy màu địa hoàng với hoa văn song điệp vân thiên thủy uốn lượn thướt tha, cùng khăn choàng mỏng như sương sa được dệt điểm thêm đóa mẫu đơn. Búi tóc thanh nhã, bên trên đội ngũ phượng Triều Dương ngậm châu ngọc, đáng tiếc khuôn mặt đã bị diện sa[1] che khuất, chỉ còn lộ ra đôi mắt sáng trong, khiến lòng người mong nhớ.

“Lại có chuyện gì nữa đây, Tiểu Thúy.” Cô gái vẫn như trước chăm chú xem quyển sách trên tay. Đối với tính cách của Tiểu Thúy, Tần Minh Nguyệt thực hiểu rõ, dù là những chuyện nhỏ như hạt vừng cũng bị nàng ta làm như trời sắp sập vậy.

Tiểu Thúy khẽ vỗ vỗ trái tim đang quá mức xúc động, lấy lại bình tĩnh rồi mới lên tiếng: “Cách cách, lần này quả thật trời sắp đến nơi rồi.”

“Em yên tâm, cho dù trời có sập xuống cũng còn nóc nhà phía trên. Nói ta nghe, lần này là chuyện gì?” Ánh mắt Tần Minh Nguyệt trước sau cũng không rời khỏi quyển sách.

Bộ dáng phớt lờ như không có chuyện gì này của Tần Minh Nguyệt là có ý gì? Tiểu Thúy tôi không tin cách cách có thể không để tâm đến việc lần này, “Lão gia vừa từ cung hồi phủ, người nói Hoàng thượng đem tiểu thư tứ hôn[2] cho Vĩnh Lạc Vương gia.”

“Tứ hôn?” Có nhầm hay không, năm nay nàng chỉ vừa tròn mười sáu.

“Người thấy chưa, chẳng phải là trời sắp sập rồi sao.” Trước kia cách cách luôn bảo tôi là kẻ hữu danh vô thực[3], lần này tôi cũng không sợ thiên hạ đại loạn, đi theo Tần Minh Nguyệt đã lâu, ngay cả Tiểu Thúy không biết chữ tôi cũng có thể dùng chút thành ngữ điển cổ.

Tuy trong lòng cả kinh, nhưng Tần Minh Nguyệt luôn tỏ ra kiên cường, gặp chuyện gì nàng cũng không biểu lộ cảm xúc thật. “Vĩnh Lạc Vương gia kia ta không biết rõ, nhưng nghe người ta nói anh ta cũng thuộc vào hàng tuần mỹ nam tử nhất nhì.”

“Thật vậy a, Vĩnh Lạc Vương gia cả kinh thành không ai không biết, em nghe đồn tất cả những cô gái gặp qua anh ta đều đem lòng mê luyến.” Mà ngay cả trong đám nha hoàn, chuyện về Vĩnh Lạc Vương gia cũng là đề tài muôn thưở.

Người tuần mỹ đến thế, nếu không phải do Hoàng thượng tứ hôn, e là không có khả năng sẽ kết hôn với một vị cách cách vốn xấu xí ai ai cũng biết. “Đi, ta đi hỏi a mã sao lại thành ra thế này.”

Trong đại sảnh, Tần vương gia đang ngồi thưởng trà cùng phúc tấn.

“A mã, ngạch nương.”

“Minh Nguyệt, mau tới đây. A mã và ngạch nương đúng lúc cũng có chuyện muốn nói với con.”

Tần Minh Nguyệt ngồi xuống chiếc ghế phía bên trái.

“Minh Nguyệt, hôm nay trên triều, Hoàng thượng tứ hôn con cho Vĩnh Lạc Vương gia, ngày kết hôn đã định là mười lăm tháng này.” Tần Vương gia nhìn nhi nữ Minh Nguyệt.

Chuyện tứ hôn này, Minh Nguyệt đương nhiên hiểu được dụng ý của Hoàng thượng. Người là muốn củng cố địa vị của hoàng gia, nếu không thì vị Vĩnh Lạc Vương gia tuần mý kia làm sao đáp ứng, dù sao bản thân nàng cũng biết Tần Vương phủ có một Minh Nguyệt cách cách vô cùng xấu xí là nàng. “A mã, Hoàng thượng lẽ nào không biết con vốn dĩ là một cách cách rất xấu xí sao?”

“Chớ có nói bản thân như vậy. Mặc kệ dung mạo con ra sao, trong lòng a mã và ngạch nương, con mãi mãi là đứa con gái mà chúng ta trân quý nhất”, Tần phúc tấn đi qua nắm chặt tay nàng ôn nhu nói.

“Phải đó, Minh Nguyệt. Con không cần để ý chuyện người khác nói như thế nào, con luôn là hòn ngọc quý trong tay a mã.”

Đã qua bao năm, bất luận nàng đi đến đâu cũng nghe người ta nói đến Minh Nguyệt cách cách của Tần Vương phủ, dường như bản thân nàng đã sớm bị biến thành món trà giải khuây sau bữa ăn của bọn họ. Nếu nàng thực sự muốn lưu tâm, chỉ sợ là đã sớm hương tiêu ngọc tổn^[4]. Những chuyện ấy nàng chẳng để tâm, chính vì thế mà so với nam tử nàng lại càng có tầm nhìn sâu rộng, bản thân cũng không hề vì người khác mà tiếc nuối cho dung mạo xấu xí. Cái nàng muốn chính là có thể dùng vẻ đẹp bên trong cùng sánh vai, ganh đua cao thấp với người đời. Bởi thế, đối với những lời chỉ trích, đồn đại vô căn cứ bên ngoài, dù có ra sao, nàng vẫn sống rất vui vẻ, ý nghĩa.

[1] Diện sa : khăn che mặt, mạng che mặt

[2] Tứ hôn : ban hôn, chỉ hôn

[3] Bản gốc : - Lôi thanh đại, vũ điểm tiêu.

[4] Bản gốc : - Hương tiêu ngọc tổn. Ý nghĩa : tựa như đá rơi, hoa héo tàn, dùng so sánh khi vẻ đẹp tuổi xuân của cô gái mất đi. Thành ngữ tương đương : hương tiêu ngọc vẫn, hương tiêu ngọc toái, ế ngọc mai hương.

2. Chương 2: Cách Cách Phải Xuất Giá (2)

Tần Minh Nguyệt hiểu được việc Hoàng thượng tứ hôn thì dù cho hai bên không muốn cũng không còn cách nào khác. ‘Tứ hôn’ chính là hoàng mệnh, chống lại hoàng mệnh thì không chỉ tài sản bị tịch thu mà cả nhà họ còn trở thành tội phạm bị truy giết. Ngấm lại, thực nhanh quá, hôm nay đã là mười hai, ngày kia chẳng phải đã đến mười lăm rồi sao. “A mã, nhi nữ đã hiểu. Hoàng thượng tứ hôn, Minh Nguyệt không dám không nghe theo.”

“Con gái ngoan, sau này con chính là Vương phi của Vĩnh Lạc Vương phủ, sẽ không còn là.. tiểu cách cách của Tần Vương phủ nữa, con nhất định phải cẩn trọng suy nghĩ. Xưa đã có câu gần vua như gần cọp, dù sao Vĩnh Lạc Vương gia cũng là con nhà đế vương, con làm việc phải cẩn thận, ngạch nương không yên lòng nhất chính là con đó.” Tần phúc tấn ôm đứa con gái cưng vào lòng, đứa bé này từ nhỏ đã lớn lên trong lời bàn tán của mọi người, cho nên tính cách rất kiên cường, chính điều đó khiến Tần phúc tấn rất lo lắng.

“Ngạch nương, người hãy yên tâm.” Tần Minh Nguyệt không biết nên nói gì để an ủi Tần phúc tấn. Nàng vốn đã biết chuyện này chẳng khác nào nhảy vào hang cọp, hoặc là tan xương nát thịt, hoặc là ân - sủng

song toàn. Điều này không chỉ quan hệ đến chuyện sống chết của nàng mà còn kéo theo cả vinh nhục của Tần Vương phủ, có thể nói là trách nhiệm trọng đại.

Đến rồi hôm nay, Tần Vương phủ giăng đèn kết hoa, nơi nơi đều treo đèn lồng báo hỷ đỏ chói.

“Tiểu Thúy, mau đi xem cách cách chuẩn bị đến đâu rồi, kiệu hoa của Vương gia cũng sắp đến rồi đó.” Dẫu hôm nay là ngày vui, nhưng Tần phúc tấn luôn cảm thấy lo lắng trong lòng.

“Cách cách, Phúc tấn sai em đến xem người thế nào, kiệu hoa của Vương gia cũng sắp tới nơi rồi.”

“Xong rồi đây.” Không phải chỉ là đội mũ phượng rồi đến choàng khăn quàng vai sao? Chuyện này chẳng khó khăn, nàng đã sớm chuẩn bị xong rồi. Tần Minh Nguyệt không muốn lãng phí thời gian còn lại, hơn nữa quyển sách cũng chỉ còn vài trang nên nàng liền nhân lúc này đọc cho hết.

“Trời ạ, cách cách. Bây giờ là lúc nào rồi mà người còn ngồi đọc sách thế này.” Gả cho chính là nam tử tuấn mỹ nhất kinh thành này, bất luận là ai cũng còn mừng không kịp, thế mà cách cách nhà ta lại làm như chẳng có chuyện gì. Tôi là kẻ đi theo người mà đã kích động muốn chết, xem ra đúng là hoàng đế còn chưa vội mà thám giám đã lo lắng đến chết mất rồi.

“Được rồi, được rồi, Tiểu Thúy bà bà.” Tần Minh Nguyệt buông quyển sách trên tay, nàng đương nhiên đã xem xong nếu không làm sao có thể bỏ xuống đây.

“Cách cách à, mũ phượng và khăn quàng này vận trên người cách cách là hợp nhất, liệu còn ai có thể xinh đẹp hơn cách cách nhà chúng ta chứ. Người cùng Vĩnh Lạc Vương gia quả thực là trời sinh một đôi.” Tiểu Thúy nàng từ nhỏ đã đi theo cách cách, cách cách cũng chưa bao giờ coi nàng là người ngoài.

“Cái gì mà trời sinh một đôi chứ. Lý nào lại có một nam nhân thích nữ nhân xấu xí. Ta tin Vĩnh Lạc Vương gia kia cũng không ngoại lệ.” Tần Minh Nguyệt lẩm bẩm nói qua màn sa mỏng.

Mấy năm trước, vết bớt trên mặt cách cách đã dần biến mất, hà có gì cách cách vẫn muốn mang khăn che mặt giả làm người xấu xí. Chuyện này Tiểu Thúy cũng không rõ. “Cách cách, người rõ ràng vô cùng xinh đẹp, Tiểu Thúy không hiểu được vì sao người bằng lòng để người ta gọi là cô gái xấu xí.”

“Ha ha, đẹp cũng tốt, mà xấu cũng tốt. Dù sao cũng chỉ là vẻ bề ngoài, mà đó cũng chẳng phải là điều ta muốn.” Trong lời nói của Tần Minh Nguyệt dường như có chứa đựng tâm tư.

Cách cách của chúng ta luôn nói những lời khiến người ta nghe không hiểu, “Dạ. Cách cách, kiệu hoa cũng sắp đến, để em xem người còn quên gì không.”

“Cái gì cũng có thể quên, chỉ cần không quên đem theo em là được rồi.” Đối với Tần Minh Nguyệt mà nói, Tiểu Thúy giống như người thân của nàng. Lần này nàng đến Vĩnh Lạc phủ, may mắn có Tiểu Thúy theo cùng, điều này cũng khiến Minh Nguyệt bớt sầu não. Ít ra ở nơi xa lạ ấy còn có người hiểu nàng.

3. Chương 3: Cách Cách Phải Xuất Giá (3)

Việc có thể tiếp tục hầu hạ cách cách, đối với Tiểu Thúy mà nói, là điều hạnh phúc nhất. “Cách cách, người nghe thấy không, nhất định là kiệu hoa đã đến. Người hãy mau trùm khăn vào đi.”

Không ngờ rằng cũng có ngày nàng phải rời bỏ ngôi nhà thân yêu sau mười sáu năm gắn bó, vừa không nỡ, lại vừa lưu luyến. “A mã, ngách nường, hai người hãy bảo trọng, con gái phải đi rồi.” Một lần nữa, nàng ngoái lại nhìn cảnh vật thân thuộc, sau này nơi đây sẽ không còn là nhà của nàng nữa, mà trở thành nhà mẹ đẻ của nàng.

Đoàn đón dâu vô cùng náo nhiệt, họ diễn tấu sáo và trống dọc theo đường đi.

Hai bên đường cũng rất đông người đến chung vui, nhưng chính yếu vẫn là đến xem tuần mạo của Vĩnh Lạc Vương gia.

“Mau nhìn kìa, người cười ngửa đang đi đến từ bên kia chính là Vĩnh Lạc Vương gia.”

“Quả đúng là so với nữ nhân còn tuấn mỹ hơn nha.”

“Phải phải, thật đáng tiếc. Đúng là đóa hoa nhài cắm bãi phân trâu.”

Người trên đường tiếp tục nói cười bên xấu, còn các cô nương thấy vương gia tuyệt mỹ thì mặt liền đỏ bừng.

Hách Liên Vũ cười ngửa đi phía trước, trên mặt anh không có lấy một nụ cười. Cũng khó trách, làm sao mà vui vẻ được khi phải cưới một vương phi xấu xí về nhà.

Trong kiệu hoa đỏ thắm, Tần Minh Nguyệt không nghe thấy chuyện bên ngoài, nàng lấy ra một quyển sách từ trong tay áo rồi chăm chú xem.

“Cách cách, đã đến nơi rồi.” Tiểu Thúy khẽ gọi Tần Minh Nguyệt.

Cất quyển sách vào lại trong tay áo, Tần Minh Nguyệt ngồi ngay ngắn, đợi vị Vương gia đại nhân kia cùng mọi người đến tham dự.

Thế nhưng nàng đợi mãi cũng chẳng thấy ai đến vén rèm kiệu. Tần Minh Nguyệt nàng cũng không câu nệ quy tắc này nọ, nhưng nơi đây dù sao cũng là Vĩnh Lạc phủ.

Mặt khác, Tiểu Thúy lại rất nôn nóng. Vị Vương gia kia cứ nhiên lại đi thẳng vào trong, chẳng thèm để ý đến cách cách nhà cô.

Người ở bên ngoài cũng chẳng ai dám lên tiếng, bọn họ chỉ có thể giương mắt chứng kiến hết thấy mọi việc.

Nghe được tiếng mọi người xì xào bàn tán bên ngoài, Tần Minh Nguyệt cũng phần nào hiểu được. “Tiểu Thúy, em đỡ ta xuống kiệu.”

“Dạ, cách cách.” Không thể ngờ rằng cách cách vừa vào cửa nhà vương gia đã phải chịu thiệt thòi. Xem ra sau này, những ngày cách cách ở đây cũng chẳng lấy gì làm tốt, Tiểu Thúy thật không thể không thay cách cách nhà mình lo lắng.

Tiểu Thúy dắt Tần Minh Nguyệt đi theo nhà hoàn của Vĩnh Lạc Vương phủ vào trong. Sau một hồi rẽ trái rẽ phải, cuối cùng hai người được dẫn đến một căn phòng rất yên tĩnh.

Nha hoàn dẫn đường mở cửa phòng, dẫn Tiểu Thúy và Tần Minh Nguyệt đi vào.

“Nơi này chính là phòng của cách cách.” Nha hoàn chỉ vào nơi đơn sơ này và phòng nhỏ trong hậu viện của Vương phủ.

“Không phải chứ, muốn cách cách nhà chúng tôi ở đây sao? Cô cũng biết cách cách nhà ta hiện tại chính là Vương phi của vương gia nhà các người cơ mà.” Tiểu Thúy rất tức giận, bất bình nhìn chằm chằm nha hoàn kia.

Nha hoàn nọ khinh bỉ liếc nhìn Tiểu Thúy và Tần Minh Nguyệt, “Việc này là do chính Vương gia dặn dò, nếu có gì bất mãn, người có thể tìm Vương gia hỏi cho rõ.” Nói xong, nha hoàn kia liền ngạo mạn bỏ đi.

“Cái gì chứ. Em không tin Vương gia có thể đối xử với cách cách như thế.” Cách cách nhà mình bị lạnh nhạt, Tiểu Thúy có chút không cam tâm.

Tháo tấm khăn hỷ trên đầu xuống, Tần Minh Nguyệt quan sát bốn phía căn phòng đơn sơ này. Tất cả chỉ gồm một phòng khách và một buồng ngủ. Tuy nói là đơn sơ nhưng những vật dụng cần thiết đều có đủ, xem ra sau này nàng sẽ phải sống ở nơi đây. “Không sao đâu, Tiểu Thúy. Ta đã sớm đoán được sẽ thành ra cố sự này. Em xem xem, nơi này không phải cũng rất tốt sao? Rất yên tĩnh, cảnh sắc cũng đẹp, ta rất thích,”

“Cách cách, Tiểu Thúy thật bội phục người. Dù có thế nào người cũng rất lạc quan, vui vẻ.”

“Vậy được rồi. Chúng ta cùng nhau dọn dẹp nơi này. Sau này đây sẽ là nhà của chúng ta.” Tần Minh Nguyệt tháo mũ phượng trên đầu cùng khăn choàng trên người đặt sang một bên.

“Cách cách à, sao người lại cởi ra? Nếu lát nữa Vương gia đến đây thì phải làm sao.”

4. Chương 4: Cách Cách Đã Xuất Giá (1)

“Cách cách à, sao người lại cỏi ra? Nếu lát nữa Vương gia đến đây thì phải làm sao.”

“Không sao, anh ta sẽ không đến đây.” Tần Minh Nguyệt vừa nói vừa sửa soạn lại đồ đạc trong phòng.

Tiểu Thúy bắt đầu dĩ thử dài, xong cũng luống cuống sửa soạn theo. “Sớm biết sẽ thành ra thế này em đã mang tất cả đồ đạc tới.” Vốn tưởng rằng đến Vương phủ thứ gì cũng có, thế nên Tiểu Thúy chẳng hề mang gì theo. Hiện tại cô thấy thật hối hận, chỉ tiếc rằng giờ có hối hận cũng đã muộn màng rồi.

Nửa canh giờ trôi qua, Tần Minh Nguyệt nhìn căn phòng sạch sẽ, mỉm cười hài lòng. “Tiểu Thúy, cũng không tồi nhỉ.”

“Vâng. Chỉ có cách cách là chịu thiệt thòi.”

“Tiểu Thúy, không có gì là thiệt thòi với không thiệt thòi cả. Chúng ta không thể chỉ vì mới suy sụp một chút đã bi quan. So với những người nghèo khổ, chúng ta đã tốt hơn họ rất rất nhiều rồi.”

Mất vị vương gia kia quả thực hỏng rồi, người con gái vừa xinh đẹp lại thiện lương như cách cách nhà chúng ta lại chẳng hề nhìn tới. Tiểu Thúy thầm mắng vị vương gia ngu ngốc kia trong lòng không biết bao nhiêu lần. “Cách cách, nếu Vương gia và phúc tấn biết được, hẳn hai người họ sẽ đau lòng chết mất.”

“Đây cũng có thể coi như là thử thách đối với ta. Hơn nữa a mã và ngạch nương nhất định sẽ tin tưởng ta.”

“Cách cách, người có đói bụng không? Để em đi tìm chút đồ ăn cho người.” Vội vàng nửa ngày, cư nhiên cả hai người đều chưa dùng cơm trưa. Đến nơi đây, xem ra họ phải tự tay làm mới có thể được cơm no áo ấm.

“Đúng là có hơi đói một chút. Vậy em đi cẩn thận, dù gì chúng ta cũng không quen ai ở đây.”

“Em sẽ cẩn thận. Cách cách đợi một chút nhé.”

Đi đến cửa, Tần Minh Nguyệt nhìn quanh bốn phía, nơi này dường như là nơi sâu nhất, hẻo lánh nhất trong Vĩnh Lạc Vương phủ. Nhưng phong cảnh ở đây cũng khá đẹp, phía trước phòng của nàng là một bãi đất hoang phủ đầy cỏ dại, cách đó không xa, một tòa bát giác đình tọa lạc giữa hồ nước đã cạn khô. Nàng tin tưởng rằng chẳng bao lâu nữa, nơi đây nhất định sẽ tràn ngập hương thơm cỏ hoa, cá thành đàn tung tăng bơi lội.

“Cách cách, cách cách, người đâu rồi?”

Nhất định là Tiểu Thúy đã trở lại, Tần Minh Nguyệt bước nhanh trở vào phòng.

“Cách cách, người mau ăn một chút đi.” Tiểu Thúy bưng hai đĩa nhỏ giống nhau đựng cơm và thức ăn đặt trên bàn.

“Em cũng cùng ăn đi. Sau này nơi đây cũng chỉ có hai chúng ta, không cần phân biệt chủ tớ.”

“Cách cách, việc này sao có thể...”

“Như thế nào lại không được chứ, em mau ngồi xuống cùng ăn đi.”

Tần Minh Nguyệt ném thử một miếng rồi đặt đũa xuống hỏi: “Làm sao vậy? Thức ăn này là do em làm sao?”

“Cách cách, Tiểu Thúy vô năng. Em đã tìm khắp nơi nhưng bọn họ đều bảo rằng Vương gia đã căn dặn thức ăn của cách cách sau này đều phải do cách cách tự làm, bất kì ai cũng không được nhúng tay vào. Thế nên em chỉ có thể tự mình làm, chỉ sợ là không hợp khẩu vị của cách cách.”

“Tiểu Thúy, ta không phải có ý đó. Em đi theo ta cũng chịu nhiều thiệt thòi, lòng ta thực không nỡ.”

“Chỉ cần có thể ở bên hầu hạ cách cách, Tiểu Thúy cái gì cũng không sợ.”

“Được rồi, mau ăn cơm đi. Thời gian sau này còn dài, bây giờ mới chỉ là khởi đầu thôi.”

oOo

“Vương gia, đêm nay người không đến chỗ tân vương phi sao?” Quân gia dè dặt hỏi.

“Vương phi? Ta có nói nàng ta là vương phi sao? Về sau trong phủ ai dám gọi nữ nhân xấu xí kia là vương phi, lập tức đuổi khỏi phủ.” Rước một nữ nhân xấu xí về làm vợ đã đủ uất ức, lại còn muốn làm vương phi của ta sao, nằm mơ đi, Hách Liên Vũ tự nói một mình.

“Dù sao nàng ta cũng là cách cách của Tần Vương phủ, chỉ e là như vậy không ổn.” Biết rõ tính tình của Hách Liên Vũ, thân làm quản gia, lão phải cẩn thận từng li.

“Ta bất kể nàng ta là cái gì cách cách. Đối với bốn vương mà nói, cưới nàng về đã là nể mặt cha nàng. Nàng ta cũng đừng vọng tưởng ngồi vào vị trí vương phi kia.” Nói xong, Hách Liên Vũ đứng lên bỏ ra ngoài.

5. Chương 5: Cách Cách Đã Xuất Giá (2)

Đối với tính cách của Vương gia, ngài nói được nhất định làm được, xem ra đúng là đã xảy ra chuyện gì, nhưng nếu vừa mới kết hôn đã làm kinh động đến Hoàng thượng thì quả là không tốt. Nghĩ vậy, lão quản gia liền vội đuổi theo.

oOo

“Cách cách, người khoác thêm cái áo đi, buổi tối trời hơi lạnh đó.” Tiểu Thúy chu đáo choàng thêm một chiếc áo lên người Tần Minh Nguyệt.

Tần Minh Nguyệt nhìn Tiểu Thúy cười bảo, “Em đi ngủ trước đi, ta còn muốn xem một chút, em không cần đợi ta.”

“Em biết, cách cách, người không cần lo lắng cho em. Nếu thấy mệt em sẽ tự đi ngủ.” Tiểu Thúy đến ngồi lên một chiếc giường khác, lấy ra khung thêu còn đang dang dở.

Rầm một tiếng, cửa phòng bị mở tung ra.

Tần Minh Nguyệt và Tiểu Thúy giật nảy mình.

Tiểu Thúy buông khung thêu đi đến bên Tần Minh Nguyệt, “Cách cách, có khi nào có ma không.” Dù gì nơi đây cũng phủ đầy cỏ dại, chẳng khác với rừng núi hoang vu là bao.

“Sao có ma được chứ.” Tần Minh Nguyệt an ủi Tiểu Thúy đang sợ hãi, chính nàng cũng không tin trên đời này có cái loại ma quỷ kia.

Hai người cứ như thế dựa sát vào nhau, “Em đứng yên ở đây, ta qua đó xem thử.” Tần Minh Nguyệt buông tay Tiểu Thúy rồi cầm đèn đi ra ngoài.

Một người đàn ông đứng ở cửa, chỉ nhìn qua cũng đã biết người này chính là vị Vương gia tuần mỹ nổi danh kia.

Y phục trắng hơn tuyết, hàng lông mày không đậm không nhạt, đôi mắt dài hẹp tựa như làn xuân thủy róc rách, ôn hòa tựa như gió xuân thanh nhã. Chiếc mũi cao thẳng tựa như đỉnh Viễn Sơn xanh bao la, đôi môi mỏng nhẹ nhàng, khóe miệng hơi giương lên, càng tô thêm vẻ phong lưu.

“Người thấy bốn vương cũng không hành lễ?” Giọng Hách Liên Vũ lạnh lùng vang lên, đôi mắt nhìn thẳng vào Tần Minh Nguyệt.

Tần Minh Nguyệt chậm rãi đặt ngọn đèn xuống, rồi xoay người hành lễ. “Chẳng hay Vương gia quá bộ đến đây có việc gì?”

Có dừng khí, lần đầu tiên có nữ nhân thấy bốn vương lại không chút lo lắng, “Bốn vương chính là đến nói cho người biết, đừng tưởng rằng người vào Vương phủ thì người chính là Vương phi.”

“Vương phi? Ta được hưởng đến đãi ngộ của Vương phi sao?” Tần Minh Nguyệt không ti không kiêu[1] nhìn thẳng mặt Hách Liên Vũ.

“Người có tư cách trở thành Vương phi sao?” Hách Liên Vũ không chút lưu tình.

“Cho dù ta không có tư cách trở thành Vương phi, nhưng ta vẫn là một cách cách. Nếu không có việc gì, mời Vương gia quay về cho.” Quá rõ ràng là Tần Minh Nguyệt muốn đuổi người ta trở về.

“Xem ra cái miệng nhỏ bé lanh lợi kia đã mọc nhăm chỗ rồi.” Hách Liên Vũ lại châm chọc.

“Ta lại nghĩ hình như khuôn mặt đẹp dễ của người nào đó có phải là hơi dài quá không đây.” Hừ, ngoài chuyện hại người, Tần Minh Nguyệt tội nhất định không thua ai.

“Người, Người..” Hách Liên Vũ xanh mặt, hung dữ nhìn Tần Minh Nguyệt, hận không thể đem nàng ăn tươi nuốt sống.

“Ta? Ta làm sao? Chỉ là có hơi mệt trong người, tinh thần không được tốt nên nói sảng mà thôi. Nếu Vương gia ngài không nhanh rời đi, ta không đảm bảo sẽ không nói thêm điều gì thất lễ khiến ngài tức giận.”

“Giỏi, giỏi lắm. Người là người đầu tiên dám lớn tiếng nói chuyện với bốn vương như thế.” Hách Liên Vũ không thanh không động liền rời khỏi.

Nhìn bộ dáng tức giận của Hách Liên Vũ, Tần Minh Nguyệt lại cảm thấy khoan khoái trong lòng, nàng lẩm bẩm, “Là người tới trêu chọc ta. Đáng đời, cho người tức chết.”

Ngồi trong phòng nghe hai vị chủ tử nói chuyện, Tiểu Thúy thay Tần Minh Nguyệt toát mồ hôi lạnh một phen.

oOo

Trở lại ốc phòng, Hách Liên Vũ ôm một bụng tức, hằm hằm ngồi xuống.

Quản gia và thị vệ bên cạnh thấy vậy, chẳng ai dám lên tiếng.

“Tần Minh Nguyệt này, nàng ta thực quá to gan, cứ nhiên không đem bốn vương để vào mắt. Bốn vương nhất định phải xem sau này nàng ta còn những trò gì.”

Không thể ngờ rằng chủ tử hôm nay tự nhiên lại giận dữ đến vậy, chuyện này Hách Vũ - thị vệ thân cận bên cạnh Hách Liên Vũ - cũng chưa một lần thấy qua. Anh cũng không thể không thay Tần Minh Nguyệt toát mồ hôi lạnh một phen.

[1] Bản gốc : - Bất ti bất kháng. Không kiêu ngạo, không siểm nịnh; đúng mực. Xưng hô không thấp hèn cũng không kiêu ngạo, thái độ và ngôn từ có chừng mực.

6. Chương 6: Tiếng Đàn Trời Ban (1)

“Vương gia, liệu có phải ngày mai nên đưa cách cách vào cung thỉnh an Hoàng thái hậu?” Quản gia cung kính nhìn Hách Liên Vũ.

“Thỉnh an? Ông cho rằng Thái hậu muốn gặp nàng ta sao?” Nếu không phải do tình thế bức bách, hoàng ngạch nương nhất định sẽ không để con của người cưới một cách cách xấu xí như thế về nhà.

Lão quản gia không dám nói gì thêm nữa, lúc này Vương gia đang tức giận, vạn phần không nên đắc tội, bằng không cái mạng nhỏ này cũng khó giữ.

“Các người lui xuống hết đi.” Mọi người đều bảo rằng con người ta sống trên đời này có ‘tứ hỉ’[1], trong đó niềm vui lớn nhất chính là đêm động phòng hoa chúc. Không thể ngờ rằng đêm động phòng cư nhiên ta lại lẻ loi một mình. Vị cách cách xấu xí kia, không phải lúc này nàng ta cũng đang nghĩ như vậy chứ? Kỳ quặc, hà cớ gì ta lại nghĩ đến nàng ta chứ. Nàng rõ ràng là một cô gái xấu xí, nhưng sao lại có thể có đôi mắt đẹp đến thế, đẹp đến nỗi như có thể nhìn thấu lòng người.

o0o

“Cách cách, việc này để em làm cho.”

“Dù sao ta cũng không có việc gì, chẳng phải làm cùng nhau sẽ nhanh hơn sao. Hơn nữa ta cũng mau muốn biến nơi này thành nơi có nhiều hoa cỏ, còn có cả cá bơi nữa.” Tần Minh Nguyệt làm theo như Tiểu Thúy, nàng xắn tay áo lên nhổ những ngọn cỏ cao cao trên mặt đất.

Qua hai ngày vất vả làm việc, cuối cùng bãi đất hoang xưa cũng có chút thay đổi. Tần Minh Nguyệt vui vẻ cười, nói: “Tiểu Thúy, ngày mai chúng ta đi mua một ít hạt giống hoa về trồng ở đây, còn bên kia sẽ trồng một ít thảo dược.”

“Cách cách, người không phải lại muốn lên núi hái thảo dược về chứ?”

“Phải, thế thì làm sao?”

“Cách cách à, nơi này là Vĩnh Lạc Vương phủ, người hiện tại chính là Vương phi nha.”

“Em yên tâm, chút việc nhỏ này không làm khó được ta.” Vương phi, vương phi cái gì chứ. Nếu người kia đã không thừa nhận nàng là Vương phi, nàng cũng không thèm làm vương phi gì gì ấy.

o0o

“Vương gia, người đã về.” Vương quản gia vội chạy ra đón.

“Ông cần dặn nha hoàn đi chuẩn bị một gian phòng.” Nói xong anh liền đi vào buồng trong.

“Vâng. Tôi sẽ đi ngay.” Vương gia đã không nhắc đến là ai, thân làm quản gia, lão cũng không dám hỏi đến.

“Vương gia, phòng ốc tôi đã dặn nha hoàn chuẩn bị, người còn cần dặn gì thêm không?”

“Biểu muội[2], con gái của cữu cữu[3] ta muốn đến đây một thời gian. Bảo bọn hạ nhân tất cả phải chuẩn bị đón tiếp chu đáo.”

Biểu muội của vương gia cũng chính là biểu muội của đương kim hoàng thượng, lại còn là chất nữ[4] của đương kim thái hậu, không cần phải nói chắc hẳn không ai dám khinh suất. “Vâng, tôi hiểu. Vương gia, nếu không còn chuyện gì, tôi xin lui xuống trước.”

“Phải rồi, Minh Nguyệt cách cách kia, nàng ta mấy ngày nay làm gì?”

“Chuyện này... Vương gia đã dặn không được cho người trong phủ đến gần nơi đó, cho nên...” Thật không biết Vương gia đã xảy ra chuyện gì, mấy ngày trước còn tức giận thiếu chút nữa phát điên, sao hôm nay đã lại quan tâm hỏi chuyện của cách cách.

“Tốt. Không còn chuyện của ông nữa, lui xuống đi.” Thật không ngờ vị cách cách kia đúng là giỏi chịu đựng, những tưởng là cách cách vốn được sống trong nhung lụa nhất định sẽ không chịu đựng được cực khổ, chỉ cần qua một ngày sẽ đến tìm anh khóc lóc. Nhưng nay đã qua một tuần mà nàng vẫn chưa đến, anh quả thật đã xem thường nàng.

o0o

“Cách cách, hạt giống cũng đã gieo, trong hồ cũng đã thả cá, nhất định không lâu nữa nơi này sẽ tràn đầy sức sống, chi phần diệp mẫu[5].” Tiểu Thúy cần nhắc suy nghĩ mãi mới nhớ ra được câu thành ngữ có thể tạm coi là chính xác.

“Tiểu Thúy, thật không tồi, rất tiến bộ nha.”

“Hi hi.” Tiểu Thúy ngậy ngốc gãi đầu.

“Tiểu Thúy, em mang đàn của ta ra đây. Đã vài ngày không gảy đàn, chân tay thật ngứa ngáy.”

“Dạ, em đi ngay đây.” Nghe thấy cách cách nói muốn đánh đàn, Tiểu Thúy rất vui vẻ. Bởi vì tiếng đàn của cách cách là âm thanh đẹp nhất mà cô được nghe từ nhỏ cho đến tận bây giờ. Tiếng đàn ấy thấm vào lòng người, khiến ta cảm thấy thật gần gũi, nhất thời có thể trút bỏ, quên đi hết những muộn phiền.

[1] Tứ hỷ là một quan niệm của người Trung Hoa, có nghĩa là bốn điều mừng, bốn điều tốt lành. Quan niệm này bắt nguồn từ một bài thơ dân gian, tục gọi là Tứ hỷ thi (bài thơ về bốn điều vui mừng). Bài thơ này được chép trong Dung trai tùy bút của Hồng Mại đời Tống, nguyên văn như sau:

Cửu hạn phùng cam vũ;

Tha hương ngộ cố tri;

Động phòng hoa chúc dạ;

Kim bảng quải danh thì.

Dịch nghĩa : Nàng hạn lâu ngày gặp mưa nhuần – Nơi xứ người gặp được bạn cũ – Đêm đước hoa trong phòng cô dâu – Lúc thi đỗ bằng vàng treo tên.

(Theo bachkhoatrithuc)

[2] Biểu muội : em gái con cô, cậu hoặc dì nhỏ tuổi hơn người nói

[3] Cửu cữu : cậu, anh em với mẹ gọi là cữu

[4] Chắt nữ : cháu gái

[5] Bản gốc : – Chi phồn điệp mật. ? Miêu tả cảnh lá sum suê rậm rạp , Dường ví von gia tộc thịnh vượng, nhiều con cháu. Phồn : phồn thịnh. Mật : tươi tốt, cỏ cây sum suê.

7. Chương 7: Tiếng Đàn Trời Ban (2)

“Hay lắm, đàn đây rồi.” Tần Minh Nguyệt hai tay nhẹ nhàng nâng cây đàn, những ngón tay nhỏ dài mân mê từng sợi dây, những tiếng vô tình phát ra cũng tựa như là tiếng đàn trời ban.

Tiểu Thúy ngồi bên yên lặng lắng nghe, tựa như đã chìm đắm vào trong khúc nhạc.

Rồi Tần Minh Nguyệt từ từ nhắm hai mắt lại, nàng như đem hết tâm hồn mình gửi gắm lên mười ngón tay, từ mười ngón tay truyền vào dây đàn rồi tản mạn khắp chung quanh.

“Cách cách, người mau nhìn xem, cá trong ao nghe tiếng đàn, tất cả đều nhảy múa.” Tiểu Thúy ngạc nhiên kêu lên, những con cá trong cái ao nhỏ kia giờ đây đang bùng bùng sức sống.

Tần Minh Nguyệt mỉm cười, nhìn về phía ao nhỏ tọa lạc. Không ngờ cầm khúc học nàng học được trong sách khi xưa dường như lại có thể trò chuyện cùng thiên nhiên muôn loài.

Quả là kỳ lạ, dù Tiểu Thúy biết cách cách nhà cô cầm - kỳ - thi - họa chẳng những tất thảy đều tinh thông, mà còn rất thích đọc sách, nhưng cô lại không hề biết tiếng đàn của cách cách lại huyền diệu đến mức có thể khiến cả cá cũng nhảy múa hòa điệu theo.

Ban đầu, Hách Liên Vũ đến đây cốt là muốn trêu tức Tần Minh Nguyệt để trả thù chuyện hôm trước, không ngờ rằng lại nghe được tiếng đàn đẹp đến thế, hơn nữa còn xuất phát từ đôi tay của vị cách cách xấu xí kia, “Không tin được là người cũng có chút tài năng.”

Chỉ cần nghe qua giọng nói, không cần ngẩng lên nhìn Tần Minh Nguyệt cô cũng biết đối phương là ai.

“Xin thỉnh an Vương gia.” Nàng hướng Hách Liên Vũ cúi đầu hành lễ, tiếp tục ngồi ôm cây đàn.

Thì ra vị này chính là Vương gia nha, lần đầu tiên cô được diện kiến gần đến mức này, quả thực rất ưa nhìn. “Nô tỳ tham kiến Vương gia.”

“Đứng lên đi.” Hách Liên Vũ đi thẳng đến ngồi lên chiếc ghế đối diện Tần Minh Nguyệt.

“Sao lại ngưng đàn, phải chăng là không muốn để bản vương cùng thưởng thức?” Hách Liên Vũ nhìn mười ngón tay thon dài trắng nõn đang đặt trên cây đàn, đôi bàn tay nàng ta quả thực rất đẹp, có thể nói là đôi

tay đẹp nhất anh từng thấy. Xem ra ông trời rất công bằng, đã không ban gương mặt xinh đẹp nhưng bù lại đôi mắt và đôi bàn tay ấy thì khó ai sánh kịp.

“Dù sao ta cũng không có nghĩa vụ phải đàn hầu Vương gia, hơn nữa Vương phủ rất rộng lớn, tiếng đàn tầm thường này có gì quan trọng sao?” Tần Minh Nguyệt trước sau như một nhìn thẳng vào Hách Liên Vũ, tuy rằng người đàn ông này vô cùng tuấn mỹ, nhưng Tần Minh Nguyệt nàng không phải loại nữ nhân ngu ngốc trông mặt mà bắt hình dong.

“Chưa ai dám nói chuyện với bốn vương như thế, vẫn là người dám. Nhưng người đừng tưởng ta không dám làm gì người.” Lời nói của Hách Liên Vũ không giận dữ mà uy nghi, chỉ nghe thôi cũng khiến người ta sợ hãi vài phần.

“Thật không dám, nếu Vương gia muốn nghe, tiểu nữ xin trở chút tài mọn.” Nói tới nói lui cũng phải nhẫn, không thể đắc tội với vị Vương gia cao cao tại thượng này, bằng không ngày tháng sau này của nàng khó sống.

Ta còn tưởng nàng ta không biết sợ chứ, Hách Liên Vũ không nói gì nữa, chỉ lặng im nhìn Tần Minh Nguyệt chăm chăm.

Tiếng đàn của nàng réo rất vang lên, khi thì cao vút khi lại trầm hòa, khi như ngựa phi nước kiệu giữa thảo nguyên bao la, khi lại giống như khúc hát ru khiến người ta mộng mị.

Tiếng đàn vừa dứt, Hách Liên Vũ không nhin được mà nắm lấy tay nàng.

Không khí giữa hai người cũng dịu lại, Tiểu Thúy lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, bưng chén trà đi tới, “Vương gia, mời dùng trà.”

Nhận chén trà từ tay Tiểu Thúy, Hách Liên Vũ nhấp một ngụm. Không thể tưởng tượng được rằng một ngụm nhỏ này thôi lại như nước Cam Lộ chảy vào lòng, thực khoan khoái, dễ chịu. “Đây là trà gì?”

“Hồi bẩm Vương gia, loại trà này là do cách cách tự tay làm.” Trong lòng Tiểu Thúy thầm đắc ý, vị Vương gia này cũng nên phát hiện ra những ưu điểm của cách cách nha.

Hách Liên Vũ ngỡ ngàng nhìn Tần Minh Nguyệt, rốt cục còn điều gì về cô gái này mà anh còn chưa biết, tuy xấu xí nhưng cô không hề tự ti, trái lại còn là một tài nữ. “Cách cách nhà người đúng là không đơn giản.”

8. Chương 8: Biểu Muội Của Vương Gia (1)

“Cách cách nhà nô tỳ còn nhiều tài nghệ khác nữa cơ.” Khi nói về Tần Minh Nguyệt, Tiểu Thúy rất kính trọng nàng, quả thật nàng là một cô nương văn võ song toàn.

“Vậy sao.” Ánh mắt Hách Liên Vũ trước sau cũng không rời khỏi người Tần Minh Nguyệt.

“Tiểu Thúy.” Tần Minh Nguyệt khẽ nhắc nhở Tiểu Thúy không nên nhiều lời, nàng không muốn vị vương gia đây biết quá nhiều về mình.

“Cách cách chắc đã đói bụng, để em đi nấu cơm cho người. Nô tỳ cáo lui.” Hẳn là nên để cho Vương gia và cách cách có không gian riêng bên nhau, nói không chừng Vương gia sẽ có tình cảm với cách cách.

“Người của cô đã nói vậy, bốn vương thật muốn thỉnh giáo thêm tài nghệ của cách cách.”

“Vương gia đừng nghe Tiểu Thúy nói bừa, tiểu nữ cũng chỉ là một cô gái bình thường, thực sự không có tài năng gì hơn người cả.” Cái gì chứ? Ngày đại hôn anh ta đối xử với nàng như thế, giờ lại còn làm bộ làm tịch hỏi han, bộ không biết xấu hổ sao? Xem ra tâm tư của vị vương gia này không giống như những nam nhân bình thường khác.

“Vương gia, Vương gia.” Vương quân gia vội vã chạy tới.

“Chuyện gì?” Lời anh muốn nói còn chưa kịp thốt ra đã bị cắt ngang, khiến anh rất không vui.

“Tiểu nhân tham kiến cách cách.” Lão quản gia hướng Tần Minh Nguyệt hành lễ.

“Đứng lên đi.” Tuy rằng quản gia là người trong phủ, nhưng đối với Tần Minh Nguyệt mà nói thì một người cô cũng không biết. Đương nhiên là ngoại trừ Hách Liên Vũ.

Vương quản gia đứng lên, khom người bẩm báo với Hách Liên Vũ: “Nhân Nhân tiểu thư đã đến, hiện đang ở bên ngoài tìm Vương gia.” Hạ nhân trong phủ tìm kiếm khắp nơi, không ngờ Vương gia cư nhiên lại ở nơi này, nếu không may mắn tìm thấy vương gia, hẳn vị Nhân Nhân tiểu thư kia sẽ san bằng cả vương phủ.

“Ta biết, ông về trước đi, bốn vương sẽ theo sau.” Biểu muội Nhân Nhân này của anh được nuông chiều đến hư, tính cách cũng rất bốc đồng. Hách Liên Vũ cũng đã sớm biết, nếu anh không xuất hiện, chỉ sợ cô em gái kia sẽ làm ra chuyện kinh thiên động địa mất thôi.

“VẬY, TIỂU NHÂN XIN CÁO LUI.”

“Cô đi cùng ta, nhân tiện giới thiệu cô với Nhân Nhân.” Hách Liên Vũ đứng lên.

Trong phủ này nàng cũng không có thân phận gì, nhất thiết phải giới thiệu sao? Vị Vương gia này rốt cuộc đang suy nghĩ gì chứ. “Không cần đâu. Tiểu nữ như vậy e là sẽ khiến Vương gia mất mặt. Ngài mau đi đi, tránh để tiểu thư chờ lâu.”

Tuy biết Tần Minh Nguyệt nói vậy ý là muốn giữ thể diện cho Hách Liên Vũ anh, nhưng sự thật là nàng không muốn dính dáng đến anh. Cô gái này quả là không biết tốt xấu, bao nhiêu người mơ ước được bốn vương liếc mắt một cái, còn nàng ta thì cố tình không để anh vào mắt. “VẬY CÔ Ở LẠI.” Hách Liên Vũ nuốt hận trong lòng, nói xong liền rào bước đi, không ngoảnh lại.

Cuối cùng vị đại nhân nhàn rồi không có chuyện làm kia cũng rời gót ngọc, Tần Minh Nguyệt nhẹ nhõm thở một hơi.

“Cách cách, Vương gia đâu rồi?” Khi Tiểu Thúy quay lại, Tần Minh Nguyệt đang ngồi gầy đàn một mình, nhưng không có âm thanh nào phát ra.

“Đi rồi.” Tần Minh Nguyệt băng quơ đáp, giống như mọi chuyện chẳng hề liên quan đến cô.

“Thật đáng tiếc. Vất vả lắm mới có thể để ngài ở chung một chỗ với cách cách như thế.”

“Tiểu Thúy à, có một số việc không đơn giản như em nghĩ đâu. Vị Vương gia kia không phải người chúng ta có thể dây dưa, nếu được, ta muốn cứ mãi bình yên thế này.” Nhiều lúc Tần Minh Nguyệt rất muốn được giống như Tiểu Thúy, chẳng phải lo nghĩ nhiều.

”Phải rồi cách cách, có chuyện này em không hiểu lắm. Vừa rồi ở phòng bếp, em thấy mọi người trong phủ bảo nhau là biểu muội của Vương gia đã đến đây. Nghe nói vị tiểu thư kia rất đẹp, hơn nữa còn nghe đồn rằng họ là một đôi do Hoàng thái hậu cố ý tác thành.

“Tiểu Thúy, chuyện này chúng ta không nên xen vào.” Chuyện Hách Liên Vũ thích ai, muốn kết hôn với ai đều không liên quan đến nàng. Tuy trên danh nghĩa là vào Vĩnh Lạc Vương phủ, gả cho Hách Liên Vũ, nhưng anh ta sẽ không để nàng trở thành Vương phi, lại càng không thừa nhận nàng là thê tử của anh ta. Bản thân nàng vốn cũng chẳng mong đợi gì nơi ấy.

9. Chương 9: Biểu Muội Của Vương Gia (2)

Vốn tưởng rằng mối quan hệ giữa cách cách và vương gia sẽ dần dần cải thiện, nào ngờ giữa đường chui đầu ra một vị Nhân Nhân tiểu thư, lại còn có thân thế lớn. Xem ra vương gia nhất định bị đoạt mất rồi. “Nhưng cách cách mới chính là Vương phi nơi đây nha.”

Danh hiệu Vương phi này đối với Tần Minh Nguyệt nàng mà nói cũng chẳng quan trọng. Nàng cũng chưa từng nghĩ qua sẽ chạy theo những thứ vốn chỉ là hình thức bên ngoài ấy.

“Tiểu Thúy, mặc kệ là vương phi hay cách cách, ta cũng chỉ là một người bình thường. Làm vương phi cũng không có nghĩa là ta sẽ biến thành thần thánh đâu.”

“Lời nói của cách cách quá cao thâm, Tiểu Thúy đúng thật là không thể hiểu được.”

“Sống đơn giản vậy cũng tốt. Thôi không nói nữa, chúng ta mau đi ăn cơm.” Ai thêm quan tâm cái gì vương gia, cái gì biểu muội chứ.

oOo

“Biểu ca, huynh đã đi đâu?” Vừa nhìn thấy Hách Liên Vũ, Thôi Nhân Nhân lập tức chạy tới ôm lấy cánh tay anh.

“Không phải muội nói mai mới đến sao. Như thế nào mà hôm nay đã xuất hiện ở đây rồi?” Hách Liên Vũ để mặc Nhân Nhân ôm lấy anh.

“Là muội muốn gặp biểu ca. Chẳng lẽ biểu ca không nhớ Nhân Nhân sao?” Thôi Nhân Nhân làm bộ như sắp khóc.

“Sao thế được chứ” Hách Liên Vũ hiểu được ý tốt của Hoàng thái hậu, nhưng biểu muội chính là biểu muội, anh không hề có tình cảm hơn mức huynh muội với cô.

“Vương gia, cơm trưa đã chuẩn bị xong.” Một hạ nhân tiến lại cúi đầu nói.

“Ta biết rồi. Muội muội, chúng ta đi ăn cơm.”

Nhìn bao sơn hào hải vị trên bàn, Hách Liên Vũ lại nhớ đến Tần Minh Nguyệt, không biết giờ nàng đã ăn cơm hay chưa, cũng không biết nàng đã ăn những gì. “Người đâu.”

“Vương gia có gì phân phó?” Vương quản gia vội vàng chạy tới.

“Lấy vài món ăn mang đến hậu viện cho Minh Nguyệt cách cách đi.”

“Vâng.” Vương quản gia vội gọi một nha hoàn đang đứng quanh đấy.

Minh Nguyệt cách cách? Đó chẳng phải là nữ nhân xấu xí được biểu ca cưới về trước đây sao? Xem ra biểu ca cũng không thích nàng ta, nếu không sao đến giờ vẫn còn xưng hô là cách cách, ngay cả cơm cũng không cùng ăn, lại còn để nàng ở sống ở hậu viện. “Biểu ca, muội thật không hiểu vì sao Hoàng thượng bắt huynh cưới cô gái xấu xí ấy. Xấu như thế chẳng xứng với biểu ca chút nào.”

“Hoàng mệnh khó tránh. Thôi đừng nói đến chuyện này nữa, muội mau ăn đi.” Tuy ban đầu Hách Liên Vũ quả thật không cam tâm, dung mạo của anh dù gì cũng thuộc vào hàng khuynh quốc khuynh thành khó ai bì kịp, chẳng hiểu do đâu mà vương huynh bỗng nhiên lại đem vị cách cách xấu xí kia ban hôn cho anh. Nhưng dần dà, Hách Liên Vũ phát hiện ra một điều, tuy rằng Tần Minh Nguyệt không có khuôn mặt xinh đẹp nhưng bên trong cô lại toát ra một loại khí chất hơn hẳn những người khác. Có lẽ cái được và cái mất cũng đã bù trừ cho nhau.

Là cách cách xấu xí chứ gì? Đã có Nhân Nhân ta, ta sẽ chờ người ngoan ngoãn rồi phủ. Cho dù người có là cách cách đi chăng nữa, thì ta cũng là chất nữ của Hoàng thái hậu, là biểu muội của Hoàng thượng và Vương gia, huống hồ ta còn có dung mạo khiến nam nhân khuynh đảo, người sao có thể so sánh chứ. Hừ, Thôi Nhân Nhân thâm tính trong lòng.

“Nhân Nhân, muội định ở đây bao lâu?” Hách Liên Vũ đặt đũa xuống, có vẻ anh ăn đã no.

Cái gì chứ? Minh vừa đến đã hỏi chuyện này, muội không những muốn ở đây mà còn muốn sống ở đây cả đời nha. “Biểu ca, không phải là huynh muốn đuổi muội chứ.”

Hách Liên Vũ đương nhiên hiểu được suy nghĩ của Thôi Nhân Nhân. “Sao có thể. Huynh chỉ tùy tiện hỏi thôi.”

“Bởi vì hoàng cô lo rằng huynh phải cưới một nữ nhân xấu xí sẽ sinh khó chịu trong lòng, nên mới phân muội đến đây bầu bạn với biểu ca.” Thôi Nhân Nhân tin rằng dù nàng không nói ra, Hách Liên Vũ cũng hiểu được.

“Ý tốt của mẫu hậu ta xin ghi nhận trong lòng, nhưng hiện tại vương phủ đã có Vương phi, biểu muội cũng không nên nhọc công.” Hách Liên Vũ biết tính cách của Thôi Nhân Nhân, nàng ta đời nào chịu làm thiếp, huống chi anh chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ kết hôn với vị biểu muội này.

10. Chương 10: Biểu Muội Của Vương Gia (3)

Thôi Nhân Nhân thấy Hách Liên Vũ lo lắng sợ cô chịu ủy khuất thì vui vẻ nói: “Nếu huynh không thích vị cách cách xấu xí kia, muội tin rằng nàng ta cũng không ở đây được bao lâu. Hoàng cô cũng nói nữ nhân như vậy không có tư cách làm vương phi của biểu ca.”

Cái gì thế này, hóa ra mẫu hậu đã sớm lên kế hoạch buộc anh kết hôn, xong lại vạch sẵn đường lui. Tần Minh Nguyệt và anh, cả hai đều vô tội. “Nàng ta dù sao cũng là cách cách của Tần Vương gia, chúng ta cũng không thể quá đáng.”

“Sợ gì chứ, biểu ca chỉ cần tùy tiện tìm một lý do hừn nàng ta là được rồi.”

Anh nhìn Thôi Nhân Nhân, tuy rằng cô em gái này sở hữu dung mạo mỹ lệ mà Tần Minh Nguyệt không có, nhưng bản thân biểu muội anh lại không có được sự ý nhị toát ra từ bên trong kia. Dù Tần Minh Nguyệt cũng xuất thân từ nhà quan lại, cũng là cách cách của Tần Vương gia, nhưng lại không ngang ngược tùy hứng như Thôi Nhân Nhân. Nếu cho anh chọn lựa, anh tình nguyện chọn người mà ai ai cũng gọi là cách cách xấu xí - Tần Minh Nguyệt. “Không nói chuyện này nữa. Muội cần gì thì cứ nói với quản gia, huynh còn phải đi xem tấu chương, không thể làm giúp muội.”

“Biểu ca, biểu ca.” Đáng tiếc Hách Liên Vũ đã đi xa.

“Vương quản gia, ta hỏi ông, vị Minh Nguyệt cách cách kia thực sự rất xấu xí sao?”

“Chuyện này, tiểu nhân cũng không rõ.” Tuy rằng chỉ gặp qua Tần Minh Nguyệt một lần, nhưng trong ấn tượng của Vương quản gia, nàng ta cũng không phải cô gái khiến người ta chán ghét, ngược lại còn khiến người ta cảm thấy rất mơ hồ, thần bí.

“Chẳng lẽ mọi người trong phủ chưa từng thấy nàng ta sao?”

“Không phải, là do cách cách sống ở hậu viện, Vương gia lại phân phó hạ nhân không được đến gần nơi đó. Ngay cả tiểu nhân thực ra cũng chỉ nhìn thấy cách cách một lần, cách cách dùng khăn che mặt.”

À, ra thế. Xem ra biểu ca cũng không thích cô cách cách xấu xí kia chút nào. Nếu dùng khăn che hăn là rất xấu, nếu không sao phải che chứ. “Vương gia có đến nơi đó qua đêm không?”

“Chuyện này...” Đây là chuyện riêng tư của chủ tử, Vương quản gia không biết nên trả lời ra sao, nhưng nếu không nói, vị tiểu thư này nhất định sẽ không bỏ qua cho ông.

“Ông làm sao vậy, nói mau đi.” Thôi Nhân Nhân cao giọng.

“Sau ngày kết hôn, cách cách đã ở hậu viện còn Vương gia vẫn ở phòng của ngài qua đêm.” Vương quản gia không dám không nói thật, vị tiểu thư điệu ngoa này không thể làm phật lòng, lại càng không thể đắc tội. Nói không chừng, sau này cô ta sẽ trở thành nữ chủ nhân nơi đây.

Ta đã nói mà, con gái mà xấu như thế không thể nào biểu ca lại có hứng thú với cô ta. Đã như vậy, đêm nay Nhân Nhân ta sẽ đến bên bầu bạn với biểu ca. “Hết chuyện của ông rồi, lui xuống đi.”

“Vâng, tiểu nhân cáo lui.” Vương quản gia thở dài nhẹ nhõm, vừa đi vừa dùng ống tay áo lau mồ hôi trên trán.

Trong thư phòng, Hách Liên Vũ xem tấu chương trong tay, nhưng lại có vẻ không bình tĩnh, trong đầu anh toàn là hình ảnh của Tần Minh Nguyệt, từ cặp mắt đến đôi bàn tay gầy dòn hôm ấy.

“Nếu sau này lại được nghe giai điệu tuyệt vời ấy thì thật tốt biết bao.” Sao lại thế này, sao anh lại có thể nói ra những lời như thế, chẳng lẽ anh thật đã trở thành tù nhân của tiếng đàn của Tần Minh Nguyệt sao?

Hách Vô đứng ngoài cửa nghe thấy giọng nói trong phòng, kỳ quái thật, trong phòng rõ ràng chỉ có Vương gia, ngài rốt cuộc là đang nói chuyện cùng ai. Nhưng không có lệch, anh cũng không thể tự tiện đi vào, chỉ có thể áp tai, cẩn thận nghe ngóng động tĩnh bên trong.

“Hách Vô.”

“Có tiểu nhân.”

“Cho gọi Vương quản gia.”

“Vâng.”

Ta không tin chỉ có Tần Minh Nguyệt nàng mới gảy được ca khúc như vậy.

11. Chương 11: Biểu Muội Của Vương Gia (4)

“Hách Vô, Vương gia làm sao vậy?”

“Tôi cũng không rõ.”

“Vương gia dặn ta tìm vài cô nương biết đánh đàn, nhưng xem ra Vương gia có vẻ không hứng thú.”

“Quả là như thế. Tôi cũng không hiểu vì sao gần đây Vương gia trở lên rất lạ, hơn nữa tính tình càng lúc càng kỳ quặc.”

“Người nhỏ giọng một chút, nếu để Vương gia nghe được thì không xong đâu.”

“Tất cả lui ra.” Hách Liên Vũ vung tay lên, các cô gái ngồi bên dưới liền vội vàng ôm đàn lui xuống.

Đúng thật là không một ai có thể gảy được tiếng đàn sánh bằng Tần Minh Nguyệt, những khúc đàn bình thường nghe quả khó chịu.

“Biểu ca, huynh muốn nghe đàn sao? Vậy để Nhân Nhân đàn cho huynh nghe.” Thôi Nhân Nhân không biết từ đâu đi tới, trong tay còn ôm một cây đàn.

Có lẽ ngoài Tần Minh Nguyệt, trên đời này không còn ai có thể gảy được tiếng đàn như thế. “Được.” Không thể cự tuyệt, Hách Liên Vũ đành kiên nhẫn nghe cho xong.

Thôi Nhân Nhân vui sướng đặt đàn xuống, sau đó tao nhã ngồi lên ghế, trong lòng rất vui vẻ. Cô từ nhỏ đã học đánh đàn, ngay cả Hoàng thái hậu cũng khen cô có tiếng đàn hay, có thể chiếm được lòng người. Cuối cùng cũng có đất dụng võ.

Hách Liên Vũ nhìn những ngón tay của Thôi Nhân Nhân, tuy rằng chúng cũng trắng trẻo nhưng không thon dài đẹp đẽ như của Tần Minh Nguyệt, ngay cả tiếng đàn cũng không mang nhiều ý vị như của nàng ấy. So ra cũng chỉ hay hơn những nữ tử vừa rồi một chút mà thôi.

Sau khi đàn xong một khúc, Thôi Nhân Nhân thấy hai mắt Hách Liên Vũ từ từ nhắm lại, tựa như anh đang đắm chìm trong tiếng đàn của cô, khiến cô không khỏi mừng rỡ trong lòng, thầm thấy mình may mắn khi luyệt được ngón đàn tuyệt hảo này. “Biểu ca, nếu huynh thích, muội sẽ gảy thêm một khúc.”

Một bản cũng đã khiến anh không kiên nhẫn, lại muốn đàn một khúc nữa, thử hỏi anh chịu được sao. “Không cần đâu, muội cũng mệt rồi, đi nghỉ sớm đi. Sau này có thời gian lại phiên muội đàn cho ta nghe.”

Không ngờ biểu ca lại quan tâm cô như thế, xem ra huynh ấy đối với cô cũng rất ưng ý. Dù gì cô cũng sở hữu danh nhan khuynh quốc khuynh thành, tài nghệ cũng khó ai sánh bằng. “Chỉ cần biểu ca thích, Nhân Nhân không thấy mệt.”

Nhìn nét mặt vui mừng của Thôi Nhân Nhân, anh không đành lòng khiến muội muội thất vọng, liền cười nói: “Hôm khác nếu rảnh rồi ta sẽ lại nghe muội gảy đàn.”

Vào phủ cũng đã được vài hôm, đây là lần đầu tiên Nhân Nhân thấy anh cười, hơn nữa còn cười với cô, nụ cười ôn nhu nở rộ trên khuôn mặt tuấn mỹ, quả chói mắt nhưng khiến người ta không đành lòng quay đi. “Vâng. Vâng muội muội xin lui trước.” Thôi Nhân Nhân đỏ bừng mặt, ôm đàn chạy ra ngoài.

“Đã lâu không thấy Vương gia cười, xem ra ngài rất thích biểu muội này.” Ngay Vương quản gia thân là trang nam tử cũng thấy rằng được chiêm ngưỡng nụ cười của Hách Liên Vũ thật chẳng khác nào thưởng ngoạn phong cảnh tuyệt mỹ của nhân gian.

“Đương nhiên rồi, Nhân Nhân tiểu thư chẳng những xinh đẹp, hơn nữa còn có cầm nghệ khiến Vương gia vui vẻ, xem ra vương phủ ta sẽ sớm đổi chủ nhân.” Nam nhân ai chẳng thích nữ nhân xinh đẹp, Hách Vô tin tưởng Vương gia nhà anh cũng không ngoại lệ.

“Hai người các người nói đủ chưa?” Tuy rằng hai người kia đã cố nhỏ giọng nói chuyện, nhưng những lời kia lọt vào tai Hách Liên Vũ không sót một từ.

“Tiểu nhân đáng chết.” Hai người đồng loạt quỳ xuống, vốn tưởng đã thì thầm như thế thì vương gia sẽ không hay, nào ngờ...

“Đứng lên cả đi.”

“Tạ Vương gia.” Vương quản gia và Hách Vô cẩn trọng đứng lên, nhưng vẫn cung kính cúi đầu không dám ngẩng nhìn chủ tử.

Tuy không muốn họ nói những lời như thế nhưng anh cũng không định giải thích với họ. “Ta đi dạo, các người không cần theo.” Nói xong, Hách Liên Vũ đứng lên, chấp tay sau lưng bỏ ra ngoài.

12. Chương 12: Biểu Muội Của Vương Gia (5)

“Vương gia, đêm đã khuya, xin người hãy nghỉ ngơi.” Vương quản gia nhẹ nhàng khép cửa rồi lui xuống.

Quả là có chút mệt mỏi. Hách Liên Vũ cởi áo khoác ra rồi nằm lên giường.

Vừa mới nhắm mắt lại, anh chợt nghe thấy tiếng cửa bị đẩy ra. “Là ai?”

“Biểu ca, là muội.” Hách Liên Vũ ngồi xuống, nhìn Thôi Nhân Nhân đang tiến lại gần anh, một mùi hương không rõ từ đâu cũng dần theo đến.

“Đã muộn thế này, sao muội còn chưa ngủ?” Anh với lấy y phục để ở đầu giường định mặc vào đã bị Thôi Nhân Nhân ôm chầm lấy.

“Biểu ca, hãy để Nhân Nhân ở đây đêm nay với huynh.” Thôi Nhân Nhân vừa nói vừa dán sát vào người Hách Liên Vũ.

Thì ra mùi hương kia là của Thôi Nhân Nhân, thật quá nồng, anh một chút cũng không thích. “Nhân Nhân, đừng náo loạn. Muội mau trở về đi.”

Đêm nay cô đã hạ quyết tâm trở thành người của biểu ca, sao có thể cứ như vậy mà rời đi chứ. “Không chịu, Nhân Nhân muốn trở thành người của biểu ca đêm nay.”

Cái gì chứ? Chẳng lẽ cô em gái này muốn gao nấu thành cơm trước sao? Mẫu hậu cũng thật lắm chiêu. “Nhân Nhân, đừng làm loạn. Nếu để người ngoài biết được, sau này làm sao muội gả đi được.” Anh vội đẩy Thôi Nhân Nhân ra.

Thế nhưng biểu muội Thôi Nhân Nhân này lại đeo anh không buông, anh cũng không dám dùng sức, sợ sẽ thương tổn cô.

“Nhân Nhân đời này chỉ thích một mình biểu ca, chỉ muốn làm tân nương của biểu ca mà thôi.” Thôi Nhân Nhân then thùng tựa đầu vào ngực Hách Liên Vũ.

Anh dù sao cũng là một nam nhân bình thường, gặp phải người con gái nhỏ nhưng yêu thương mình như thế, làm sao mà không có cảm giác được cơ chứ. Máu trong người Hách Liên Vũ dâng lên, thân thể tựa như bị lửa thiêu đốt, rất rất khó chịu.

Thôi Nhân Nhân dấn sát trên người anh cũng cảm nhận được điều này, cô nhếch miệng trộm cười, xem ra đã đến lúc rồi. Cô cởi bỏ đai lưng trên người, xiêm y theo bả vai trượt xuống dưới, thân thể trần trụi hiện ra trước mặt Hách Liên Vũ. “Biểu ca. . .” Thôi Nhân Nhân bá cổ anh, đem thân thể không mảnh vải che dầy sẵn tới.

“Vương gia, Vương gia. Ta muốn gặp Vương gia.”

Cánh cửa một lần nữa bị đẩy ra, Tần Minh Nguyệt vừa la hét vừa đi vào.

“A. . .” Nàng bùm mặt chạy vội ra ngoài. Trời ạ, tình cảnh này cứ nhiên khiến nàng không chịu nổi.

“Tiểu Nhân chết tiệt, sao không ngăn cách cách lại.” Thị vệ cũng từ sau theo vào.

Khi không lại phá hư chuyện tốt của ta, để xem ta xử người thế nào. Thôi Nhân Nhân mắt hứng nhìn ra cửa, cầm vội lại xiêm y mặc lại trên người.

“Người lui xuống trước đi.”

Thị vệ lui xuống, chỉ còn một mình Tần Minh Nguyệt xấu hổ đứng bên ngoài. Là nàng đi không được, mà ở cũng chẳng xong.

“Đã muộn thế này, tìm ta có chuyện gì?” Hách Liên Vũ đi ra.

Nàng không dám nhìn mặt Hách Liên Vũ, dù sao chuyện vừa rồi đối với nàng mà nói cũng quá mức kích thích đi.

Thôi Nhân Nhân cũng ra ngoài, hung hăng trừng mắt liếc nhìn Tần Minh Nguyệt rồi ngúng nguẩy bỏ đi.

“Tiểu nữ không phải cố ý quấy rầy chuyện tốt của Vương gia, nhưng Tiểu Thúy sốt cao, tiểu nữ lại không thể giúp cô ấy hạ sốt. Trong lúc khẩn bách không biết cậy nhờ ai nên mới cả gan tìm đến đây.” Tần Minh Nguyệt từ đầu đến cuối đều cúi gằm mặt, nếu không phải nàng không có thuốc hạ sốt, nhất định sẽ không chạy đến nơi này, còn được chiêm ngưỡng một màn xuân nguyệt.

“Người đâu, đi mời Vương đại phu đến đây.”

“Tạ Vương gia. Tiểu nữ cáo lui.” Tần Minh Nguyệt xoay người chuẩn bị rời đi.

“Sao vậy, chúng ta dù sao cũng đã bái đường thành thân.” Từ phía sau, Hách Liên Vũ lập tức ôm lấy nàng.

13. Chương 13: Biểu Muội Của Vương Gia (6)

Người này không phải do nàng phá hư chuyện tốt của anh ta mà tức giận chứ. “Là tiểu nữ không đúng, đáng lẽ tiểu nữ không nên đến đây. Lần sau nhất định sẽ không làm như vậy nữa.” Tần Minh Nguyệt vừa nói vừa giãy khỏi vòng tay của Hách Liên Vũ, nhưng không thể, anh ta so với nàng mạnh hơn rất nhiều.

“Chuyện lúc nãy, không phải như nàng đã thấy đâu.” Hách Liên Vũ cũng không hiểu được vì sao anh lại phải giải thích với Tần Minh Nguyệt, nhưng thật tâm anh không muốn nàng hiểu lầm anh.

Trần trụi quần lấy nhau lại còn nói không phải như thế, họa có quỷ mới tin. “Đại phu chắc cũng sắp đến rồi, tiểu nữ xin lui trước, Tiểu Thúy vẫn đang chờ.”

“Hôm nay tạm tha cho nàng, đợi ta một chút, chúng ta cùng đi.” Hách Liên Vũ thả Tần Minh Nguyệt ra, sửa sang lại quần áo, rồi kéo tay cô về phía hậu viện.

Bàn tay anh ta rất to, tay nàng đặt trong tay anh tựa như hạt cát so với quả trứng chim. Tần Minh Nguyệt cúi đầu, để mặc Hách Liên Vũ kéo tay nàng. Trong lòng nàng vẫn đang suy nghĩ vì sao anh ta trước đây không để nàng vào mắt, nay sao lại có lòng tốt thế này. Không lẽ là do nàng bắt gặp chuyện khi nãy của anh ta khiến anh ta chột dạ nên mới có thái độ này chăng? Quên đi, mặc kệ hết, chỉ cần Tiểu Thúy mau khỏe lại là được rồi.

Đại phu đến xem bệnh, cho thuốc rồi mới rời đi.

Tần Minh Nguyệt đem thuốc sắc kỹ, rồi tự mình cho Tiểu Thúy uống. Thấy nha hoàn thân cận uống thuốc rồi nàng mới an tâm thở một hơi nhẹ nhõm.

“Chắc là sẽ không sao.”

“Vương gia sao còn ở đây?” Nếu không phải nghe được giọng nói của Hách Liên Vũ, nàng đã quên mất rằng anh ta vẫn còn ở đây.

Nàng ta là có ý gì, anh đã đứng ở đây lâu như thế cứ nhiên lại coi anh như kẻ vô hình, cô gái này thật biết cách khiến người ta tức giận. “Nàng nói gì, ta chính là muốn giúp nàng nên mới ở đây.”

Giúp nàng? Có sao? “Vất vả cho Vương gia đại nhân rồi, ngài hiện tại có thể trở về.” Tần Minh Nguyệt nhìn Hách Liên Vũ, thái độ của nàng rõ ràng là muốn đuổi khách.

Nữ nhân này thực giống ác ma trá hình, mới vừa nãy còn ăn nói khép nép, nay đã có thể vô tình như thế. “Bổn vương cũng không phải đến lấy lòng nàng, chỉ cần ta muốn, mỹ nhân không thiếu.”

“Vâng vâng, khi nãy tiểu nữ đã được chiêm ngưỡng.” Nhớ lại chuyện kia, Tần Minh Nguyệt lại thấy thẹn thùng, khi nãy cũng là lần đầu tiên nàng thấy loại chuyện như thế.

“Nàng nghe không hiểu sao, ta đã nói không phải như nàng thấy.” Hách Liên Vũ cao giọng, trong giọng nói còn tỏ rõ sự tức giận.

Quản người là như vậy sao, dù sao cũng chẳng liên quan đến nàng. “Xin Vương gia nhỏ tiếng một chút.”

Bị Tần Minh Nguyệt nhắc nhở, Hách Liên Vũ mới thấy mình vừa nãy thật thất thố, vội lấp liếm nói: “Bổn vương nói lại lần nữa cho nàng nghe, chuyện không phải như nàng nghĩ đâu.”

Nam nhân này rốt cuộc muốn nói điều này bao nhiêu lần nữa đây. “Vâng vâng, Vương gia nói sao thì là như thế.”

Thấy thái độ của Tần Minh Nguyệt, Hách Liên Vũ càng tức giận, cô gái này quả là có thiên phú chọc giận người khác, nếu không khiến anh tức chết chắc nàng không cam lòng.

Nhìn Hách Liên Vũ tái mặt, Tần Minh Nguyệt thấy có chỗ không ổn, có khi nào nàng đã nói sai chuyện gì khiến Vương gia mất hứng? “Vương gia, nếu tiểu nữ có làm gì sai mong ngài lượng thứ. Vương gia cao cao tại thượng đừng chấp tiểu nữ vô tri.”

“Tiểu nữ sao? Ta thấy nàng một chút cũng không giống, phải gọi là thiên tài khiến người tức giận.” Hách Liên Vũ trừng mắt nhìn Tần Minh Nguyệt, hận không thể kéo nàng lại đánh vào mông mấy cái.

Ánh mắt anh ta sao lại nhìn nàng giống như có thâm thù đại hận thế kia, không phải là tại nàng quấy rầy anh ta chơi đùa cùng mỹ nữ nên mới thành ra như thế chứ? Nếu không phải bất khả kháng, có cho tiền nàng cũng không đi xem cái loại chuyện kia nha, chỉ tổ làm hư mắt.

14. Chương 14: Cách Cách Và Biểu Muội (1)

“Vương gia, người hãy mau trở về nghỉ ngơi.” Tần Minh Nguyệt vốn thông minh đương nhiên biết hiện tại Hách Liên Vũ tâm tình không tốt, cũng nên tránh anh ta xa xa một chút phòng tai ương.

Hách Liên Vũ không biết nói gì thêm, nàng thông minh giỏi hoạt, có nói nữa cũng chỉ chuốc lấy bực vào mình. “Nàng cho là ta còn ngủ được sao?”

Cho dù anh ta không ngủ được, cũng không thể phiên giấc ngủ của người khác nha. Tần Minh Nguyệt liền làm bộ ngáp một cái.

Cái gì, thái độ này là công khai muốn đuổi anh đi sao? Cô gái này, mời đi chẳng được, lại còn ở chỗ của nàng bị đuổi đi vài lần. “Được, ta đi.” Hách Liên Vũ liếc Tần Minh Nguyệt một cái, sau đó cùng thị vệ canh cửa trở về.

Nhìn bóng dáng Hách Liên Vũ, Tần Minh Nguyệt lại cúi nhìn bàn tay mình, dường như hơi tâm từ anh vẫn còn lưu lại. Đáng tiếc, bàn tay ấm áp, khiến người ta có cảm giác an toàn ấy vĩnh viễn cũng không thuộc về nàng.

Nằm trên giường, Hách Liên Vũ cũng không ngủ được, nhắm mắt lại hay mở mắt ra anh đều thấy đôi mắt sáng ngời kia của Tần Minh Nguyệt. Anh giơ tay phải lên trước mặt, tựa hồ vẫn còn cảm nhận được bàn tay nhỏ nhắn, đẹp đẽ của nàng. Từ khi nào anh bỗng nhiên lại quan tâm đến vị cách cách xấu gì kia, từ khi nào anh đã để nàng xâm chiếm lòng mình, vì nàng mà tức giận không vui, chẳng lẽ đây là thích một người sao? Không, tuyệt đối không có khả năng, chỉ là nàng có chút thông tuệ mà thôi. Phải, chính là vậy, Hách Liên Vũ tin chắc như thế.

oOo

“Tiểu Thúy, em còn chỗ nào thấy không thoải mái sao?” Thấy Tiểu Thúy đã tỉnh lại, Tần Minh Nguyệt hỏi. Tiểu Thúy xiêm y đã chỉnh tề: “Cách cách, người đừng lo, em đã khỏe rồi.”

“Ừ, sắc mặt hồng hào, tinh thần cũng tốt lên, xem ra đã ổn rồi. Ta cũng thấy yên tâm.” Chỉ cần bồi dưỡng thêm cho Tiểu Thúy chút đồ bổ, xem ra lại phải tìm Hách Liên Vũ rồi.

“Cách cách, thực ra Vương gia đối với người chẳng phải rất tốt sao? Nếu không sao ngài có thể nể mặt người tìm đại phu cho em giữa đêm khuya.” Có lẽ Vương gia chỉ lạnh lùng ngoài mặt, xem ra trước đây Tiểu Thúy đã trách lầm anh.

Không nói đến thì thôi, nói tới lại khiến Tần Minh Nguyệt nhớ tới chuyện tối hôm qua. “Tiểu Thúy, ta muốn đi hái chút thảo dược, em nghỉ ngơi cho tốt.”

“Cách cách, người không phải là muốn ra khỏi phủ bằng đường này chứ?” Tiểu Thúy chỉ chỉ vách tường bên cạnh.

“Đương nhiên, còn cách nào khác mà không phải đi qua đại môn?” Tần Minh Nguyệt đã xem xét kỹ, vừa vặn nơi đây có một cây đại thụ, có thể dùng dây thừng theo đó thoát ra ngoài.

“Nhưng, cách cách cho em theo với, người đi một mình em thấy rất lo.” Từ nhỏ cách cách đã làm mọi chuyện theo cách trái với lẽ thường. Đại tiểu thư nhà người ta không bước ra khỏi đại môn nửa bước, chỉ ở trong khuê phòng, cách cách nhà cô thì ngược lại, leo núi, hái thuốc, không chuyện gì là nàng chưa làm qua.

“Ta, em lo lắng sao? Đừng mà, chiều tối em đứng ở góc tường chờ ta, nghe ta gọi thì em đem dây thừng ném ra ngoài.” Từ nhỏ đến lớn, có chuyện gì là nàng chưa làm chứ, chuyện của nữ tử không phải nói, chuyện của nam tử nàng cũng chẳng từ nan.

“Dạ, vậy em nghe theo cách cách. Nhưng nếu Vương gia đến đây, em phải làm sao?”

“Yên tâm đi, hôm nay anh ta sẽ không đến đây.” Tần Minh Nguyệt dám khẳng định như thế. Nhưng nói không chừng anh ta sẽ đến, mà chuyện đó thì liên quan gì đến nàng chứ, dù sao nàng cũng không phải cố ý phá hư chuyện của anh ta.

“Vương gia không đến thì tốt rồi. Nếu ngài tới, em thật không biết nên làm gì.”

Tần Minh Nguyệt vận nam trang, cầm theo cái gùi nàng đã chuẩn bị sẵn, “Được rồi. Tiểu Thúy em nhớ nghỉ ngơi cho tốt đó.”

15. Chương 15: Cách Cách Và Biểu Muội (2)

“Em biết rồi, cách cách, người nhất định phải cẩn thận đó.” Nhìn Tần Minh Nguyệt thoăn thoắt leo lên cây, nhanh nhẹn trèo qua tường, Tiểu Thúy rất khâm phục. Cách cách nhà cô chuyện gì cũng đã làm qua, chẳng chút câu nệ. Cái gì mà nữ tử phải tài phải đức, cái gì mà trước khi xuất giá nhất định phải núp trong khuê phòng, nếu cách cách là trang nam tử, nhất định sẽ trở thành đại tướng quân.

“Vương quản gia, biểu ca ta đâu?” Từ sáng Thôi Nhân Nhân đã không thấy bóng dáng Hách Liên Vũ.

“Vương gia đã ra ngoài từ sớm, nghe nói là cùng bằng hữu đi săn thú.” Chuyện tối hôm qua Vương quản gia không tận mắt chứng kiến, nhưng từ tình mơ trong phủ đã bàn tán xôn xao nên ông cũng biết ít nhiều.

Ra ngoài sao? Đúng là cơ hội tốt. Tần Minh Nguyệt người dám phá hư chuyện tốt của ta, ta sẽ cho người biết lợi hại. “Vương quản gia, ta muốn đi thăm Minh Nguyệt cách cách, ông tìm người dẫn đường cho ta.”

Vừa thấy ánh mắt gian tà lóe lên trên khuôn mặt hung ác của Thôi Nhân Nhân, Vương quản gia đã biết là chuyện không tốt, nhưng ông có tư cách ngăn cản vị tiểu thư kia sao. Xem ra phen này Minh Nguyệt cách cách chỉ có thể tự cầu phúc.

o0o

Tần nhiên nơi này đến chỗ ở của bọn hạ nhân cũng không bằng, xem ra biểu ca không chút để tâm đến Minh Nguyệt cách cách này, có lẽ vì danh phận cách cách nên nàng ta mới còn chỗ dung thân. Ha ha, nếu ta đuổi nàng ta đi, chắc hẳn biểu ca cũng sẽ không có ý kiến, nói không chừng còn là giúp huynh ấy một tay.

“Người lui xuống đi, để Tiểu Hồng theo ta là được rồi.” Thị nữ dẫn đường cho Thôi Nhân Nhân thoái lui.

o0o

Ngắm nhìn ngọn núi cao đến khi mặt trời sắp lặn, Tần Minh Nguyệt mới lưu luyến hạ sơn, tạm biệt đồi thảo dược bát ngát. Không cần nói ra cũng đủ biết nàng vui vẻ đến nhường nào, không ngờ chỉ mới hơn một tháng không đến, nơi đây lại có nhiều dược thảo đến vậy, hơn nữa còn có cả những vị chưa từng gặp qua. Tốt quá rồi, sau này có bị sốt hay gì gì nữa cũng không cần tìm đến Hách Liên Vũ.

o0o

“Tiểu Thúy, Tiểu Thúy.” Tần Minh Nguyệt đứng bên ngoài nhỏ giọng gọi.

Nhìn thấy dây thừng được ném qua, Tần Minh Nguyệt liền theo đó leo lên.

“Cách cách, sao trẻ thế này người mới trở về?” Tiểu Thúy đỡ vịn cái gùi trên lưng Tần Minh Nguyệt.

“Trên đường gặp chuyện nên chậm trễ, hôm nay không có ai đến chứ?”

“Không, không có.” Tiểu Thúy lấp bắp nói.

“Em làm sao vậy?” Phát hiện sự khác thường của Tiểu Thúy, Tần Minh Nguyệt nhìn kĩ nha hoàn cận thân, mới phát hiện hai má cô hồng ửng, sưng vù.

“Là ai làm?” Tần Minh Nguyệt nén cơn giận, hai tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của Tiểu Thúy, nhìn thật khiến người ta đau lòng.

“Em không sao, cách cách.”

Như vậy còn nói không sao, mặt mũi đều sưng hết cả, may là hôm nay được nàng hái được có loại giúp bớt sưng. Tần Minh Nguyệt đem một cây rửa sạch, giã nhỏ rồi nhẹ nhàng đắp lên mặt Tiểu Thúy. “Thế nào, có đỡ không?”

“Đạ, đỡ nhiều rồi, cảm thấy rất dễ chịu.”

“Giờ thì nói được rồi chứ?” Dù cho nàng đã lỡ mồm đoán được kẻ này chính là người đàn bà ở bên cạnh Hách Liên Vũ đêm qua.

“Là biểu muội của Vương gia, cô ta bảo đến tìm người. Em nói người đã ra ngoài nhưng cô ta không tin, còn ở trong phòng đập phá. Em ngăn lại thì cô ta và cả nha hoàn cùng đánh em.”

Xem ra là đến tìm nàng, nhưng không tìm thấy nàng liền đem tức giận trút lên người Tiểu Thúy. Thật là hiếp người quá đáng. “Tiểu Thúy, em cứ giữ yên đừng nhúc nhích, nửa giờ sau ta đổi thuốc cho em. Bây giờ ta phải đến tiền viện một chút.” Thay y phục xong, Tần Minh Nguyệt khấn trương đến tiền viện. Nắm tay nàng siết chặt.

16. Chương 16: Cách Cách Và Biểu Muội (3)

“Biểu ca, hôm nay huynh vất vả rồi, ăn nhiều một chút đi.” Thôi Nhân Nhân ân cần gấp thức ăn cho Hách Liên Vũ.

“Vương quân gia, sai hạ nhân đem mấy món dân dã hôm nay mang về đến cho Minh Nguyệt cách cách đi.”

“Vâng.”

“Biểu ca, sao lại ban cho cái cô cách cách xấu xí ấy, đây là công sức cả một ngày của huynh, cho nàng ta hưởng quả là lãng phí nha.” Hôm nay nếu không phải Tần Minh Nguyệt vắng mặt, cô nhất định đã khiến nàng ta đẹp mặt.

“Dù sao cũng rất nhiều, ăn không hết đâu.”

“Cách cách, sao người lại tới đây? Vương gia vừa sai tôi mang thức ăn qua bên ấy.” Vương quân gia cùng nha hoàn đang bưng thức ăn ra ngoài, thì thấy Tần Minh Nguyệt đã đi tới.

“Không cần.” Nàng lập tức vào trong, chẳng thèm để ý đến Hách Liên Vũ mà nhìn chăm chăm Thôi Nhân Nhân.

“Nếu đã đến thì cùng ăn đi.” Thấy Tần Minh Nguyệt tới, anh bỗng nhiên cảm thấy tâm tình vô cùng tốt.

Tần Minh Nguyệt chẳng để lời nói của Hách Liên Vũ vào tai, trừng mắt nhìn Thôi Nhân Nhân hỏi: “Cô là biểu muội của Vương gia?”

Vừa thấy một người mang mạng che mặt, Nhân Nhân cô đương nhiên biết ngay đó chính là vị cách cách xấu xí Tần Minh Nguyệt. Cô cũng biết Tần Minh Nguyệt nhất định là vì cô đã đánh tì nữ của nàng ta, nàng ta không phục nên tìm đến đây tính sổ. Cho dù có đánh thì thế nào, lẽ nào cô dám đánh ta, ta càng không tin cô dám động thủ trước mặt biểu ca. “Phải, thì làm sao?”

Nếu đã xác nhận thì dễ rồi. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Tần Minh Nguyệt đã bước ngay đến bên Thôi Nhân Nhân giáng cho cô ta mấy cái tát.

Hách Liên Vũ còn chưa kịp phản ứng thì nàng cũng đã đánh xong.

Thôi Nhân Nhân ôm khuôn mặt với hai gò má sưng đỏ chạy đến bên Hách Liên Vũ, nước nỡ nói: “Biểu ca, huynh phải làm chủ uội. Nữ nhân xấu xí kia dám đánh muội.”

Bọn hạ nhân nhìn đến trợn mắt há mồm, không thể ngờ rằng Tần Minh Nguyệt thực sự động thủ đánh biểu muội của Vương gia, đánh chất nữ của đương kim Hoàng thái hậu.

Hách Liên Vũ đi đến trước mặt Tần Minh Nguyệt. “Nàng điên rồi sao?”

Tần Minh Nguyệt nàng cũng không nói lời nào, chỉ nhìn anh.

Nàng càng im lặng, Hách Liên Vũ càng tức giận, “Chuyện hôm nay nàng phải nói cho rõ ràng.”

“Biểu ca, huynh còn nói với cô ta làm gì, mau đem ra ngoài đánh vài chục trượng rồi trục xuất khỏi vương phủ. Nữ nhân xấu xí lại còn điên khùng này ở lại đây chỉ tổ khiến người ta chê cười.” Thôi Nhân Nhân giận đến nghiêng răng, hận không thể sai người đem nàng ta chém thành từng mảnh.

Thấy bộ dáng kiêu căng hống hách của Thôi Nhân Nhân, Tần Minh Nguyệt chẳng phân trần, lại đi lên tát cho cô ta một cái.

Ngay khi bàn tay nàng vừa hạ, chỉ nghe lách cách một tiếng, mọi người lại sợ ngây người. Cái tát khi này không phải ai khác mà do chính Hách Liên Vũ giáng xuống, đánh trúng Tần Minh Nguyệt.

Cái tát rất vang, âm thanh vang lên khiến tất cả mọi người như ngừng thở. Cái tát này cũng rất mạnh, khiến Tần Minh Nguyệt ngã nhoài trên nền đất.

Tần Minh Nguyệt đứng lên, cũng chẳng bận tâm nguyên do xuất phát cái tát kia, có gì đó theo miệng chảy xuống hàm. Nàng như trước chỉ nhìn Hách Liên Vũ, một lời cũng không nói.

Qua mạng che, Hách Liên Vũ có thể nhìn thấy vết máu trên khóe miệng Tần Minh Nguyệt, mặt nàng cũng sưng đỏ. Nếu không phải nàng náo loạn như thế, ta có thể ra tay đánh nàng sao? Đó cũng là lần đầu tiên Hách Liên Vũ đánh nữ nhân, anh nắm chặt hai tay nhìn Tần Minh Nguyệt, trong lòng vừa đau lại vừa giận.

Tần Minh Nguyệt vẫn thủy chung giữ im lặng, xoay người rời đi.

“Người đâu, dọn dẹp nơi này đi.” Ngay khi giọng nói của anh vang lên, bọn hạ nhân mới từ trong sợ hãi tỉnh lại, khấn trương chạy tới thu dọn đồ đạc mà khi này Tần Minh Nguyệt va vào.

Cảm giác được đau đớn trên tay truyền đến, Hách Liên Vũ biết do anh tức giận nên dùng lực rất mạnh, mặt của nàng nhất định rất, rất đau.

17. Chương 17: Cách Cách Và Biểu Muội (4)

Thấy Hách Liên Vũ tức giận, không cần nói cũng biết trong lòng Thôi Nhân Nhân có bao nhiêu ngọt ngào, không ngờ biểu ca lại quan tâm cô đến vậy, cũng xác định người đàn bà kia không thể trở mặt ở trong vương phủ này nữa. “Biểu ca, huynh đừng tức giận, Nhân Nhân không sao. Vài ngày nữa sẽ khỏi thôi.”

Lướt nhìn Thôi Nhân Nhân, Hách Liên Vũ lại nói: “Đi mời đại phu đến xem cho Nhân Nhân tiểu thư.”

oOo

“Cách cách, tất cả đều tại em, nếu không vì em, Vương gia cũng sẽ không đánh người.” Vất vả lắm Vương gia và cách cách mới có chút tiến triển, nào ngờ vì mình mà mối quan hệ giữa hai người họ càng lúc càng xấu.

“Không sao, cũng không thể trách em. Dù một phần là vì muốn thay em trút giận, nhưng cái chính là chúng ta phải tìm được lý do để rời khỏi đây.” Tần Minh Nguyệt vừa tắm thảo dược vừa nói.

“Cách cách muốn đi khỏi vương phủ?”

“Hôm nay trên đường về, ta nghe tin biên giới Tây Bắc bị giặc xâm lăng, hơn nữa nơi ấy giờ đây ôn dịch hoành hành, rất nhiều người đã bị nhiễm bệnh. Ta rất lo lắng cho ca ca, nên muốn đến đó xem sao.”

“Em sẽ đi cùng với người.” Ra là cách cách lo lắng cho sự an nguy của tướng quân.

“Không được, nơi đó rất nguy hiểm, ta không thể mang em theo nhưng cũng không thể để em ở đây. Em mau thu dọn hành lý, chúng ta cùng đi khỏi đây, sau đó em quay về Tần vương phủ.”

“Vâng.” Tiểu Thúy biết, dù cho cách cách có đồng ý, cô đi theo cũng chỉ gây thêm phiền toái cho người. Cô không thông thạo y dược, lại không biết võ công, càng không thể ra chiến trường, không giống như cách cách, vừa xinh đẹp lại có tài văn thao võ lược của nam nhân.

Lấy đi một ít vật dụng, Tần Minh Nguyệt cầm theo đàn của mình, sau đó hai người rời khỏi Vĩnh Lạc vương phủ.

oOo

“Vương gia, cách cách đã xuất phủ, nói là về nhà mẹ đẻ một thời gian.” Vương quân gia cẩn thận bấm báo.

“Cũng tốt, để nàng về bên ấy một thời gian đi.”

“Thế nhưng. . .” Vương quản gia ấp úng không dám nói.

“Còn chuyện gì mau nói.” Những chuyện vừa xảy ra đã đủ phiền toái rồi.

“Cách cách dặn tại hạ tìm người chăm sóc hoa cỏ trong hậu viện.”

“Vậy cứ theo lời nàng nói mà làm.” Xem ra nàng không phải là người vô tình, bằng không khi rời đi sẽ không còn bận tâm đến hoa cỏ nơi đây. Vậy vì cớ gì khi này nàng lại mạnh tay với Nhân Nhân như thế? “Vương quản gia, lúc ta ra ngoài sân thú đã xảy ra chuyện gì?”

Vương quản gia nghĩ ngợi hồi lâu rồi nói: “Hôm ấy Nhân Nhân tiểu thư sai tại hạ tìm người dẫn tiểu thư đến hậu viện, nói là muốn chào hỏi Minh Nguyệt cách cách.”

Chẳng phải anh đã nói rồi sao, nàng không giống loại người cố tình gây chuyện. Nhất định đã có chuyện xảy ra.

“Tại hạ nghe hạ nhân trong phòng bếp bảo nhau, đêm hôm ấy tỳ nữ thân cận của cách cách đến lấy nước, mặt của cô ta sưng vù, không rõ việc này liệu có liên quan đến Nhân Nhân tiểu thư hay không.”

Nhất định là có, bằng không nàng cũng sẽ không kích động như vậy. Nhân Nhân điều ngoa đánh đá ra sao Hách Liên Vũ anh lẽ nào không biết, xem ra anh đã hiểu lầm nàng. Nhưng dù là Nhân Nhân không phải, nàng cũng không thể cư xử như thế trước mặt hạ nhân, hơn nữa anh lại đang ở đây, nếu truyền ra ngoài thì người ta sẽ coi anh ra sao đây. Vừa nghĩ tới điều này, những áy náy trong lòng Hách Liên Vũ bỗng dưng tan biến. “Ông gọi Nhân Nhân đến đây, nói là ta có chuyện tìm nàng.” Chuyện này xem ra phải hỏi cho rõ ràng.

oOo

“Tiểu thư, nghe nói cái cô cách cách xấu xí kia đã bị đuổi ra khỏi phủ, vị trí Vương phi này nhất định không còn ai khác ngoài tiểu thư.” Tiểu Hồng vui vẻ nói.

“Đương nhiên rồi, cô ta có thể sánh ngang với bốn tiểu thư sao, không bị xử tử đã là nhân nhượng cho ả.” Thôi Nhân Nhân soi kỹ gương mặt mình trong tấm gương đồng, những vết sưng đỏ đã hoàn toàn biến mất, không lưu lại dấu tích, bằng không bốn tiểu thư nhất định bắt cô ta chết không toàn thây.

18. Chương 18: Chiến Tranh Và Ôn Bệnh (1)

Biên giới Tây Bắc.

“Tướng quân, binh lính thương vong ngày một nhiều, bây giờ phải làm sao?” Phó tướng Mông Điền sốt ruột hỏi.

Tần Phi nhìn binh lính trên dưới, nếu không phải đã ngã xuống thì ai nấy vẻ mặt đều như mang bệnh. Cứ tiếp tục như vậy nếu quân địch phản công thì quân ta không thể chống đỡ, phải làm sao đây. “Tẩu chương đã gửi đi được bao nhiêu ngày rồi?”

“Tôi đã cử người gửi bằng ngựa, nếu không sai biệt thì hiện tại đã tới kinh thành.”

“Anh đi tìm đại phu, bảo bọn họ phải mau chóng tìm ra thuốc chữa trị ôn dịch.” Nhập ngũ đã nhiều năm nhưng đây là lần đầu tiên Tần Phi gặp phải tình huống loạn trong giặc ngoài như vậy.

oOo

Tại triều đình, Hoàng đế Hách Liên Kiệt tọa trên cao, bên dưới là văn võ bá quan.

“Biên cương cấp báo, hiện tại ôn dịch hoành hành, Thanh quốc lại như hổ rình mồi, các vị ái khanh có đối sách gì chăng?” Hách Liên Kiệt uy nghiêm nhìn triều thần bên dưới.

Dưới triều, quần thần nhỏ to đàm luận.

“Hồi bẩm Hoàng thượng, vi thần cho rằng việc cấp bách nhất là phải nhanh chóng tìm ra phương thuốc chế ngự ôn dịch, còn nên phái người ra biên cương trợ giúp.” Thừa tướng Phúc Luân tấu trình.

“Thần cũng cho rằng nên làm như thế.” Nếu Thừa tướng cao cao tại thượng đã nói như vậy nào ai dám trái ý.

Hách Liên Kiệt nghĩ ngợi rồi nói: “Xem ra cũng chỉ có cách này, lập tức hạ lệnh cho ngự y nhanh chóng tìm ra phương thuốc chữa trị. Ngoài ra, có ai tình nguyện mang binh ra biên cương yểm trợ?”

“Hồi bẩm hoàng thượng, lão thần nguyện mang chút sức mọn giúp đỡ nước nhà.” A mã của Tần Minh Nguyệt - Tần vương gia nói.

Trần thủ biên cương là tướng quân Tần Phi, cũng là nhi tử của Tần vương gia, hẳn không ai nóng lòng hơn ông lúc này. “Nếu vậy, nhờ Tần ái khanh.”

“Tạ Hoàng thượng. Thần nhất định không phụ lòng mong đợi của mọi người.” Từ kinh thành đến biên cương cũng mất hơn mười ngày, Phi nhi, con nhất định phải kiên trì đợi A mã, Tần vương gia thầm nhủ trong lòng.

oOo

“Sao rồi Mông Điền, đã có tin tức gì từ kinh thành chưa?” Chớp mắt đã vài ngày, Tần Phi chứng kiến thêm nhiều binh lính ngã xuống, trong lòng anh nóng như lửa đốt.

“Vẫn chưa, đại phu cũng không tìm được thuốc trị, chúng ta phải làm sao đây?” Trong lòng Mông Điền cũng lo lắng không kém, với binh lực hiện tại chẳng những không đủ sức trấn thủ, không chừng toàn quân còn có thể bị diệt vong.

“Cấp báo! Khởi bẩm tướng quan, theo tin trình sát đại quân của Thanh quốc chỉ còn cách doanh trại ta năm mươi dặm.” Một binh sĩ vội vã bẩm báo.

“Nhanh vậy sao? Quân địch khoảng bao nhiêu người?” Đây đúng là họa vô đơn chí .

“Nghe báo chỉ có mấy vạn người nhưng bọn họ dùng voi lớn làm quân tiên phong.”

Từ lâu đã nghe danh huấn luyện dã thú tác chiến của Thanh quốc, lần này nguy thật rồi. “Tiếp tục dò thám.”

“Rõ.”

“Tướng quân, phải làm sao đây?” Mông Điền sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng.

“Lập tức tập hợp xem còn bao nhiêu binh lính có thể chiến đấu.” Nếu quân địch đến đây, lại không thể rút lui thì chỉ còn nước liều chết một phen.

“Rõ.”

oOo

Cách doanh trại không xa, Tần Minh Nguyệt dừng lại, thật nhanh đã đến nơi, nơi đây chính là biên giới giữa bốn quốc và Thanh quốc. Nàng đã ngồi ngựa không ngừng nghỉ, hi vọng theo kịp đại ca.

oOo

“Cấp báo! Quân địch chỉ còn cách doanh trại không đầy hai mươi dặm.”

“Đã biết. Tiếp tục dò thám.”

“Tướng quân, chỉ còn một tốp lính, ngoài ra tất cả đều mang thương bệnh.” Mông Điền bẩm báo.

“Tốp ấy theo ta, có phải hy sinh cũng không thể để quân địch tiến vào lãnh thổ ta một bước.” Vì bảo vệ nước nhà, Tần Phi sớm đã không màng đến chuyện sống chết.

“Rõ.”

Biên giới mệnh mông, quân binh hai nước giáp mặt.

Hóa ra đó chính là voi sao, thật cao lớn! Tần Phi quan sát tình hình quân địch, nếu chúng dùng voi tác chiến thì một tia hi vọng thắng quân ta cũng không có.

19. Chương 19: Chiến Tranh Và Ôn Dịch (2)

“Vương tử, vị đang đứng phía trước kia chính là Minh quốc tướng quân Tần Phi, con trai của Tần vương. Nghe nói anh ta chẳng những anh dũng thiện chiến mà còn rất tinh thông binh pháp.” Một gã tướng quân chỉ vào Tần Phi đang đứng đối diện, nói với người nam đang ngồi trên chiến xa.

Nam tử kia dáng người cao lớn, nước da màu đồng, ngũ quan rõ nét, trong ánh mắt u ám toát lên vẻ hoang dã bất kham, rất tà mị. Ngũ quan tuấn mỹ tựa như được tạc khắc, toàn thân tản mát khí chất vương giả, tà ác mà tuấn mỹ, trên mặt anh ta lúc này còn ẩn hiện nụ cười phóng đảng mị hoặc. “À à, tuổi trẻ tài cao sao? Ta thật muốn chiêm ngưỡng hãn ta anh dũng thiện chiến đến cỡ nào.”

“Vâng, lần này gặp phải Vương tử nhà chúng ta, nhất định là do hãn ta xui xẻo rồi.” Vị nam tướng quân kia phụ họa nói.

oOo

“Tướng quân, nghe nói lần này đích thân Vương tử Tư Mã Phong dẫn quân xuất chinh. Có lời đồn vị Vương tử này chẳng những mỹ mạo phi phạm, lại còn là người rất tàn nhẫn.” Đối diện với khí thế của quân Thanh, Mông Điền không khỏi nghĩ ngợi, xem ra lần này thực sự không xong rồi, nếu người đầu người may ra còn có cửa thắng, nhưng đây lại là dã thú hung mãnh đã được huấn luyện, là người đầu dã thú đó.

Quân hai bên vẫn như trước cố thủ chờ đợi, giống như nếu chỉ rời đi trong nháy mắt, hàng ngàn vạn mũi tên của quân địch sẽ bắn tới.

Đối mặt với dã thú không nhân tính, xem ra binh pháp tất thấy đều vô dụng, nhưng cũng không thể để binh sĩ đầu hàng chịu chết. “Có biết voi sợ cái gì không?” Tần Phi quay đầu hỏi tướng quân Mông Điền bên cạnh.

“Đàn voi này đều đã trải qua huấn luyện e rằng mọi nỗi sợ đã sớm vượt qua.” Nhìn con voi cao hơn người thường mấy cái đầu, con nào con nấy đều như hung hăng nhìn về phía này, cái đuôi to kia e rằng một cước cũng có thể nghiền nát người ta.

Hao tổn như vậy cũng không tốt, chỉ sợ quân địch dùng tâm lý đánh quân ta, đợi khi khí thế quân ta sút giảm sẽ bị đánh bại, rồi chúng giáng thêm một đòn phủ đầu. “Chúng tướng sĩ nghe lệnh, dù chết cũng phải bảo vệ nước nhà, quyết không để quân địch bước vào lãnh thổ ta một bước.”

“Thề sống chết bảo vệ Minh quốc.” Các tướng sĩ cùng hô lên khẩu hiệu.

“Xông lên!”

Quân hai bên đồng loạt lao nhanh về phía đối phương, chiến trường bỗng chốc trở thành một đám hỗn loạn.

Sao lại thế này, nàng vẫn là đến chậm một bước, chiến tranh đã nổ ra mất rồi. Tần Minh Nguyệt đứng cách đó không xa nhìn chiến trường hỗn loạn, bụi đất cuồn cuộn, mùi máu tanh đến gáy mũi.

Nhìn quân đội do ca ca dẫn dắt ngã xuống ngày càng nhiều, trong lòng Tần Minh Nguyệt lo lắng nói, đại ca, huynh ngàn vạn lần không được có chuyện không may. Nàng vội lấy cây đàn quả trên lưng xuống, đặt lên đùi, nhắm mắt lại, hít một hơi, hai tay nàng chậm rãi đặt lên đàn, khoan thai gảy một khúc.

Đây là gì? Sao lại có người gảy đàn lúc này, hơn nữa tiếng đàn rất hỗn loạn khiến người nghe không hiểu được ý nghĩa của nó.

“Tướng quân nhìn xem, sao đàn voi bên kia đều như người say rượu.” Mông Điền kinh ngạc hét lên.

Sao lại thế này, toàn voi cư nhiên lại bị tiếng đàn hấp dẫn, Tư Mã Phong hướng về người đang đánh đàn cách đó không xa, vừa nhìn qua xiêm y trắng muốt ấy đã biết là một cô gái, tựa như tiên tử hạ phàm, đáng

tiếp trên mặt lại mang mạng che, không thể nhìn thấy rõ. “Xem ra quân địch có cao nhân, hôm nay rút lui đã.”

Thấy quân địch thoái lui, Tần Minh Nguyệt mới ngưng gảy, không ngờ lần này cầm khúc của nàng lại phát huy tác dụng.

“Đa tạ cô nương.” Tần Phi nhìn vị cô nương áo trắng che mặt, hôm nay tất cả đều nhờ nàng ta, bằng công toàn quân đã bị diệt vong.

“Tần tướng quân, ta có chuyện muốn nói riêng với ngài.” Tần Minh Nguyệt cố tình nhỏ giọng nói.

20. Chương 20: Chiến Tranh Và Ôn Dịch (3)

“Được, vậy vào doanh trại hẵng nói. Bên ngoài này nếu quân địch trở lại sẽ rất nguy hiểm.” Nhìn cô gái trước mặt, Tần Phi có cảm giác rất thân thuộc.

“Cô nương, mời dùng trà.” Mông Điền niềm nở mang trà và điểm tâm đến, cô nương đây chính là ân nhân cứu mạng các huynh đệ, không thể thất lễ.

“Đa tạ Mông phó tướng quân.” Tần Minh Nguyệt bưng chén trà uống một hơi cạn sạch, nàng vội vàng lên đường quả thật rất khát.

“Cô nương biết ta sao?”

“Ta là nghe binh lính gọi vậy.” Tần Minh Nguyệt đặt chén trà xuống, nhìn về phía Tần Phi, “Đại ca, huynh không nhận ra muội sao?”

Bị Tần Minh Nguyệt gọi một tiếng đại ca, Tần Phi thực không hiểu chuyện gì, cẩn thận đánh giá một chút, “Chẳng lẽ là Minh Nguyệt?” Tuy anh thấy rất giống nhưng cũng không dám khẳng định.

“Đúng rồi, muội là Minh Nguyệt.”

“Năm năm không gặp, muội đã lớn lên nhiều, cũng đã thành đại cô nương.” Tần Phi nhìn muội muội đã năm năm xa cách, trong lòng không khỏi vui mừng.

Thì ra là muội muội của Tần tướng quân, vậy chẳng phải là cách cách sao? Từ lâu đã nghe rằng Tần vương phủ có một vị cách cách rất xấu xí, chẳng lẽ là nói vị cô nương này sao? Tuy cô nương này mang khăn che mặt, nhưng nhìn thế nào cũng không phải là nữ nhân xấu xí nha, chỉ đôi mắt mỹ lệ kia thôi cũng đủ hấp hồn người.

“Ha ha, tướng đại ca đã quên muội muội này rồi chứ.” Vài năm không gặp, đại ca đã thành một nam tử hán đội trời đạp đất, tuy có đen đi nhiều nhưng càng ngày càng cường tráng, lại chín chắn hơn hẳn.

“Sao muội lại đến đây? Muội không biết nơi này rất nguy hiểm sao?” Có thể nhìn thấy người thân, Tần Phi hiển nhiên cao hứng, nhưng anh càng lo lắng cho an nguy của Tần Minh Nguyệt nhiều hơn.

“Đại ca, chuyện này để sau hẵng nói, chuyện chính yếu bây giờ là chữa trị cho các tướng sĩ khỏi ôn dịch lần này. Trên đường đến đây, muội đã nghiên cứu chế ra một ít thảo dược, muội nghĩ có thể sẽ có ích.” Tần Minh Nguyệt lấy ra một túi đồ to từ trong bao hành lý, đặt vào tay Tần Phi, “Đại ca, huynh để binh sĩ mắc ôn dịch dùng thử, nếu có hiệu quả thì hãy phát cho những người khác.”

Nhìn túi thuốc trên tay, Tần Phi lấy làm lạ, chỉ vài năm mà muội muội anh chẳng những sở hữu tiếng đàn thuần phục được dã thú, lại còn có thể chế dược trị ôn dịch. “Mông Điền, đem thuốc này phát cho binh lính dùng xem sao.”

“Rõ.” Mông Điền nhìn thấy túi thuốc như nhìn thấy hy vọng, tựa như thuốc này chính là linh đan diệu dược, không cần nói cũng biết có bao nhiêu vui mừng.

Trong lều chỉ còn lại hai huynh muội Tần Phi và Tần Minh Nguyệt.

“Minh Nguyệt, chuyện muội đến đây a mã và ngạch nương có biết không?” Tuy đã biết muội muội này từ nhỏ đã là đại tiểu thư hành xử trái tự nhiên, nhưng cũng không thể làm càn như vậy chứ.

“Nếu a mã và ngạch nương biết được nhất định sẽ không để muội đi.” Tần Minh Nguyệt dẩu miệng nói: “Làm sao vậy, đại ca không vui khi thấy muội sao?”

“Nha đầu ngốc, sao có thể chứ.” Tần Phi yêu thương vỗ đầu Tần Minh Nguyệt. Từ lúc anh rời khỏi nhà cũng đã năm năm, Minh Nguyệt khi ấy mới chỉ là đứa bé mười tuổi, chẳng thể ngờ nháy mắt đã biến thành đại cô nương, hơn nữa lại còn xinh đẹp động lòng người. “Minh Nguyệt bây giờ thật sự rất xinh đẹp, ca ca thiếu chút nữa cũng không nhận ra.”

“Ca ca lại đùa rồi. Có ai mà không biết Tần minh Nguyệt của Tần vương phủ là một cách cách vô cùng xấu xí chứ.” Tần Minh Nguyệt vừa cười vừa nói, giống như đang nói chuyện của người khác vậy.

“Đó là họ không biết đấy thôi. Phải rồi, lần trước a mã biên thư nói muội đã gả cho Vĩnh Lạc vương gia, anh ta đối xử với muội có tốt không?” Vì phải trấn thủ biên cương, ngay cả hôn lễ của muội muội độc nhất anh cũng chẳng thể trở về.

21. Chương 21: Chiến Tranh Và Ôn Dịch (4)

Nhắc tới Hách Liên Vũ, Tần Minh Nguyệt cũng nhớ tới cái tát hôm ấy, dù là tự nàng cố tình gây chuyện, nhưng anh ta có cần phải dùng sức đến vậy không, hai mắt của nàng đau nhức mấy hôm. “Cũng rất tốt.” Tần Minh Nguyệt băng quơ nói.

Tần Phi để ý thấy khi nhắc đến Hách Liên Vũ, ánh mắt muội muội anh giao động, có lẽ cuộc sống của muội ấy ở Vĩnh Lạc phủ cũng không mấy hạnh phúc. “Vậy lần này muội đến đây, Vương gia có biết không?”

“Chắc là không, muội nói là về nhà mẹ ở một thời gian.” Đã có biểu muội kia ở cùng anh ta, nàng không ở đây họ càng vui vẻ.

“Minh Nguyệt, muội nghe ca ca nói, ngày mai muội nên trở về đi. Hiện tại tình hình nước ta và Thanh quốc như nước với lửa, nơi này rất nguy hiểm, bất kì lúc nào cũng có thể bị đối phương tấn công.” Cho dầu có phải chết, mình anh chết là đủ rồi. Nếu ngay cả muội muội cũng gặp nguy hiểm chẳng phải a mã và ngạch nương đến một người bầu bạn cũng không còn.

Biết được đại ca thay mình lo lắng, nhưng nếu đã đến đây mà chưa thấy được đại ca bình an vô sự sao nàng có thể trở về. “Đại ca, mặc kệ ra sao, một khi ôn dịch chưa qua, quân ta chưa đánh bại Thanh quốc, muội sẽ không trở về.”

Tần Phi đương nhiên hiểu rõ tính tình Tần Minh Nguyệt, một khi nàng đã quyết, thì dù có mười con trâu lớn cũng không thể khiến nàng thoái lui.

“Tướng quân, cách cách. Được liệu cách cách đưa quả nhiên có hiệu quả, quân ta dùng xong đều có biến chuyển tốt, chỉ tiếc là số lượng quá ít, không đủ phân phát.” Mông Điền tiến vào, vui vẻ báo lên.

“Không cần lo lắng, lúc đến đây ta đã xem xét kỹ, cách nơi này không xa có một ngọn núi, trên đó ắt hẳn có nhiều thảo dược loại này. Chỗ của ta còn một ít, Mông phó tướng quân hãy đem cho các huynh đệ dùng, ta lập tức đi hái thêm.” Tần Minh Nguyệt đem tất cả dược liệu trong bao đặt vào tay Mông Điền.

“Không được, như vậy quá nguy hiểm. Để ta đi cùng muội.” Tần Phi không thể để muội muội mạo hiểm một mình.

“Không được đâu, huynh là chủ soái, nếu quân địch tới, chủ soái lại không ở đây thì quân tình sẽ loạn. Đại ca, huynh yên tâm, muội muội của huynh không giống như mấy đại tiểu thư yếu điệu đâu.” Việc chính phải làm là trấn áp ôn dịch trong quân, bằng không nếu Thanh quốc tấn công, lực lượng quân ta chẳng thể so sánh.

“Hay để ta đi cùng cách cách.” Mông Điền đứng ra đảm nhận.

“Cũng không được, người khỏe mạnh trong quân ta không nhiều, ngài hãy ở lại chiếu cố những huynh đệ đang nhiễm bệnh. Phải cổ vũ họ, không nên để tinh thần sa sút, nếu không chẳng khác nào chờ địch đến xâm lăng.”

“Nhưng muội một thân một mình, sao ta có thể yên tâm. Ngọn núi kia lại rất gần lãnh thổ Thanh quốc.” Dù cho Tần Minh Nguyệt có nói gì, trong lòng Tần Phi cũng không thể yên tâm về nàng.

“Bọn họ sẽ không biết muội đi đâu hái thuốc, hơn nữa càng nhiều người theo càng dễ bị phát hiện. Ngược lại, một người thôi càng dễ ẩn náu. Đại ca, huynh đừng lo nữa. Còn nữa, đây là cảm phổ, nếu bọn họ lại dùng voi tấn công, huynh có theo nó mà đàn. Muội đi đây.”

Tần Phi như còn muốn nói điều gì đã chẳng thấy bóng dáng Tần Minh Nguyệt đâu.

“Cũng phải, nha đầu kia từ nhỏ đã thông minh lanh lợi, thật khiến ta không khỏi tự ti. Phải rồi, nếu có ai hỏi anh cứ nói là có một vị cô nương không rõ tung tích, tránh kinh động đến kinh thành.”

“Có kỳ huynh tất có tài muội. Tôi đem được cho các huynh đệ.” Xem ra lần này được cứu rồi. Vị cách cách kia chẳng những có thể dùng tiếng đàn chế ngự đàn voi hung hãn, còn biết chế được trấn áp ôn dịch, thật thú vị cũng thật đáng mừng.

22. Chương 22: Chiến Tranh Và Ôn Dịch (5)

“Mông Điền.” Mông Điền sắp ra khỏi lều thì bị Tần Phi gọi ngược lại.

“Còn chuyện gì sao?” Mông Điền dừng bước.

“Nếu các tướng sĩ có hỏi thì anh cứ nói là không biết muội ấy, Minh Nguyệt dù gì cũng là Vương phi của Vĩnh Lạc vương gia. Nếu để chuyện này truyền ra ngoài, sẽ gây ra rất nhiều phiền toái.” Mặc kệ ra sao, an nguy và danh dự của muội muội là quan trọng hơn cả.

“Vĩnh Lạc vương phi? Không phải là Vĩnh Lạc vương tuần mỹ bậc nhất Minh quốc chứ?” Nếu Tần Phi không nói thì Mông Điền anh cũng không biết được, lai lịch của Minh Nguyệt cách cách này không nhỏ.

“Phải rồi, vị vương gia kia quả thực tuần mỹ anh tuấn.” Tuy chỉ vô tình gặp qua vài lần nhưng Tần Phi không thể không thừa nhận Hách Liên Vũ là người anh tuấn nhất anh từng gặp qua.

“Tuần nam mỹ nữ, không, phải là tài nữ tuần nam, cũng không đúng. . . .” Trong phút chốc Mông Điền không thể tìm được từ đúng để hình dung.

“Được rồi, anh mau đem thuốc cho các huynh đệ đi.” Tuần nam mỹ nữ sao? E rằng không lý tưởng đến vậy, muội muội từ nhỏ đã trở thành đề tài bàn tán của không ít người. Chính bởi cái bớt màu đỏ trên má trái mà muội ấy đã trở thành vị cách cách vô cùng xấu xí nổi danh trong kinh thành. May thay Minh Nguyệt trời sinh vốn lạc quan vui vẻ nên không để ý đến những lời khó nghe ấy, ngược lại còn tài năng xuất chúng như thế này, thật khiến Tần Phi anh vui mừng.

oOo

“Khởi bẩm Vương tử, người của ta báo về rằng cô nương đánh đàn kia đến doanh trại của quân Minh, còn đem thuốc trị ôn dịch cho họ sau đó đã bỏ đi.”

“Có tra ra thân thế lai lịch của nàng không?” Tư Mã Phong thưởng thức ly rượu trong tay.

“Chuyện này vẫn chưa. Binh lính Minh quốc đều nói cô ta là tiên nữ giáng trần.”

“Tiên nữ? Ha ha ha ha.” Tư Mã Phong cuồng tiếu. “Có biết nàng đi đâu hay không?”

“Người theo dõi đã mất dấu, cô ta có lẽ đi về phía Tùng sơn.”

“Tùng sơn?” Tư Mã Phong lặp lại hai chữ này, thì ra là vậy.

“Hết chuyện của người rồi, lui đi.”

“Vâng.”

“Thanh Vân, người đi tìm vài tên lính đến đây.” Không cần biết nàng là người hay tiên, chỉ cần Tư Mã Phong ta muốn, nàng đừng mong trốn thoát.

“Rõ.”

Tư Mã Phong và Mạc Thanh Vân cười ngựa đi phía trước, theo sau là tốp lính hơn mười người.

“Vương tử, chúng ta đi đâu vậy?” Mạc Thanh Vân nóng lòng hỏi.

“Theo suy đoán của ta, vị cô nương đã giúp quân Minh kia đi về hướng Tùng sơn, tám chín phần là đi hái thuốc.”

“Nhưng dù cho cô ta đi hái thuốc cũng không hẳn là đi một mình.” Mạc Thanh Vân lo lắng nếu đối phương đông quân, Vương tử sẽ gặp nguy hiểm.

“Không thể. Tùng sơn gần lãnh thổ nước ta, nàng ta sẽ không mang theo nhiều người, trái lại một người thôi đi sẽ an toàn lại tránh gây chú ý.”

Nếu Vương tử đã nói vậy thì hẳn là thế, dù sao người cũng là người thông tuệ nhất nhì Thanh quốc.

Đến chân núi Tùng, Tư Mã Phong cẩn thận xem xét sau đó nói: “Các người năm người mai phục đường phía Bắc, năm người mai phục ở phía Nam. Thanh Vân, người đi hướng Đông, nơi này giao cho ta. Nhớ kỹ phải bắt sống.”

“Rõ.”

Bọn họ đi hết, Tư Mã Phong nở nụ cười, nhàn hạ ngồi trên tảng đá ngay tại giao lộ nghỉ ngơi.

oOo

Ngọn núi này lớn quá, cũng may nàng từ nhỏ đã đi quen, nếu không hẳn đã lạc đường. Nhìn gói to thảo dược trong tay, Tần Minh Nguyệt cười hài lòng, “Nhiều vậy chắc cũng đủ dùng, mau trở về thì hơn, các binh sĩ còn đang chờ.”

23. Chương 23: Nữ Tử Và Vương Tử (1)

Từ xa, Tư Mã Phong nhìn thấy một cô gái vận bạch y, mang khăn che mặt, nàng còn quải một gùi to trước ngực. Anh nhếch miệng cười rồi đứng lên.

Tần Minh Nguyệt cũng nhìn thấy Tư Mã Phong đang đứng dưới chân núi kia, nàng nhận ra anh chính là người đàn ông ngồi trên chiến xa phía địch khi hai quân giao tranh. Xiêm y và phục sức thật lộng lẫy, vừa nhìn đã biết anh ta không phải bá tánh bình thường.

Khi chỉ còn cách nam tử kia không xa, Tần Minh Nguyệt dừng lại.

Tư Mã Phong ngằm quan sát Tần Minh Nguyệt, cô gái này quả không giống người thường, dáng người thướt tha quả như câu nói ‘yểu điệu thục nữ’ của cổ nhân, tuy rằng mặt mang khăn che, nhưng ánh mắt trong veo ngời sáng ấy tựa như có thể nhìn thấu tất cả.

Tần Minh Nguyệt cũng không hề lẩn tránh ánh mắt đối phương, nàng cũng đang thầm đánh giá anh. Nam tử này so về tướng mạo quả thật cũng anh tuấn không hề thua kém Hách Liên Vũ, thế nhưng con người anh ta thì khác, bên ngoài mang vẻ tuấn mỹ tà mị, dẫu đẹp đẽ nhưng cũng có thể thôn tính hết thảy; trái lại, Hách Liên Vũ có một vẻ đẹp phiêu dật tựa như thiên sứ trong truyền thuyết, đẹp đẽ lại ảm áp, khiến người ta nhìn thấy được tia hy vọng.

Hai người cứ như vậy nhìn nhau, như muốn nhìn thấu con người lẫn tâm can đối phương.

“Vị công tử này, xin hỏi ngài có chuyện gì chẳng?” Tần Minh Nguyệt biết nàng không thể trì hoãn thêm nữa, bình sĩ vẫn còn đang đợi thuốc của nàng.

Giọng nói này thật êm ái, như có thể chạm vào lòng người, khiến người ta thấy đồng cảm. “Ta chỉ là muốn mời cô nương đến Thanh quốc làm khách, không biết cô nương có nể mặt không.”

Tần Minh Nguyệt cười cười nói: “Thật khiến công tử chê cười, tiểu nữ không quen biết ngài, lại càng không muốn đến Thanh quốc kia.”

‘Nhất tiểu khuynh thành, tái tiểu khuynh quốc’ chẳng lẽ là nói đến nụ cười như ánh trăng ảo diệu này sao? “Nhưng ta biết cô nương.” Nói xong, Tư Mã Phong chậm rãi tiến đến gần Tần Minh Nguyệt.

Xem ra người này không dễ đối phó, “Nếu như ta không muốn đi?” Tần Minh Nguyệt thản nhiên đáp.

“Vậy thì không còn cách nào khác, dù có ra sao, ta cũng phải đưa cô nương đi.” Tư Mã Phong càng tiến sát gần Tần Minh Nguyệt, ép nàng phải theo anh ta.

Thấy Tư Mã Phong chỉ còn cách nàng gần một thước, Tần Minh Nguyệt vội lùi về sau mấy bước, hai tay mở ra tựa như hải cánh của phượng hoàng rồi bay lên. Nàng lướt qua đỉnh đầu Tư Mã Phong, bay về phía con đường nhỏ dưới chân núi rồi biến mất khỏi tầm mắt anh.

“Mì.” Khi anh kịp phản ứng, chỉ có thể thốt ra một chữ này.

o0o

“Minh Nguyệt đi lâu như vậy sao còn chưa thấy quay về chứ. Hay là đã xảy ra chuyện gì?” Trong doanh trại, Tần Phi đang đi tới đi lui, trong lòng vô cùng bất an.

“Tôi đã phái người đi tìm cách cách, hẳn rất nhanh sẽ có tin tức.” Mông Điền đương nhiên hiểu được tâm trạng lo lắng cho người thân của Tần Phi.

“Muội đã trở về.”

Vừa thấy Tần Minh Nguyệt, Tần Phi cuối cùng cũng thấy nhẹ nhõm. “Sao muội bây giờ mới trở lại?”

”Muội gặp một chút phiền toái nên chậm trễ, nhưng không sao cả. Đây là thảo dược, chúng ta mau đi sao khô.

“Rốt cuộc là chuyện gì, muội có bị thương không vậy?” Tần Phi nhìn một lượt khắp người Tần Minh Nguyệt.

“Đại ca, muội sao có thể dễ dàng bị thương như vậy chứ.” Nàng bông đùa nhìn Tần Phi.

“Là muội thì hẳn không thể.” Tần Phi yêu thương búng đầu Tần Minh nguyệt.

Nàng che trán, cố tình nói. “Muội sẽ mách a mã và ngạch nương, đại ca lúc nào cũng bắt nạt muội.”

Thấy tình cảm thân thiết giữa Tần Phi và Tần Minh Nguyệt, Mông Điền rất ngưỡng mộ, thì thầm bảo: “Nếu ta cũng có muội muội thì tốt biết mấy.”

24. Chương 24: Nữ Tử Và Vương Tử (2)

“Vương tử, để tiểu nữ chăm sóc ngài.” Một cô gái đáng người quyến rũ, lắc lư như rắn uốn mình tiến vào.

Tư Mã Phong chẳng nói một lời, chỉ bưng ly rượu quý nhấp môi, trong lòng như đang có điều nghĩ suy.

Cô gái nọ thấy Tư Mã Phong chẳng nói chẳng rằng, liền đánh bạo đến trước mắt anh, hai tay bá lên cổ anh, dẫn tầm thân khiêu gợi sát vào người anh.

Tư Mã Phong anh có dạng phụ nữ nào mà chưa thấy qua, nhưng họ chẳng đem lại cho anh một chút cảm giác. Anh nhìn cô gái dung mạo diễm lệ, trang sức hào nhoáng dát khắp người bên cạnh, cô ta so với bạch y nữ tử kia quả là một trời một vực. Ngay cả mùi hương nồng đậm trên người ả ta cũng khiến Tư Mã Phong anh thấy rất khó chịu, bất giác lại nhớ đến làn hương thoang thoảng trên người người con gái áo trắng kia.

“Cút xuống.” Tư Mã Phong đẩy cô gái nọ xuống sàn, lạnh lùng cất tiếng.

Cô gái kia sợ đến run rẩy, nhanh chóng đứng lên rồi khẽ đáp “Vâng.” Xong lập tức lui ra.

“Thanh Sơn.” Tư Mã Phong gọi người đang đứng ngoài cửa.

“Vương tử, người có gì cần dặn?” Mạc Thanh Sơn tức tốc bước vào.

“Tình hình việc kia sao rồi?”

“Hồi Vương tử, trước mắt chưa có tin tức gì.” Theo Tư Mã Phong đã nhiều năm, Mạc Thanh Sơn chưa từng thấy người có hứng thú với cô gái nào như lần này. Đương nhiên anh biết bên cạnh Vương tử cô gái nào mà không có, chẳng lẽ người không chiếm được mới là người đẹp nhất sao.

Nữ nhân ôi nữ nhân, sống trong cung từ nhỏ đến lớn, nào giai nhân, nào mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành đều chưa thấy qua, cũng có thể so anh và bạch y nữ tử kia giống như vịt con xấu xí so với thiên nga trắng vậy. “Thanh Sơn, người có hay không từng thấy qua một loại khinh công có thể nhẹ nhàng nhảy lên, bay rất cao, hơn nữa còn bay rất xa?”

“Vương tử, tại hạ chưa từng thấy qua loại khinh công này, hiện tại khinh công thượng đẳng cũng chỉ có thể nhảy lên vài mét, nhưng không thể bay lên trời.” Mạc Thanh Sơn chẳng rõ vì đâu Vương tử đột nhiên hứng thú với khinh công.

Tuy không có nhưng anh thấy rõ ràng bạch y nữ tử kia nhẹ nhàng nhảy lên, anh cũng thấy rõ ràng nàng ta bay ngang qua đầu mình, hơn nữa còn bay rất xa rồi mới đáp xuống tựa như tiên nữ hạ phàm, rất uyển chuyển, giống như hồ điệp mỹ lệ, khiến người ta lóa mắt. “Tình hình bên Minh thế nào?”

“Vì có vị cô nương kia cho nên chúng đã không chế được ôn dịch, trước mắt chưa có động tĩnh gì.”

“Xem ra trận này không sớm thì muộn cũng phải đánh, mấu chốt là xem thắng bại ở chỗ nào.” Vốn nghĩ có thể lợi dụng dã thú tinh thông được huấn luyện của dân Thanh tiến đánh Minh quốc, nào ngờ giữa đường lại xuất hiện một cô gái chẳng những có thể khống chế được đàn voi hung hãn, lại còn giúp bọn họ trấn áp ôn dịch, xem ra kế hoạch hiện tại phải thay đổi. Nhưng không thể phủ nhận rằng sự xuất hiện của cô gái kia khiến trận chiến này càng thêm thú vị.

“Vậy bước tiếp theo chúng ta nên làm gì?” Mạc Thanh Sơn cảm thấy anh không thể đoán được suy nghĩ của Vương tử.

“Bảo bọn họ mau chóng tìm ra thân phận của cô gái kia, đồng thời gọi các tướng lĩnh đến đây, ta muốn cùng họ bàn kế hoạch tác chiến.”

“Rõ.”

Tư Mã Phong nhìn tấm bản đồ trải rộng trên mặt bàn, hai nước Minh - Thanh nằm liền kề nhau, tuy rằng hai nước vẫn duy trì hòa bình, nhưng Hoàng đế nước Thanh - cũng chính là phụ hoàng của Tư Mã Phong - lại vì một nữ nhân mà hạ lệnh tấn công nước Minh. Tuy rằng Tư Mã Phong không tán thành việc động binh vì một người phụ nữ - việc này chẳng những khiến bá tánh hai nước thống khổ, lại càng khiến bao sinh linh lầm than, nhưng phụ hoàng anh chẳng để vào tai những lời can gián của các đại thần, khẳng khái không thể không tiêu diệt Minh quốc.

25. Chương 25: Minh Quốc Và Thanh Quốc

Trong ngự thư phòng.

“Nghe nói đệ đuổi Nhân Nhân khỏi Vĩnh Lạc vương phủ, có phải hay không?” Hoàng đế Hách Liên Kiệt nhìn Hách Liên Vũ hỏi.

Hách Liên Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, chuyện này hiển nhiên sẽ náo loạn đến tận Hoàng thái hậu và Hoàng thượng. “Thần đệ cảm thấy Nhân Nhân cô nương không thích hợp ở lại Vĩnh Lạc phủ.”

“Đệ đừng giả khờ, ý tứ của mẫu hậu không lẽ đệ không hiểu.” Nhìn tướng mạo xuất chúng này của đệ đệ cũng khiến tâm lý Hách Liên Kiệt thật hồ thẹn.

Người anh không ưa cũng đã đi, Hách Liên Vũ cũng chẳng nghĩ đến chuyện tái giá. “Ý tốt của mẫu hậu và hoàng huynh đệ xin nhận, nhưng đệ thực chỉ xem Nhân Nhân như muối muối, chưa từng nghĩ sẽ cưới nàng ấy.”

“Hoàng đệ à, ta và mẫu hậu đúng là không phải với đệ, cho nên mới nghĩ cách bồi thường cho đệ một chút. Lại nói Nhân Nhân dù sao cũng được coi là mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, cùng với hoàng đệ chẳng phải là rất xứng đôi sao?”

“Hoàng huynh, việc này để sau hẵng nói, hiện tại tình hình ngoài biên cương thế nào?” Hách Liên Vũ sợ rằng cứ nói tiếp như vậy không chừng lại biến thành tứ hôn.

“Sáng sớm nay nhận được tin khẩn từ biên cương báo rằng ôn dịch đã được khống chế, nghe nói là có sự trợ giúp của một vị cô nương. Cô nương này chẳng những khống chế dịch bệnh lại còn đẩy lui tượng quân của Thanh quốc.”

“Ô, đúng là tin đáng mừng rồi. Có cô nương lợi hại như vậy sao, cả ôn dịch lẫn voi đều có thể quy phục?”

“Tấu chương cũng không có nói rõ, chỉ đơn giản báo rằng cô nương kia chỉ gảy một điệu khúc tự nhiên khiến đàn voi trở nên ngoan ngoãn.”

Cư nhiên lại có chuyện như vậy sao, Hách Liên Vũ có chút nghi ngờ, nói đến nữ nhân đánh đàn, Hách Liên Vũ bỗng nghĩ đến Tần Minh Nguyệt. nàng nói là về nhà mẹ đẻ một thời gian, chớp mắt cũng đã nửa tháng nhưng cũng chưa thấy trở lại, chẳng lẽ nàng không định về vương phủ sao? “Hoàng huynh, Thanh quốc rốt cuộc vì cái gì vô duyên vô cớ khai chiến với nước ta? Hai nước trước nay chẳng phải vẫn luôn duy trì hòa hảo sao?”

“Việc này sao? Ta cũng không rõ, nhưng cũng đã dự định sẽ phái sứ giả đến Thanh quốc gặp hoàng đế nước họ một phen. Nếu ông ta cố ý muốn đánh trận này, ta cũng không ngại mượn lực từ các quốc gia hảo hữu với ta đánh họ. Ta tin các nước khác hẳn cũng không mong chiến tranh nổ ra, nếu như có thể không cần động binh thì còn gì bằng.”

“Nếu chiến tranh không nổ ra thì tốt nhất, đệ cũng tin rằng với binh lực của ta chúng ta nhất định không thua họ.”

“Đúng vậy, hiện tại ôn dịch chẳng những được trấn áp, lại còn có sự tương trợ của vị cô nương thần bí kia, Tần lão tướng quân cũng đã đem quân ứng cứu, trăm cũng an tâm.”

Khó trách hoàng huynh cố ý bắt anh cưới Tần Minh Nguyệt, Tần gia chẳng những nắm giữ binh quyền, Tần Phi lại còn là tướng quân trọng yếu chỉ huy nơi biên cương, một khi có chuyện, thiếu Tần gia ắt không xong. “Đúng thật là hữu kinh vô hiểm[1].”

“Phải, phải.” Hách Liên Kiệt như nhớ ra điều gì, lại hỏi: “Đệ và vị cách cách Tần gia ấy thế nào?”

Thế nào? Đều tại cái tát kia của anh, giờ thật chẳng biết làm sao. “Là như thế đó.” Hách Liên Vũ băng quơ nói.

“Nghe đồn vị cách cách ấy rất xấu xí, nếu đệ không thích thì nạp thêm vài tiểu thiếp, tin là nàng ta cũng không phản đối.”

“Lời đồn thường thất thiệt, nhưng nói ra thì thần đệ cũng chưa từng thấy qua khuôn mặt thật của nàng, không biết nàng ấy rốt cuộc nhìn ra sao.”

Kết hôn đã được một tháng, lại chừ hề thấy khuôn mặt thật của thê tử, xem ra hai người này không ở chung. Nhưng cũng khó trách, ai lại muốn ngủ cùng giường với người phụ nữ xấu xí chứ, dù sao cũng do ta ban hôn, sao có thể phạm vào cái gọi là ‘quân vô hí ngôn’. “Nếu đệ thích cô gái nào thì cứ nói với ta, ta thay đệ làm chủ.”

“Tạ hoàng huynh.”

[1] Bản gốc : - Hữu kinh vô hiểm. Giải thích : Nhìn như kinh động tâm phách nhưng không có gì nguy hiểm. Dùng để hình dung tình thế ác liệt nhưng cuối cùng đạt được kết quả mong muốn.

26. Chương 26: Dáng Cười Đã Lâu Không Gặp

Hách Liên Vũ vừa bước vào phủ đã cất tiếng hỏi: “Vương Phúc, cách cách hôm nay đã trở về chưa?”

“Khởi bẩm Vương gia, vẫn chưa. Ngài có muốn phái người đi đón cách cách về?” Vương Phúc vội hỏi.

Thật to gan, chẳng lẽ còn muốn kèn trống đến đón mới chịu về, ta không tin nàng không quay lại. “Không cần.” Hách Liên Vũ bực mình nói.

Nhìn vẻ mặt khó chịu của anh, Vương Phúc cũng không dám nói gì nữa, chỉ lặng lẽ đứng nhìn.

Hách Liên Vũ chấp tay sau lưng đi về phía hậu viện. Nơi này trước khi nàng đến ở thật hoang tàn, bây giờ không những cỏ dại vắng bóng, còn biến thành một tiểu hoa viên.

Nhìn hoa cỏ trước phòng Tần Minh Nguyệt, bây giờ tất cả đều đã ra lá xanh non mơn mớn, hẳn chẳng bao lâu sẽ nở ra những đóa hoa tươi đẹp. Lướt qua thềm hoa, ngôi đình xa xa đập vào mắt Hách Liên Vũ, trong đình cá lượn thành đàn, bơi qua bơi lại trên mặt nước như muốn khám phá xung quanh. Đáng tiếc, vẫn còn thiếu tiếng đàn và người gảy đàn kia.

Nghĩ lại chớp mắt đã một tháng kể từ khi Hách Liên Vũ phụng chỉ kết hôn, một tháng qua tuy xảy ra không ít chuyện nhưng anh cảm thấy rất vui vẻ. Anh rất thích đối nghịch tranh giành với Tần Minh nguyệt, lại càng thích ngắm đôi mắt nàng, khi như sao sa khi lại giảo hoạt. Tuy rằng mỗi lần bước chân đến đây đều là anh ôm một bụng tức giận trở về, nhưng lần nào cũng vậy, bước chân đưa lối đều dẫn anh đến cùng một chỗ.

Những ngày nàng không ở đây, Hách Liên Vũ cảm thấy sự tịch mịch trước nay chưa từng có, giống như trong lòng có điều gì mất mát, chẳng thể thốt thành lời.

Có thể nàng sẽ không quay về, nhưng cũng tại anh đối xử quá đáng khiến nàng chịu ảm ức, thân phận lại chẳng bằng bọn hạ nhân, ngay cả chuyện ăn cơm cũng phải tự mình xuống bếp. Nàng dù sao cũng là cách cách ở Tần phủ vốn quen sống trong nhung lụa, có gốc cũng sẽ không quay về nơi này.

Nghĩ ngợi hồi lâu, Hách Liên Vũ cảm thấy nhuệ khí đều tiêu tan. “Không thể! Chỉ cần ta chưa hưu nàng, nàng vẫn là Vương phi. Chỉ cần ta không buông tay, nàng cũng đừng mơ đến chuyện rời khỏi nơi này.” Hách Liên Vũ lầm bầm nói.

“Thiên a, nét mặt Vương gia sao lại kì lạ như vậy, vừa mới lạnh lùng đây thôi đã cười đến ngây ngốc.” Hách Vô đứng quan sát từ xa, vốn là có việc định bẩm báo, xong nhìn bộ dáng kia của Hách Liên Vũ, anh không dám lại gần.

“Người còn muốn trốn ở đây đến khi nào?” Hách Vô khó xử, nhìn vào mắt Hách Liên Vũ. Chẳng lẽ Vương gia anh đáng sợ như vậy sao? Liệu có phải trong mắt Tần Minh Nguyệt anh cũng là kẻ đáng sợ như thế?

“Vương gia, trong cung truyền đến, nói hoàng thượng có việc mời người tiến cung một chuyến.” Hách Vô không dám nhìn thẳng mặt Hách Liên Vũ.

“Ta biết. Hách Vô, ta hỏi người, có phải ta rất đáng sợ không?”

“Chuyện. . . chuyện này. . .” Hách Vô lắp bắp không biết nên trả lời thế nào, lại càng không thể nói thật.

“Được rồi, không cần nói nữa, nhìn vẻ mặt của người ta cũng hiểu rồi.” Anh đáng sợ đến vậy sao? Hách Liên Vũ sờ sờ mặt mình, khuôn mặt này được ngợi ca là tuấn mỹ nha, sao lại khiến ai nấy trong vương phủ thấy mình đều như chuột thấy mèo, chẳng lẽ mình đã quá ngiên túc sao? Xem ra sau này phải cười nhiều hơn.

“Vương gia, thuộc hạ không có ý này, chỉ là sau khi kết hôn với cách cách, Vương gia trở nên rất lạ.” Vừa nói xong, Hách Võ mới sực nhớ ra anh vừa nói đến chuyện cấm kỵ, cái mạng nhỏ này xem ra khó giữ, trán Hách Võ toát mồ hôi lạnh.

Vừa nghe những lời kia, Hách Liên Vũ lại nghĩ ngợi, quả thật vậy, bản thân anh bỗng nhiên rất dễ nổi giận, đặc biệt là những chuyện có liên quan đến Tần Minh Nguyệt lại càng khiến anh dễ bị kích động. “Ha ha, khó trách người trong phủ thấy ta như chuột thấy mèo, ta còn tưởng mị lực của bản thân đã giảm sút chứ.”

27. Chương 27: Thật Sự Ngã Bệnh Sao?

Trời ạ, Vương gia chẳng những nở nụ cười, lại còn biết nói đùa. Hách Võ dụi dụi mắt, không phải anh nhìn lầm chứ, thế nào cũng thấy là Vương gia đang cười.

“Vương gia, người không sao chứ, có phải có chỗ nào thấy không thoải mái?” Hách Võ khẩn trương hỏi, chẳng lẽ Vương gia phát sốt sinh hồ đồ sao?

“Người cũng thấy rõ là ta đang cười, đang vui, như vậy có gì kì quái sao?” Xem ra đúng thật bình thường anh quá nghiêm túc, bằng không đã không khiến Hách Võ nhìn anh với vẻ sững sờ như thế.

Sao không kì quái cho được, cảm giác giống như nhìn thấy tuyết tháng Sáu vậy, “Không phải, chỉ là thuộc hạ đã lâu rồi chưa thấy Vương gia cười vui vẻ như thế.”

“Vậy sao, xem ra sau này ta phải cười nhiều hơn. Được rồi, người đi chuẩn bị xe, ta phải vào cung ngay.”

“Rõ.”

Chẳng lẽ biên cương lại xảy ra chuyện gì sao? Nếu không hoàng huynh sẽ chẳng vội vã triệu mình vào cung.
oOo

“Thần đệ tham kiến Hoàng thượng, Ngô hoàng vạn tuế vạn vạn tuế.”

“Mau đứng lên đi, chỉ có hai huynh đệ chúng ta, không cần cầu kì lễ tiết như vậy.” Hách Liên Kiệt đỡ Hách Liên Vũ đứng lên.

“Hoàng huynh gấp gấp triệu đệ tiến cung không biết có chuyện gì?” Hách Liên Vũ nhìn vẻ mặt tươi cười của Hách Liên Kiệt chỉ có thể khẳng định hẳn không phải là chuyện gì xấu.

“Đương nhiên có chuyện, hơn nữa còn là chuyện tốt đó.” Hách Liên Kiệt cười cười nói.

“Thần đệ đoán chừng là chuyện liên quan đến biên cương.”

“Không sai, Thanh quốc đã đồng ý ngưng chiến, cũng sắp phái người đến nước ta nghị hòa.”

“Thật vậy sao? Thật quá tốt rồi.”

“Nghe tin báo người sắp được cử đến đây chính là Đại vương tử Thanh quốc và Lục công chúa. Tục truyền Đại vương tử này rất tuấn mỹ còn Lục công chúa là một tiểu mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành.”

“Sao có thể là bọn họ đến đây hòa thân?”

“Ai có thể nữa chứ, đệ phải chuẩn bị thật tốt đấy, nói không chừng Lục công chúa kia đến đây là vì đệ.”

Thật choáng váng, anh trêu chọc vị Lục công chúa kia khi nào chứ, “Hoàng huynh, huynh đừng bông đùa đệ, đệ không hề quen biết vị Lục công chúa kia.”

“Ta cũng chỉ đoán vậy, hiện giờ bọn họ đã cùng Tần vương hồi kinh, không bao lâu sẽ đến đây, khi ấy sẽ biết. À phải rồi, đệ cũng nên ngấm lại xem nên xử lý chuyện của Nhân Nhân thế nào, hôm qua mậ hậu triệu ta đến, nói Nhân Nhân một hai không phải đệ thì không lấy chồng, còn bắt ta tứ hôn nàng cho đệ, ta cũng nói phải hỏi ý đệ trước đã.”

Đúng là ‘ngoại ưu nội hoạn’[1]. Không được, hôm nay nhất định phải đưa Tần Minh Nguyệt nàng về phủ, dù sao cũng là thê tử có cưới hỏi đàng hoàng, dù có xấu xí cũng có thể dùng che chắn rất tốt. Huống hồ với

khí chất và tài nghệ của Tần Minh Nguyệt, nhất định ấy nấy gặp qua sẽ đều thích nàng, bên ngoài phong cách, bên trong ý nhị, “Tạ hoàng huynh, đệ sẽ nắm rõ với mẫu hậu.”

“Không phải là đệ thực sự thích Tần cách cách chứ?” Hách Liên Kiệt nghi hoặc hỏi.

“Cũng không phải, chỉ là bây giờ đệ không muốn nghĩ nhiều.” Đánh chết Hách Liên Vũ anh cũng không thừa nhận rằng mình thích Tần Minh nguyệt.

Suy nghĩ của đệ đệ này thật khiến người ta khó nắm bắt. “Nếu đệ thực sự không thích Nhân Nhân thì nên nói rõ với nàng ấy thì tốt hơn.

“Đệ đã biết, hoàng huynh.” Không lẽ anh điên rồi chẳng, tự nhiên chẳng có lấy một chút cảm giác với nữ nhân, chẳng lẽ anh bất lực?! Không thể, anh mới mười chín, nếu đúng như lời Hách Vô, hẳn là anh sinh bệnh rồi.

Tần Minh Nguyệt ơi Tần Minh Nguyệt, nàng rốt cuộc là người thế nào, đằng sau tấm sa mỏng kia là khuôn mặt ra sao? Chẳng lẽ sự thật đúng như lời đồn, nàng vô cùng xấu xí sao? Đây chính là nguyên nhân của nỗi buồn bực trong lòng Hách Liên Vũ.

[1] Bản gốc : - Nội ưu ngoại hoạn. Dùng để chỉ bên trong ngầm tồn tại tai họa, bên ngoài cũng không yên ổn. Dịch nghĩa : loạn trong giặc ngoài, không có họa ngoại xâm tất có nội ưu.

- Giải thích : chỉ sự bất ổn trong nước và sự xâm lược của thế lực thù địch bên ngoài, cũng có khi dùng để so sánh tình huống của một cá nhân.

- Từ gần nghĩa : - Nội ngoại giao khốn (trong ngoài khốn đốn), - Thông ưu cộng hoạn (cùng gánh vác gian nan khổ cực). Từ trái nghĩa : - Quốc thái dân an.

28. Chương 28: Thăng Cấp Làm Vương Phi (1)

“Vương gia, người đã trở về.” Thấy Hách Liên Vũ xuống ngựa, Vương Phúc Liền nhanh chóng chạy lại nghênh đón.

Hôm nay thật mệt mỏi, ở chỗ Thái hậu anh phải nói hết lời mới yên chuyện. “Cơm chiều đã chuẩn bị chưa?”

“Đã xong cả rồi, Vương gia. Cái kia. . . cách cách đã hồi phủ.” Vương Phúc cúi đầu, cẩn trọng nói.

À, trở về rồi sao, thật đúng lúc. “Ông đem Đông sương phòng dọn dẹp một chút, còn nữa, về sau trên dưới trong phủ không được gọi nàng là cách cách nữa, gọi một tiếng Vương phi.”

“Rõ.” Xem ra cuối cùng cách cách cũng được thăng cấp rồi.

Bất chấp bụng đói sôi sục, Hách Liên Vũ rảo bước đến hậu viện.

Quái lạ, không phải nói nàng đã trở về sao, sao lại không thấy đâu. Hách Liên Vũ tìm khắp trong ngoài không hề thấy bóng dáng Tần Minh Nguyệt, bất giác nhìn về bát giác đình phía xa, quả nhiên có người nằm nhoài trên bàn tròn. Anh lại rảo bước đến mái đình.

Tần Minh Nguyệt nhoài người nằm trên bàn, từ từ nhắm mắt lại, vừa nhìn chỉ thấy nàng đang ngủ.

Cư nhiên có thể ngủ ở đây, có thể sao? Hách Liên Vũ ngồi trên tảng đá lạnh như băng bên cạnh. Thoáng nhìn cũng thấy nàng gầy đi rất nhiều, chẳng lẽ ở Tần vương phủ cũng không tốt bằng nơi đây sao?

oOo

Đã lâu rồi không được ngủ thoải mái thế này. . . Tần Minh Nguyệt trở mình, vừa hé mi thì khuôn mặt tuần mỹ kia đã đập vào mắt. “A, Vương gia, sao ngài lại ở đây?” Tần Minh Nguyệt khẽ kêu lên.

Sao phải âm ỉ vậy, Hách Liên Vũ liếc nhìn Tần Minh Nguyệt, miễn cưỡng nói: “Có gì mà ngạc nhiên, chúng ta là phu thê mà.”

Phu thê? Có làm không vậy. Tần Minh Nguyệt vội kiểm tra y phục trên người, có vẻ vẫn là xiêm y nàng đã mặc hôm qua, may mắn vẫn còn đủ trên người.

Thấy động tác khôi hài kia của nàng, Hách Liên Vũ cười cười nói, “Yên tâm, ta không phải cầm thú, sẽ không ra tay khi nàng đang ngủ. Chỉ là đêm nay ta cũng sẽ không để nàng ngủ yên.” Khi nói ra những lời này, tâm tình Hách Liên Vũ rất tốt.

Hai má Tần Minh Nguyệt ửng đỏ, cảm giác như có lửa trong người, sờ sờ mặt. “Ủa, mạng che mặt của ta đâu?” Khi này nàng mới phát hiện tấm sa mỏng trên mặt đã không cánh mà bay.”

“Rõ ràng là vô cùng xinh đẹp còn muốn mang khăn che, chẳng lẽ nàng thích bị người khác rêu rao là cách cách xấu xí sao?” Hách Liên Vũ nhẹ nhàng vuốt ve hai má Tần Minh Nguyệt, khuôn mặt này là thứ đẹp nhất anh từng thấy qua, da thịt vô cùng mịn màng, mũi cao thẳng tắp, môi hồng chúm chím, không có chỗ nào không hoàn mỹ, có thể nói là kiệt tác.

Không có khăn che mặt nàng cảm thấy không quen, dù sao cũng đã mười mấy năm. “Không được, ta không quen như vậy.”

Hách Liên Vũ thu tay lại, nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi khuôn mặt nàng, “Dần dà sẽ quen.” Hách Liên Vũ dịu dàng nói.

Nhìn Hách Liên Vũ kì quái, người đàn ông này trở nên dịu dàng như vậy từ khi nào, chẳng lẽ sinh bệnh rồi uống lộn thuốc sao. “Ta hỏi ngài, sao lại kì lạ như vậy?”

“Kì lạ? Lạ chỗ nào?” Hách Liên Vũ xem xét lại bản thân.

Tần Minh Nguyệt nhìn lại căn phòng hiện tại, có vẻ không giống nơi nàng ở trước kia, “Đây là nơi nào?”

“Đương nhiên là vương phủ rồi, nàng ngủ gục trong đình nên ta đưa nàng đến đây. Nàng không cần đi đâu hết, nơi này chính là phòng của nàng.”

Cái gì chứ? Như thế nào vừa ngủ một giấc mọi thứ liền đảo lộn nha. “Không được, ta còn phải đi đón Tiểu Thúy.”

“Tiểu Thúy không phải đã đi cùng nàng sao? Sao lại không cùng nàng trở về?”

29. Chương 29: Thăng Cấp Làm Vương Phi (2)

“Chuyện này, vì có chút việc nên ta hồi phủ trước.”

“Nàng cũng không cần đi, ta sẽ sai người đi đón Tiểu Thúy về.”

“Không cần, để ta tự đi được rồi.” Đã lâu không về nhà, Tần Minh Nguyệt rất muốn về một chuyến.

“Ta cùng nàng đi, từ khi kết hôn đến này, ta còn chưa qua thăm nhạc phụ nhạc mẫu.”

Nhạc phụ nhạc mẫu? Tần Minh Nguyệt lại nhìn Hách Liên Vũ, anh ta thật không giống đang đùa. “Ngài có sao không vậy?”

“Ta giống như đang bệnh sao?” Hách Liên Vũ hỏi ngược lại.

“Không giống.” Có phải mình còn đang mơ không, Tần Minh Nguyệt nhéo mặt mình một cái. “Ui ui, đau chết. Không phải đang mơ.”

Nhìn thấy Tần Minh Nguyệt tự nhéo mình, Hách Liên Vũ khản trương nắm lấy tay nàng, tay kia nhẹ nhàng vuốt ve nơi nàng vừa động thủ. “Nàng thật ngốc, sao lại tự nhéo mình chứ.”

“Ta muốn xem xem có phải hay không đang nằm mơ a.”

“Có giấc mộng nào chân thật như thế này sao? Nàng xem, bị nàng nhéo đến đỏ ửng rồi.” Hách Liên Vũ đau lòng vuốt ve.

“Thế này cũng không bằng cái tát mạnh mà ngài đã đánh ta.” Tần Minh Nguyệt khẽ nói, rồi liếc mắt trộm nhìn về mặt Hách Liên Vũ.

“Không ngờ nàng còn nhớ, ta biết ta không nên đánh nàng, nhưng nàng cũng không thể làm loạn như vậy. Dù sao ta cũng là một Vương gia, nàng không thể ở trước mặt ta cố tình gây sự, nếu truyền ra ngoài ta còn mặt mũi nào.” Ánh mắt Hách Liên Vũ nhìn Tần Minh Nguyệt lúc này thật dịu dàng, nhẹ nhàng đến mức như có thể nổi trên mặt nước.

Thật không giống, không ngờ Vương gia cao ngạo cư nhiên lại thừa nhận mình sai, trong nửa tháng nàng rời phủ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà lại có thể khiến người đàn ông này thay đổi đến thế. “Ngài không giận ta đánh biểu muội của ngài sao?”

“Nhân Nhân vốn không coi ai ra gì, điều ngoa tùy hứng. Chuyện này không phải ta không biết nhưng dù sao nàng cũng là biểu muội của ta.”

Biểu muội biểu muội, có quỷ mới tin. “Ngài còn không mau đứng lên tránh để nàng ta thấy được, ta không muốn bị ăn tát nữa a.” Tần Minh Nguyệt quay mặt tránh Hách Liên Vũ.

“Nàng là đang ghen sao?” Nhìn dáng vẻ bĩu môi tức giận của Tần Minh Nguyệt khiến Hách Liên Vũ thật cao hứng.

“Không phải.” Nàng khẩn trương phủ nhận.

“Ta và muội ấy thật sự không có gì. Tuy Thái hậu có ý muốn tác hợp nhưng ta thủy chung chỉ xem nàng ấy là muội muội. Ta cũng đã nói rõ ràng với nàng ta hôm qua, nàng hãy tin ta.” Hách Liên Vũ nhẹ nhàng kéo vai Tần Minh Nguyệt, làm nàng đối diện với anh.

Xem ra ánh mắt chân thật, dịu dàng này của Hách Liên Vũ không giống như đang gạt người. “Được rồi, dù sao chuyện này cùng ta không quan hệ.”

“Nàng là Vương phi của ta, sao lại không quan hệ chứ.”

“Ngài chưa bao giờ thừa nhận ta là Vương phi của ngài, bản thân ta cũng chưa bao giờ nghĩ rằng mình là Vương phi Hách phủ.”

“Ta biết trước đây ta từng làm nhiều chuyện không phải với nàng, khiến nàng chịu ủy khuất. Chung quy cũng vì ta không biết nàng. . . .”

“Nói thật dễ nghe, còn không phải bởi vì ngài nghe đồn ta là một cách cách vô cùng xấu xí sao.”

“Nàng thật ngốc, ta chê nàng xấu khi nào nhỉ? Huống hồ nàng vốn không hề xấu xí, cho dẫu không thấy được khuôn mặt thật của nàng sau tấm sa mỏng thì tình cảm của ta cũng không thay đổi.”

Thật muốn ngắt, mọi việc sao lại biến thành thế này a, nàng chưa kịp chuẩn bị tinh thần, có nằm mơ cũng không ngờ tới cảnh tượng này.

Một vài nha hoàn mang chậu rửa, khăn mặt và nước súc miệng đến, thoáng thấy có một cô gái lạ mặt trên giường nên không dám tiến vào.

“Các người vào đi.”

“Vâng.” Các nha hoàn cúi đầu bước vào, không dám nhìn người ở trên giường.

“Trước hầu hạ Vương phi rửa mặt thay xiêm y.” Hách Liên Vũ căn dặn.

“Dạ.”

“Không cần, ta tự làm.” Những chuyện này Tần Minh Nguyệt không quen có người hầu hạ, nếu là Tiểu Thúy thì không sao.

30. Chương 30: Thăng Cấp Làm Vương Phi (3)

“Vậy các người đặt đồ dùng xuống rồi lui ra ngoài.”

“Vâng.” Các nha hoàn lui xuống, từ đầu đến cuối cũng không dám liếc mắt nhìn người ngồi trên giường.

Tần Minh Nguyệt vòng qua người Hách Liên Vũ xuống giường, quan sát xung quanh phòng. Căn phòng này rất rộng, bài trí bên trong cũng được đổi mới, tổng thể nhìn rất tôn quý cũng rất hoa lệ. “Ta về đây.”

“Vì sao chứ? Nơi này tất cả đều vì nàng mà chuẩn bị, ta còn chuẩn bị biến nơi này thành phòng tân hôn của chúng ta.” Hách Liên Vũ hăng hái nói.

Có làm hay không, lại còn phòng tân hôn, nếu vậy nàng thà về hậu viện. “Ý tốt của Vương gia ta xin nhận, nhưng ta thích chỗ ở cũ hơn.”

Hách Liên Vũ mơ hồ nhìn nàng, “Sao có thể, chẳng lẽ nàng không thích những thứ này, ta sẽ sai người đổi ngay.”

“Không phải đâu.” Tần Minh Nguyệt khấn trương nói.

“Vậy vì cái gì?”

“Ta chỉ cảm thấy nơi này không hợp thôi.” Tần Minh Nguyệt khẽ nói, rồi cẩn trọng nhìn Hách Liên Vũ.

“Nàng là Vương phi, nàng không thích hợp thì ai mới thích hợp? Được rồi, cứ quyết định như vậy đi. Để ta sai hạ nhân đem đồ đạc của nàng sang đây.” Hách Liên Vũ đến trước mặt Tần Minh Nguyệt, đẩy nàng đến bên cạnh bàn rửa mặt, “Mau rửa sạch đi.”

Chẳng còn cách nào, nếu nàng không tuân theo nhất định anh ta sẽ nổi giận. Tắm xong, Tần Minh Nguyệt ngồi yên vị trước tấm gương đồng chải tóc. Thường ngày việc này đều do Tiểu Thúy phụ trách nhưng hiện tại em ấy lại không ở đây, nàng chỉ còn cách tự mình búi một kiểu tóc đơn giản.

Tóc dài quá! Mỗi nói chuyện với nàng, Hách Liên Vũ chẳng để ý thì ra tóc nàng thả ra lại dài đến vậy, tựa như một dải lụa trắng tấp phía sau, có thể chạm tới mặt đất. “Để ta giúp nàng.” Hách Liên Vũ cầm lấy cây lược trong tay Tần Minh Nguyệt, tay kia cẩn thận đỡ lấy mái tóc chải nhẹ nhàng như sợ làm đau nàng. “Tóc của nàng thật mềm, thật mượt.” Nói xong, Hách Liên Vũ khẽ hôn lên mái tóc nàng, trên ấy còn vương lại một mùi hương nhẹ.

Đây là lần đầu tiên anh chải đầu ột cô gái, cảm giác thật kì lạ, trong lòng thật ấm áp cũng rất thoải mái, chẳng lẽ đây là hạnh phúc sao?

“Để ta tự làm vẫn hơn, nếu để người khác nhìn thấy thì không hay.” Tần Minh Nguyệt tựa hồ chưa thể quen với một Hách Liên Vũ dịu dàng này, nàng thấy tựa như mơ, lo sợ tỉnh mộng rồi tất thấy đều tan biến.

“Ai muốn nhìn thì cứ để hần nhìn, dù sao ta vẫn muốn giúp nàng chải tóc.” Nụ cười trên mặt Hách Liên Vũ ngập tràn hạnh phúc.

Thấy Hách Liên Vũ đang vui vẻ thật giống như một đứa trẻ, Tần Minh Nguyệt không nói gì thêm nữa, chỉ im lặng nhìn bóng anh phản chiếu trong gương.

“Xong rồi.” Có vẻ Hách Liên Vũ tỉ mỉ chải từng cọng, xong xuôi mới hài lòng đặt trả cây lược vào tay Tần Minh Nguyệt, vì anh không biết vấn tóc, phần còn lại chỉ còn cách giao cho nàng.

Nhận lấy cây lược, Tần Minh Nguyệt thuần thục chải đám tóc mai trên đầu, tiếp theo đeo thêm một ít trang sức đơn giản rồi chải lại đuôi tóc, soi kĩ trong gương rồi mới đứng lên. Vừa xoay người, nàng đã thấy anh đang chăm chú nhìn. “Làm sao vậy?”

“Đẹp lắm.”

Nào có ai nhìn chằm chằm người ta như thế chứ, họa chăng chỉ có Hách Liên Vũ. “Ngài mau đi rửa mặt đi.”

Nếu Tần Minh Nguyệt không nhắc nhở, anh thiếu chút nữa đã quên mất. Anh tiêu sái đi đến bên cạnh chậu nước lấy cái khăn.

Nước đó nàng đã dùng qua, chẳng lẽ anh ta không để ý sao? “Ngài sai bọn họ đổi một thau nước sạch khác đi.”

Hách Liên Vũ quay sang nhìn Tần Minh Nguyệt cười cười bảo: “Ta không ngại.” Nói xong, anh lại cúi đầu chuẩn bị nhúng mặt vào thau nước.

31. Chương 31: Thăng Cấp Làm Vương Phi (4)

“Dù ngài không ngại cũng không thể rửa mặt như thế.” Tần Minh Nguyệt đành bước đến, cầm lấy khăn trong tay Hách Liên Vũ vò qua vài lần rồi đưa lại cho anh.

Ha ha, Hách Liên Vũ nhìn Tần Minh Nguyệt ngây ngô cười. “Từ nhỏ đến giờ ta chưa từng làm qua, cho nên. . .”

Thật ra anh không nói nàng cũng biết rõ có người sẽ làm việc này. Tần Minh Nguyệt lấy y phục của Hách Liên Vũ rồi mặc cho anh. Thật ra đây cũng là lần đầu tiên nàng hầu hạ người khác, so với Hách Liên Vũ ngu ngơ thì nàng có vẻ thuần thục hơn. “Được rồi.”

Không khí này thật giống một đôi phu thê. “Chúng ta đi dùng điểm tâm.” Hách Liên Vũ kéo tay Tần Minh Nguyệt.

Nàng khẩn trương rút tay lại, “Để người khác nhìn thấy như vậy không tốt đâu.”

Một lần nữa, anh nắm tay bàn tay vừa rút về kia, “Có gì không tốt chứ, cứ để họ nhìn.”

“Vậy ngài đi trước đi, ta muốn về hậu viện thay xiêm y.”

“Đợi lát nữa ta sai bọn họ đem đồ đạc của nàng sang, đi dùng điểm tâm trước đã.”

Xem ra cố này không dùng được, “Vậy được, ngài chờ một lát.” Tần Minh Nguyệt đến bên giường cầm lấy tấm sa mỏng cái lên.

“Vậy cũng tốt, tránh khỏi bị mấy tên vô lại chọc ghẹo.” Hách Liên Vũ lại nắm lấy tay nàng đi ra ngoài.

oOo

“Mau ăn đi, nhất định là nàng đã đói bụng rồi, ngủ thẳng một giấc chẳng ăn uống gì từ tối qua đến sáng nay mà.” Hách Liên Vũ nhận chén cháo từ nha hoàn rồi đặt trước mặt Tần Minh Nguyệt.

Quả thực rất đói bụng, nàng cũng ăn chẳng chút khách khí.

Hách Liên Vũ còn luôn miệng gọi các món khác cho nàng, hai người nhìn qua thấy vô cùng ân ái.

“Các cô có thấy không? Vương gia và cách cách bây giờ rất thân mật nha.”

“Phải phải, hôm qua Vương gia còn dặn đến rước Vương phi, sáng nay nha hoàn hầu hạ Vương gia còn thấy hai người ngủ cùng nhau nữa.”

“Ta còn nghe nói từ sớm Vương quân gia đã đem đồ dùng của Vương phi chuyển từ hậu viện đến Đông uyển rồi.”

Vài nha hoàn bàn tán lúc rảnh rồi.

“Cách người còn không mau làm việc, ở đây bàn tán cái gì.” Không biết từ khi nào quân gia Vương Phúc đã đi tới, bọn nha hoàn sợ đến cứng họng, sau mới vội chạy đi làm việc.

Đúng thật là từ hôm qua Vương gia như đã thay đổi, chẳng những sủng ái cách cách còn cười vui vẻ suốt ngày, khiến người ta cảm thấy rất thân thiết. Xem ra hiện tại Vương gia đã không còn là Vĩnh Lạc vương lạnh lùng trước kia.

“Vương quân gia, ông ở đây thì thăm cái gì vậy. Vương gia cho gọi ông đấy.” Hách Vũ đi đến.

“Ta phải đi đây.” Hôm nay thật bận rộn a, không phải vì thuyền chuyển đồ dùng cho cách cách thì là tìm người may xiêm y, còn không thì là mời thợ làm trang sức, bây giờ không biết còn chuyện gì nữa đây. “Có biết Vương gia tìm ta có chuyện gì không?” Vương Phúc vừa đi vừa hỏi Hách Vô bên cạnh.

“Có lẽ là chuyện liên quan đến Tiểu Thúy, nha hoàn của Vương phi.”

“Tiểu Thúy?” Phải rồi, hôm qua Tần Minh Nguyệt trở về chỉ có một mình.

oOo

“Minh Nguyệt, Hoàng thượng triệu ta vào cung có chuyện, nàng ở nhà nghỉ ngơi cho tốt.” Hách Liên Vũ da diết nhìn Tần Minh Nguyệt, tựa như sắp sinh ly tử biệt.

“Biết rồi.” Lát nữa sau khi Hách Liên Vũ vào cung, nàng có thể về nhà thăm ngạch nương thuận tiện đón luôn Tiểu Thúy.

“Ta đã dặn Vương quản gia sai người đi đón Tiểu Thúy, nàng không cần lo lắng.”

Cái gì?! Xem ra kế hoạch về nhà này không thành rồi. “Ừm.”

“Các người hầu hạ Vương phi cho tốt.” Hách Liên Vũ căn dặn vài nha hoàn cách đó không xa.”

“Dạ”

Bị nhiều người nhìn chăm chăm, Tần Minh Nguyệt thực cảm thấy không quen. “Ngài bảo bọn họ lui xuống đi, có việc gì ta sẽ cho gọi.”

“Được, ta đi trước.” Hách Liên Vũ vẫn không yên lòng nhìn Tần Minh Nguyệt.

Người này sao lè mề quá thể a, “Đi đường cẩn thận.”

Bốn chữ này khiến lòng Hách Liên Vũ như được rưới mật, “Nhất định. Đợi ta trở lại.”

Thấy bóng dáng anh khuất sau cánh cửa, Tần Minh Nguyệt thở dài nhẹ nhõm, cuối cùng cũng được yên tĩnh.

32. Chương 32: Thăng Cấp Làm Vương Phi (5)

“Hoàng huynh, tìm đệ có việc gì không?” Hách Liên Vũ được một thái giám đưa đến ngự thư phòng của Hách Liên Kiệt.

Hách Liên Kiệt buông tấu chương trên tay, tiến về phía Hách Liên Vũ. “Ngày mai vương tử Thanh quốc sẽ đến kinh thành, chuyện này ta định giao cho đệ phụ trách, không rõ ý đệ ra sao?”

“Thần đệ quyết không phụ kỳ vọng của Hoàng huynh.” Xem ra sau này anh sẽ bận rộn lắm, kỳ thật Hách Liên Vũ ở nhà bồi Tần Minh Nguyệt, sau khi kết hôn một tháng cuối cùng cũng được thưởng thức hương vị tân hôn.

“À này, đêm mai tiệc chiêu đãi vương tử và công chúa nước Thanh được tổ chức ở ngự hoa viên, còn có hoàng thân quốc thích và các vị đại thần cùng gia quyến, nếu được thì đệ đưa Minh Nguyệt cách cách cùng tham gia. Ta biết tuy đệ không vừa lòng nhưng nàng dù sao cũng là vương phi được cưới hỏi đàng hoàng, coi như là nể mặt Tần vương gia.” Hách Liên Kiệt nhìn Hách Liên Vũ nói.

“Được, mai đệ sẽ dẫn nàng đến thỉnh an Hoàng ngạch nương.”

Hách Liên Kiệt chẳng ngờ đệ đệ anh lại sẵn khoái đáp ứng như vậy, thật khiến anh rất bất ngờ. Từ khi kết hôn đến nay, Hách Liên Vũ chưa một lần đưa Tần Minh Nguyệt vào cung hay thỉnh an Thái hậu. “Còn chuyện tiếp theo ta giao cho đệ, hạ nhân rồi mọi thứ đều do đệ tùy ý phân phó.”

“Thần đệ đã rõ.”

Rời ngự thư phòng, Hách Liên Vũ liền gục đầu, xem ra về đến nhà chắc đã khuya, không biết Minh Nguyệt hiện tại đang làm gì nhỉ, đọc sách hay đánh đàn? Ái chà, thôi, không nghĩ nữa, khăn trương về nhà sớm một chút.

oOo

Vẫn là nơi đây thanh tĩnh nhất, Tần Minh Nguyệt bước vào hậu viện, hoa cỏ nơi đây đã cao lớn hẳn, mỗi cành đều mang theo nụ hoa e ấp, nói không chừng chỉ sớm mai thôi sẽ trở hoa. Nàng chậm rãi bước vào đình, nhìn hồ nước bỗng bình, nước trong cá lội khiến người ta thấy thích thú.

Tần Minh Nguyệt ngồi xuống, mở sách ra xem.

“Cách cách, cách cách.” Tiểu Thúy nhanh chóng chạy đến.

“Tiểu Thúy!” Tần Minh Nguyệt vội buông sách đứng lên.

“Cách cách, em lo muốn chết mất thôi.” Tiểu Thúy chạy đến ôm chầm lấy Tần Minh Nguyệt.

Nàng nhẹ nhàng vỗ về Tiểu Thúy, “Được rồi, không sao mà.”

“Cách cách, người gầy đi nhiều.” Tiểu Thúy đau lòng nhìn Tần Minh Nguyệt.

“Đâu có, ta vẫn vậy mà.” Nàng xoay tròn vài vòng trước mặt Tiểu Thúy.

“Cách cách, người có gặp tướng quân không?”

“Có chứ, phía bên kia hiện tại đã đình chiến.”

“Không phải Vương gia cũng đến sao, người có gặp được không?”

“Ta nào dám để a mã gặp được, a mã còn chưa đến ta đã trốn về. Ngạch nương ta có khỏe không?”

“Cách cách yên tâm, Phúc tấn vẫn khỏe nhưng rất nhớ người.”

“Ta cũng nhớ ngạch nương, đợi a mã trở về ta sẽ sắp xếp đến thăm họ.” Giờ nàng có muốn cũng không thể đi, dù sao cũng nói là từ bên nhà mẹ đẻ trở về. Nếu lại về nữa, Hách Liên Vũ nhất định sẽ nghi ngờ.

“Cách cách, em nghe người trong phủ bảo rằng Vương gia đã thừa nhận người là Vương phi, còn đưa người đến Đông uyển sống cùng ngài, có thật không?” Tiểu Thúy vui sướng nhìn Tần Minh Nguyệt.

Tần Minh Nguyệt ngượng ngùng cúi đầu, khẽ đáp: “Cũng có thể coi là như thế.”

“Vậy là tốt rồi, lúc trở về, Phúc tấn luôn hỏi em người ở Vương phủ có tốt không, em thật không biết phải nói sao a.” Suy cho cùng, nói là tốt thì cũng không hẳn, mà nói không tốt thì Phúc tấn nhất định sẽ đau lòng, tình thế này quả là khó xử a. Nhưng hiện tại thì tốt rồi, cách cách nhà cô rốt cục cũng hết khổ.

33. Chương 33: Thăng Cấp Làm Vương Phi (6)

“Vậy em nói thế nào?” Tần Minh Nguyệt sợ Tiểu Thúy lỡ miệng khiến ngạch nương nàng lo lắng.

“Em chỉ có thể nhắm mắt mà nói Vương gia đối với cách cách rất tốt.” Vốn dĩ Tiểu Thúy muốn nói cho Phúc tấn biết, nhưng nghĩ cho cùng dù có nói ra thì Phúc tấn cũng không có biện pháp a. Đối phương dù sao cũng là đệ đệ của Hoàng thượng, nhi tử của Hoàng thái hậu, ai dám thế này thế khác a.

“Làm ta sợ muốn chết.” Tần Minh Nguyệt thở dài nhẹ nhõm

Hai ả nha hoàn đi tới, “Vương phi, bữa tối đã chuẩn bị xong.”

“Ta biết rồi, ta sẽ sang ngay.”

“Dạ, nô tì cáo lui.”

Hai ả đi rồi Tiểu Thúy mới hì hì cười nhìn Tần Minh Nguyệt, “Cách cách, người càng ngày càng giống Vương phi, à không phải không phải, người vốn là Vương phi mà.”

“Cái gì vương phi với không vương phi chứ. Chúng ta đi thôi.” Tuy nàng không nghĩ ra vì có gì tâm tình Hách Liên Vũ chuyển biến lộn ngược như thế, nhưng xem ra tình hình trước mắt cũng không tệ, tốt ngày nào hay ngày ấy.

“Khởi bẩm Vương phi, Vương gia sai thuộc hạ về bẩm với người rằng ngài đêm này không về, phải ở lại trong cung. Sai thuộc hạ sáng mai đưa Vương phi tiến cung thỉnh an Hoàng thái hậu.” Hách Võ cúi đầu cung kính nói.

Nghe thấy Hách Liên Vũ không về, Tần Minh Nguyệt khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngày mai còn phải thỉnh an Hoàng thái hậu, trong lòng nàng thực không muốn. “Ta đã biết.”

“Thuộc hạ cáo lui.”

“Cách cách, ngày mai người sẽ tiến cung.” Tiểu Thúy hưng phấn nói, vẻ mặt rất chờ mong.

Tiểu Thúy đương nhiên không cần nghĩ nhiều, nhưng Tần Minh Nguyệt thì khác, nàng biết tiến cung là có ý tứ gì đang đợi nàng. “Tiểu Thúy, chúng ta cùng ăn, nhiều thế này mình ta nuốt không trôi, một người ăn cũng chẳng vui về.”

“Cách cách, Tiểu Thúy không dám. Đây là chính đường trong vương phủ, nếu để người khác thấy sẽ sinh chuyện bàn tán.” Ở Tần vương phủ nhiều năm, Tiểu Thúy đã hiểu rõ quy tắc này.

“Ôi! Ta thấy ở hậu viện còn tự do tự tại hơn.” Tần Minh Nguyệt ủ rũ nói.

“Cách cách, người mau ăn đi. Hiện giờ người là Vương phi, người trong phủ nhất định đối đãi em không tệ, không như trước kia, người cứ yên tâm.” Trước kia bọn họ luôn không xem cô và cách cách ra gì, giờ thì khác rồi, Vương gia đã thừa nhận thân phận Vương phi của cách cách, có ai dám không tuân chứ.

“Tiểu nhân bái kiến Vương phi.” Vương Phúc đi đến.

“Đứng lên đi, đều là người trong vương phủ, sau này gặp cũng không cần hành đại lễ.” Làm Vương phi này thật không dễ, chỉ ăn một bữa cơm cũng cần nhiều người hầu hạ đến vậy, lại còn bị họ nhìn chăm chăm, thật là mệt a. Làm cách cách vẫn thoải mái hơn.

“Không biết thức ăn có hợp khẩu vị Vương phi không, nếu Vương phi không thích, tiểu nhân sẽ phân phó nhà bếp làm lại.”

Nhìn cao lương mỹ vị bày ra trên mặt bàn, một mình nàng ăn quả lãng phí. “Không cần đâu, dù sao cũng chỉ có mình ta, phiền quản gia đem thức ăn chia đều cho người trong phủ đi.”

“Dạ.”

Nha hoàn trong phủ theo dặn dò của Tần Minh Nguyệt, cuối cùng trên bàn chỉ còn lại hai đĩa đồ ăn nhỏ.

“Tiểu Thúy, em cũng đi ăn cơm đi, không cần ở đây hầu hạ ta.”

“Em biết rồi cách cách. Có chuyện gì thì gọi em.”

“Vương quản gia, có phải Vương phi không thích món chúng ta làm không vậy?” Thấy Vương Phúc và các nha hoàn mang trở về những món vừa đưa lên khi nãy, sư phó ở trù phòng chạy lại hỏi, dù sao chuyện này cũng liên hệ đến miếng cơm manh áo a.

”Không phải, Vương phi nói thức ăn nhiều quá, người sợ lãng phí nên căn dặn đem chia cho hạ nhân trong phủ, còn dặn dò sau làm ít lại.

“Vây tốt quá.”

34. Chương 34: Thăng Cấp Làm Vương Phi (7)

“Cách cách, hôm nay người dậy sớm quá!” Tiểu Thúy đem chậu rửa mặt bước vào đã thấy Tần Minh Nguyệt tỉnh giấc.

“Hôm nay chẳng phải là phải vào cung sao? Ta dậy sớm một chút để chuẩn bị.” Tần Minh Nguyệt mở ngăn tủ ra chọn lựa xiêm y thích hợp, nào ngờ vừa kéo ra đã bị làm cho kinh ngạc, trong tủ có rất nhiều xiêm y, kiểu nào, màu nào cũng đều không thiếu.

“Cách cách. Người sao vậy?” Tiểu Thúy thấy Tần Minh Nguyệt ngăn người nhìn ngăn tủ tưởng đã xảy ra chuyện, liền chạy vội đến, cả kinh kêu lên: “Oa, thật là nhiều y phục lộng lẫy, đều là của cách cách rồi.”

Khó trách ngày đó Hách Liên Vũ nói sẽ may y phục cho nàng, còn mời cả thợ may đến, không ngờ lại làm nhiều đến vậy. “Có thể vậy, nhiều như vậy ta cũng không biết nên mặc cái nào.”

“Cách cách, người mặc bộ nào cũng đều đẹp cả.”

“Em chỉ dẻo miệng.” Tần Minh Nguyệt chọn một bộ xiêm y màu đỏ thêu hoa mẫu đơn, thoát nhìn đơn giản nhưng không kém phần cao quý.

“Cách cách, người mặc bộ này đẹp lắm.” Nhìn Tần Minh Nguyệt vận vào thật xinh đẹp, Tiểu Thúy cũng không biết dùng từ ngữ nào để hình dung.

Hôm nay là lần đầu tiên tiến cung, không thể ăn mặc quá sơ sài cũng không nên quá diêm dúa, cho nên bộ này là thích hợp nhất. “Tiểu Thúy, chải tóc giao cho em.”

“Dạ, cách cách, đây là sở trường của em mà.”

Ngồi bên bàn trang điểm, Tần Minh Nguyệt phát hiện bên trên được đặt một chiếc hộp tinh xảo, mở ra lại càng chói sáng hơn, bên trong tất cả đều là châu báu. Hách Liên Vũ này giàu có thật, nhưng cũng không phải giàu đến vậy chứ.

“Cách cách, Vương gia đối với người thật tốt. Người xem, nào là xiêm y, nào là châu ngọc.” Tiểu Thúy thuần thực giúp Tần Minh Nguyệt vấn tóc, xong xuôi liền chọn vài món trang sức cài lên. Tần Minh Nguyệt hiện tại nhìn thật hoàn hảo, tao nhã cao quý nhưng không kém phần xinh đẹp. “Cách cách, em cam đoan ánh mắt Vương gia không thể rời khỏi người.”

“Nha đầu em miệng lưỡi trơn tru từ khi nào vậy.”

“Cách cách à, em đây chỉ nói sự thật thôi.”

Nói tới nói lui, chuyện này đối với nàng quả không dễ dàng. Nàng chưa từng tiến cung, càng chưa từng diện kiến qua Hoàng thái hậu, còn cả Hoàng thượng, trong lòng có chút khẩn trương.

Dùng xong điểm tâm, Tần Minh Nguyệt an vị trên xe ngựa hướng về cung xuất phát.

“Hách Võ, Vương gia dặn dò thế nào?” Tần Minh Nguyệt vén tấm màn trên xe ngựa, nói chuyện với Hách Võ đang cưỡi ngựa bên ngoài.

“Hồi Vương phi, Vương gia căn dặn thuộc hạ trước đưa người đến Cảnh Thọ cung thỉnh an Thái hậu nương nương.”

“Ta đã biết.” Buông màn, Tần Minh Nguyệt hít thở sâu, trong lòng nàng cũng đã bình tĩnh hơn.

oOo

Mọi người đều nói cửa cung sâu như biển khơi, xem ra không phải chỉ sâu mà còn như bao trọn cả con người. Theo sự hướng dẫn của Hách Võ, Tần Minh Nguyệt không rõ đã đi bao lâu, đi qua không ít tấm cung mới đến được Cảnh Thọ cung của Thái hậu.

“Khởi bẩm Thái hậu, Vĩnh Lạc vương phi đang hầu ngoài điện, nói là muốn thỉnh an Thái hậu nương nương.” Một thái giám bẩm báo.

“Vĩnh Lạc vương phi? Có phải là Tần cách cách mà Hoàng thượng tứ hôn cho Vĩnh Lạc vương gia dạo trước?”

“Hồi bẩm Thái hậu, đúng vậy.”

Cô ta dám đến sao, “Hoàng cô mẫu, chính là ả cách cách xấu xí tát con lần trước, người nhất định phải làm chủ cho con.” Thôi Nhân Nhân làm nũng ăn vạ.

“Thế sao? Ai gia cũng rất muốn xem vị cách cách ai ai cũng biết này có bản lĩnh gì, chẳng những làm trò ngông cuồng trước mắt Vương gia, còn dám đánh chát nữ của ai gia.”

“Tạ ơn Hoàng cô mẫu.” Thôi Nhân Nhân dương dương tự đắc, nghĩ thầm, đúng là không cần tôi động thủ cô cũng chẳng sống yên.

“Người bảo cô ta chứ chờ ngoài điện.”

“Dạ.”

“Ai gia không muốn điểm tâm vừa ăn vì cô ta mà phung phí.”

“Hoàng cô mẫu nói phải lắm. Người đừng để ả quái dị kia làm mất hứng.”

“Nghĩ lại ta thấy thật không nên ép hoàng nhi lấy cô ta, nghe nói Lục công chúa Thanh quốc lần này đến đây chẳng những khuynh quốc khuynh thành, lại rất được yêu thích. Ta đang xem xét để nàng ta làm Vĩnh Lạc vương phi, coi như bồi thường cho Vũ nhi một chút.”

35. Chương 35: Thăng Cấp Làm Vương Phi (8)

“Hoàng cô mẫu anh minh, như vậy chẳng những giao kết hai nước bền chặt, biểu ca cũng có thể đưa mỹ nhân về.” Nếu không phải nghe nói Đại vương tử Thanh quốc tuấn mỹ không thua kém Hách Liên Vũ thì để gì Thôi Nhân Nhân chịu buông tha cho anh. Hơn nữa Vương tử kia là hoàng đế tương lai của nước Thanh, nếu gả cho anh ta, tương lai cô sẽ trở thành hoàng hậu, đương nhiên hơn hẳn địa vị vương phi.

“Phải. Con cũng phải cố gắng đó, nghe nói vị vương tử kia là nhân tài hiếm có.”

“Hoàng cô mẫu, người đang nói cái gì vậy chứ.” Thôi Nhân Nhân cúi đầu ra vẻ thẹn thùng.

“Ai gia thật lòng muốn gả con cho Vũ nhi, nhưng xem ra nó không đồng ý. Ai gia cũng không thể ép buộc, vừa vặn lần này Vương tử Thanh quốc đến chơi, con nên biểu hiện cho tốt.”

“Tạ Hoàng cô mẫu, Nhân Nhân nhất định không khiến người thất vọng.”

“Tốt lắm.”

Tần Minh Nguyệt không biết mình đã đứng ngoài bao nhiêu canh giờ, nàng cảm thấy choáng váng vì say nắng, nhưng lại không thể tìm một chỗ ngồi xuống.

Thấy Tần Minh Nguyệt không ngừng đổ mồ hôi, Hách Vô vội đi tới hỏi: “Vương phi, người không sao chứ? Nếu không để thuộc hạ đi mời Vương gia đến.” Hách Vô không ngờ Hoàng thái hậu lại để Tần Minh Nguyệt đứng ngoài lâu như vậy cũng không vội vào, kẻ ngốc cũng nhìn ra được đây rõ ràng là cố ý.

“Không cần đâu, ta còn chịu được.” Không thể chỉ vì việc nhỏ này mà tìm Hách Liên Vũ, bằng không về sau nàng chẳng thể sống yên lành.

“Vậy có chuyện gì xin Vương phi cứ gọi.” Hách Vô lui vào một góc cách đó không xa.

Đã sớm biết trước lần đầu tiên cung này sẽ chẳng mấy thuận lợi, dạo trước người nàng ra tay là cô cháu gái mà Hoàng thái hậu yêu thương nhất, cả Nhân Nhân kia cũng sẽ không buông tha nàng.

“Mau nhìn xem, thì ra là Vĩnh Lạc vương phi, nghe đồn cô ta rất xấu xí.”

“Ra lời đồn là thật, nếu không sao phải mang khăn che chứ.”

“Thật đáng tiếc, Vĩnh Lạc vương gia anh tuấn như vậy lại lấy phải một cô vợ xấu xí, ông trời đúng là không có mắt.”

“Các cô còn không biết sao, chính vì phụ thân cô ta là Tần vương gia - công thần của Minh quốc ta.”

“Phải rồi, bằng không đừng nói là Vương gia, dân chúng bình thường cũng sẽ không lấy nàng ta.”

“Ta thấy các cô nên nhỏ tiếng một chút, đừng để cô ta nghe được.”

“Nghe thấy thì có làm sao. Cô không thấy đến Thái hậu cũng không triệu kiến cô ta sao, cô ta đã đứng ở đó hàng canh giờ rồi.”

“Ta nghe cung nữ trong cung Thái hậu bảo cô ta còn đánh cả Nhân Nhân tiểu thư.”

“Thật vậy sao? Xem ra chuyện này Thái hậu nhất định không bỏ qua, người rất yêu thương Nhân Nhân tiểu thư.”

“Quả là vậy nha. Nhân Nhân tiểu thư dung mạo xinh đẹp, lại là thiên kim của quốc cữu gia, cùng với Vĩnh Lạc vương gia quả thực là trời sinh một đôi.”

Một đám cung nữ đi ngang nhỏ to chỉ trở về phía Tần Minh Nguyệt bàn luận.

Mà Tần Minh Nguyệt nàng từ lâu đã bỏ hết thầy ngoài tai.

Hách Võ đứng cách đó không xa đã nghe hết tất cả những lời mĩa mai này. Nhưng anh chỉ là hộ vệ bên cạnh Vương gia, trong cung không quyền không thế, chỉ có thể lẳng lặng bảo hộ chủ tử của mình.

Nháy mắt đã đến trưa. Nắng bên ngoài càng lúc càng gay gắt, Tần Minh Nguyệt đã hàng giờ chưa uống một ngụm nước nhỏ nào, cảm giác bị mặt trời thiêu đốt đến phát sốt.

Hách Võ nhìn cảnh này trong lòng nóng như lửa đốt, cuối cùng quyết định đi tìm Vương gia, bằng không nếu Thái hậu vẫn chưa truyền Vương phi vào cung, cứ như vậy chỉ e Vương phi sẽ ngất.

Tiến vào quân cơ xứ, Hách Võ xem xét bên trong nhưng không thấy Hách Liên Vũ.

“Hách Võ, người làm gì ở đây?” Hách Liên Vũ từ bên ngoài tiến vào thấy Hách Võ như đang tìm kiếm điều gì.

36. Chương 36: Thăng Cấp Làm Vương Phi (9)

Nhìn thấy Hách Liên Vũ, Hách Võ tự như thấy được vị cứu tinh. “Thuộc hạ đến tìm Vương gia.”

“Tìm ta? Chẳng phải ta dặn người theo Vương phi sao?”

“Dạ phải, nhưng mà. . .” Hách Võ lắp bắp không biết nên nói như thế nào.

Hách Liên Vũ bỗng luống cuống, chẳng lẽ Tần Minh Nguyệt nàng xảy ra chuyện gì. “Có phải Minh Nguyệt xảy ra chuyện?” Hách Liên Vũ cao giọng, xem lẫn trong đó là sự lo lắng lẫn hoang mang.

“Không phải.”

Nghe được câu phủ nhận từ Hách Võ, Hách Liên Vũ nhẹ nhõm thở dài, “Vậy rốt cuộc là chuyện gì? Mau nói, ta còn rất nhiều việc.”

“Thuộc hạ theo lời dặn của Vương gia đưa Vương phi đến thỉnh an Hoàng thái hậu, nhưng không biết vì sao Thái hậu lại bắt Vương phi hầu ở cửa, đã hàng canh giờ cũng không chịu triệu kiến. Thuộc hạ e Vương phi. . .”

Còn chưa đợi Hách Võ nói xong, Hách Liên Vũ đã vội đi về phía Cảnh Thọ cung.

Hách Võ cũng vội theo sau.

Đều tại anh lo lắng không chu toàn, biết rõ Thái hậu sẽ vì chuyện của Nhân Nhân giận chó đánh mèo lây sang Tần Minh Nguyệt, mà anh còn đem nàng đưa đến miệng cọp. Hách Liên Vũ bước nhanh đến cửa Cảnh Thọ cung, từ xa đã nhìn thấy Tần Minh Nguyệt đứng chịu đựng một mình. Anh đau lòng chạy đến ôm lấy nàng, tức giận nói, “Đồ ngốc, sao không sớm kêu Hách Võ đến tìm ta?”

Tần Minh Nguyệt nghe thấy giọng Hách Liên Vũ, giọng anh ngập tràn đau lòng cùng thương yêu, nàng miễn cưỡng cười nói, “Ta không sao, ta còn chịu đựng được.” Vừa nói xong thì hai mắt nàng nhất loạt nhắm lại, ngất xỉu.

Chuyện này dọa Hách Liên Vũ sợ hãi tột độ, anh lớn tiếng quát, “Mau truyền ngự y.”

Hách Võ vội chạy đến Thái y viện.

Hách Liên Vũ bất chấp lễ tiết, ôm Tần Minh Nguyệt vào Cảnh Thọ cung.

“Bên ngoài sao lại ồn ào như vậy?” Hoàng thái hậu ca giọng hỏi.

Chẳng thấy ai đáp lại, chỉ thấy Hách Liên Vũ ôm Tần Minh Nguyệt tiến vào.

“Nhi thần tham kiến Hoàng ngạch nương.”

“Đứng lên đi.” Hoàng thái hậu vừa thấy Hách Liên Vũ, lại thấy anh đang ôm một cô gái liền hiểu được, vội đuổi các tì nữ cùng thái giám lui xuống.

“Tạ ơn Hoàng ngạch nương.” Hách Liên Vũ không khách khí đem Tần Minh Nguyệt nhẹ nhàng đặt trên sạp nhỏ.

“Vị này là Tần cách cách sao?” Hoàng thái hậu đánh giá Tần Minh Nguyệt, cũng không có xấu xí như trong lời người ta bàn tán.

Thấy được ánh mắt lo lắng của Hách Liên Vũ, Hoàng thái hậu cũng hiểu được vị trí của Tần Minh Nguyệt trong lòng nhi tử. “Vậy được rồi, Hoàng nhi đã nói thế, ngạch nương cũng không muốn làm mất hòa khí.”

“Tạ Hoàng ngạch nương.” Hiện tại người anh lo lắng nhất chính là Tần Minh Nguyệt, sốt ruột nhìn ra bên ngoài, ngự y sao bây giờ còn chưa đến, nếu Minh Nguyệt có chuyện gì, ta nhất định không tha cho các người.

“Lão thần tham kiến Thái hậu, tham kiến Vĩnh Lạc vương gia.” Lão ngự y tiến vào.

“Được rồi, người nhanh đến xem Minh Nguyệt bị làm sao.” Thái hậu còn chưa lên tiếng, Hách Liên Vũ đã kéo ngự y lại.

“Phải, người mau xem xem.” Thấy bộ dáng khẩn trương kia của nhi tử, Hoàng thái hậu còn có thể nói gì chứ.

Lão thái y mở mắt Tần Minh Nguyệt ra xem xét, rồi bắt mạch. “Khởi bẩm Thái hậu, Vương gia, Vương phi hơi nặng quá lâu nên ngã xỉu, đợi khi Vương phi tỉnh lại thì cho người uống nước, lão thần cũng sẽ kê một ít được, cũng không có gì đáng ngại.”

“Vậy bao lâu nàng mới tỉnh lại?”

“Chuyện này lão thần không thể nói chính xác, nhanh thì nửa canh giờ, chậm thì một hai canh giờ, nhưng lão thần dám cam đoan Vương phi không việc gì.” Nhìn Hách Liên Vũ, lão ngự y biết nếu ông không kê thuốc, Vương gia nhất định không buông tha.

37. Chương 37: Vương Phi Ở Trong Cung (1)

“Không sao là tốt rồi, người lui ra đi.” Ánh mắt Hách Liên Vũ không phút giây nào rời khỏi người Tần Minh Nguyệt.

“Lão thần cáo lui.”

Đợi sau khi ngự y lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại ba người, Hoàng thái hậu, Hách Liên Vũ và Tần Minh Nguyệt.

“Hoàng nhi, con thích vị cách cách này sao?” Hoàng thái hậu nhớ đến bộ dáng lo lắng khi nãy của Hách Liên Vũ.

Kỳ thật chính Hách Liên Vũ cũng không thể hiểu rõ tình cảm này, “Đã là tân nương mà ngạch nương và hoàng huynh ban cho, nhi thần cũng nên đối đãi nàng thật tốt.”

“Là vậy sao?” Dù cho ai cũng nhìn ra được biểu lộ vừa rồi của Hách Liên Vũ, vừa kích động, vừa lo lắng, rõ ràng là nam nhân lo lắng cho người mình yêu.

“Hoàng thượng giá lâm.”

Hách Liên Vũ đang không biết nên trả lời thế nào, xem ra hoàng huynh đến thật đúng lúc.

“Nhi thần tham kiến Hoàng ngạch nương.” Hách Liên Kiệt bước đến trước mặt Hoàng thái hậu.

“Mau đứng lên đi, hôm nay ngọn gió nào đưa con đến đây?”

“Thần đệ tham kiến Hoàng thượng.”

“Ở đây không có người ngoài, Hoàng đệ không cần đa lễ.”

“Nhi thần đến thăm Hoàng ngạch nương, vừa đến cửa đã thấy cung nữ rồi thái giám tất cả đều đứng ở ngoài, còn tưởng đã xảy ra chuyện gì.”

“Chỉ là chút việc nhỏ thôi.”

Hách Liên Kiệt lại nhìn về phía Hách Liên Vũ. “Hoàng đệ sao lại ở đây?”

“Nghe tin Minh Nguyệt ngất xỉu, cho nên đệ vội vàng chạy đến.” Hách Liên Vũ nhìn về phía Tần Minh Nguyệt vẫn còn đang mê man.

Hách Liên Kiệt dõi theo ánh mắt hoàng đệ nhìn thấy hồng y nữ tử nằm trên sạp, anh nhìn chăm chú, nhưng vì tấm khăn che nên cũng không thấy rõ mặt. “Mời thái y xem qua chưa?”

“Đã xem qua, không có gì đáng ngại. Thần đệ đang định đưa nàng về điện Tiêu Phòng nghỉ ngơi.” Hách Liên Vũ lo rằng nếu để nàng ở lại đây, tuy Hoàng thái hậu không nói gì, nhưng cũng khó tránh khỏi xảy ra chuyện.

“Cũng tốt, đệ cứ đi đi, có cần gì thì nói với ta.”

“Tạ ơn Hoàng huynh, vậy thần đệ cáo lui trước.” Hách Liên Vũ ôm lấy Tần Minh Nguyệt, “Nhi thần cáo lui.”

“Đi đi.”

Đợi Hách Liên Vũ đi rồi, Hoàng thái hậu nhìn về phía Hách Liên Kiệt, “Hôm nay ta đóng vai ác rồi.”

“Hoàng ngạch nương, người đừng nói vậy. Nhi thần tin rằng Hoàng đệ hiểu được nỗi khổ tâm của người.” Tuy không rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng đại khái Hách Liên Kiệt cũng biết một chút.

“Thôi không nói chuyện này nữa. Ta nghe nói sứ giả Thanh quốc hôm nay đến kinh thành?”

“Dạ phải, vừa rồi nhi thần đã nhận tin báo, có lẽ một, hai canh giờ nữa sẽ đến nơi.”

“Vậy con cũng không cần ở đây, mau đi xem các đại thần chuẩn bị thế nào, đừng để tiếp đón người ta chậm trễ.”

“Hoàng ngạch nương dạy phải lắm, vậy nhi thần cáo lui.”

oOo

Nhẹ nhàng đặt Tần Minh Nguyệt lên giường, rồi anh nhẹ nhàng đóng cửa lại, căn dặn thị nữ bên ngoài: “Nếu Vương phi tỉnh lại thì hầu hạ nàng cho tốt.”

“Dạ.”

Hách Liên Vũ vẫn chưa yên tâm, triệu Hách Vô lại, “Người ở đây coi sóc nàng, đừng để người khác tới quấy rầy. Nếu có chuyện gì phải lập tức báo cho ta.”

“Rõ.” Lúc này Hách Vô nào dám lơ là, vừa rồi Vương phi ngất xỉu, Vương gia không trách tội đã là may mắn, lần này nhất định không thể lại xảy ra chuyện.

Mọi việc đâu vào đấy rồi Hách Liên Vũ mới yên tâm rời đi.

oOo

Đầu đau quá a, Tần Minh Nguyệt mở mắt ra đã thấy mình nằm trên giường, rõ ràng là nàng đang đứng ở Cảnh Thọ cung, rồi Hách Liên Vũ đến, sau nữa thì không còn nhớ rõ.

Tần Minh Nguyệt gắng gượng đứng lên, nhìn chung quanh chỉ thấy một căn phòng xa lạ.

Nghe thấy trong phòng có tiếng động, hai ả nha hoàn từ bên ngoài chạy vào, “Vương phi, người tỉnh rồi.”

Tần Minh Nguyệt hỏi, “Nơi đây là đâu?”

“Hồi Vương phi, nơi này là điện Tiêu Phòng, Vương gia đưa người đến đây. Vương gia còn căn dặn khi Vương phi tỉnh lại chúng nô tì phải hầu hạ chu đáo.”

Điện Tiêu Phòng? Xem ra nàng vẫn còn đang ở trong cung, “Vậy Vương gia đâu?”

“Hồi Vương phi, nô tì cũng không biết. Sau khi an bài cho Vương phi xong thì ngài rời đi ngay.”

“Ta đã biết.” Vương gia ngài ấy hẳn là bận bịu công việc, hai nha hoàn đỡ nàng ngồi xuống ghế lớn trong đại sảnh.

38. Chương 38: Vương Phi Ở Trong Cung (2)

“Vương phi đâu?” Xong việc, Hách Liên Vũ lập tức phóng ngựa về điện Tiêu Phòng.

“Khởi bẩm Vương gia, Vương phi đọc sách trong thư phòng.”

Hách Liên Vũ nhẹ nhàng đẩy cửa thư phòng, nhìn thấy Tần Minh Nguyệt đang chăm chú xem quyển sách trên tay. “Nàng đang đọc gì vậy?”

Vừa thấy Hách Liên Vũ, Tần Minh Nguyệt buông quyển sách đứng dậy, “Ngài xong việc rồi sao?”

“Nàng cứ ngồi đi.” Hách Liên Vũ cẩn thận đưa nàng quay lại ghế ngồi. “Nàng khỏe lên chưa? Có còn chỗ nào không thoải mái không?”

“Ta. . . thiếp đã khỏe rồi, thật xin lỗi, khiến ngài gặp nhiều phiền toái.” Tần Minh Nguyệt áy náy nhìn Hách Liên Vũ.

“Nàng ngốc, đều tại ta lo lắng không chu đáo, hại nàng phải đứng lâu như vậy, còn bị ngứa xỉu.” Hách Liên Vũ đau lòng nhìn Tần Minh Nguyệt, nhẹ nhàng gỡ bỏ khăn che trên mặt nàng.

“Thiếp không sao rồi, nếu ngài còn có việc, thì cứ đi đi.”

“Không sao, mọi thứ xong cả rồi. Ta lo lắng cho nàng nên vội về xem.” Hách Liên Vũ vừa nói vừa khẽ vuốt ve khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành của Tần Minh Nguyệt.

Được Hách Liên Vũ dịu dàng chạm vào, Tần Minh Nguyệt cảm thấy mặt nàng đang nóng lên, vội cúi đầu ngượng ngùng.

Nhìn khuôn mặt trắng ngần của nàng ửng hồng, Hách Liên Vũ không khỏi kinh ngạc, nhẹ nhàng nâng cằm nàng, đặt một nụ hôn lên môi.

Khi hơi thở Hách Liên Vũ phả vào mặt nàng, trôi tuột vào tận lòng, khiến thân thể Tần Minh Nguyệt cảm thấy được sự thay đổi.

Đôi môi mềm mại, vị ngọt như đóa đình hương không khỏi khiến Hách Liên Vũ ngây dại. Tay anh gắt gao ôm lấy thân thể nàng.

Hai người dây dưa không thôi, như thể chàng thiếp hòa hợp khiến cả người Tần Minh Nguyệt ngày càng nóng lên.

Hôn mãi đến khi Tần Minh Nguyệt thở hổn hển, Hách Liên Vũ mới buông ra, nhìn khuôn mặt kiều diễm, đôi môi đỏ mọng ươn ướt của nàng, nhưng anh đành nuốt xuống những dục vọng đang sục sôi. “Đợi khi về rồi chúng ta tiếp tục.”

Phải rồi, nơi này là hoàng cung a. Mặt Tần Minh Nguyệt càng đỏ hơn.

“Đêm nay Hoàng thượng thiết yến chiêu đãi Vương tử và công chúa Thanh quốc tại ngự hoa viên, đến lúc đó văn võ bá quan và gia quyến đều có mặt, nàng hãy cùng đi với ta.” Hách Liên Vũ ôm chặt Tần Minh Nguyệt trong lòng.

“A mã thiếp cũng đến sao?” Tần Minh Nguyệt khẽ hỏi.

“Đương nhiên, ngạch nương nàng cũng đến.”

“Thiếp đi với ngài.” Thực ra nàng không muốn dự yến hội kia, đơn thuần chỉ muốn gặp a mã và ngạch nương mà thôi.

“Nếu nàng không thích thì cũng không cần miễn cưỡng.” Hách Liên Vũ biết nếu Tần Minh Nguyệt đến, khẳng định những người kia sẽ lại bàn tán về cách cách xấu xí. Tuy biết rằng không phải, nhưng Hách Liên Vũ cũng không muốn ai khiến nàng ủy khuất.

“Thiếp không sao.” Tần Minh Nguyệt biết Hách Liên Vũ lo lắng cho nàng.

“Vương gia, Hoàng thượng mời ngài quá bộ.”

Ngoài cửa vang lên tiếng của Hách Vô.

“Ta biết rồi. Giờ ta phải đi.” Vất vả lắm mới có chút thời gian bên Tần Minh Nguyệt, anh không ngờ lại ngắn ngủi đến vậy.

“Ngài mau đi đi.” Nếu Hoàng thượng triệu kiến, hẳn là có việc gấp, cũng không thể để chàng vì ta mà chậm trễ.

“Ta đi đây, tối ta sẽ đến đón nàng.” Hách Liên Vũ lưu luyến không rời, hôn lên trán nàng một cái rồi mới rời đi.

Hách Liên Vũ đi rồi, Tần Minh Nguyệt mới nghĩ ra nàng đã quên hỏi chuyện của ca ca. Thôi bỏ đi, dù sao tối nay cũng sẽ rõ.

Cầm lấy quyển sách, một chữ cũng không lọt vào đầu nàng, hiện giờ nàng chỉ nhớ đến một màn khi nãy, càng nhớ đến mặt càng nóng ran. Ta làm sao vậy, sao lại giống như thiếu nữ đến kì động dục, nếu để người khác biết được thì thật xấu hổ a. Tần Minh Nguyệt ép buộc bản thân phải bình tĩnh lại.

39. Chương 39: Vương Phi Ở Trong Cung (3)

Dẫu cho Tần Minh Nguyệt cố gắng ép bản thân bình tĩnh lại, thì quyển sách trên tay cũng không xem vào một chữ. Buông sách, Tần Minh Nguyệt đứng dậy đi ra ngoài.

“Ta muốn đến hoa viên một chút, các người không cần đi theo.” Nàng muốn được yên tĩnh một lát để bình tâm, nếu có cung nữ đi theo, e là càng không bình tĩnh nổi.

“Dạ.”

Tần Minh Nguyệt một mình đến hoa viên Đông viện, nơi đây không rộng lắm nhưng có đủ các loại hoa nở rộ khoe sắc, hơn nữa những bông hoa đều được chăm sóc rất tốt, dường như mỗi người đều có người đến coi sóc.

Tới đây quả nhiên không sai, làn gió nhẹ khẽ đưa hương thơm thoảng thoảng tản mạn khắp nơi, khiến người ta cảm thấy khoan khoái. Tần Minh Nguyệt từ từ nhắm mắt lại, hít một hơi, cả không khí cũng có vị ngọt dịu dàng thế này, thật thần kì, trước nay nàng không ngờ tới hương hoa cũng ngọt ngào quá đổi.

“Người là ai? Ở đây làm gì?”

Những tưởng nơi này chỉ có mình nàng, không dè còn có người khác nữa. Tần Minh Nguyệt khấn trương nhìn bốn phía, cũng không thấy bóng dáng ai.

“Ở đây.”

Cái gì, hóa ra là ở phía sau mình sao? Tần Minh Nguyệt nhanh chóng quay đầu lại nhìn, hóa ra là một đứa bé, làn da trắng nõn, đôi mắt long lanh đang mở to nhìn nàng. “Em nhỏ, em là đang nói chuyện với tỷ tỷ sao?”

“Chẳng lẽ nơi này còn có ai khác?”

Quả thật không có. Tần Minh Nguyệt đánh giá đứa nhỏ này, thoạt nhìn thì có lẽ độ năm, sáu tuổi, xét theo y phục thì có thể thấy được thân phận tôn quý. Không ngờ tuổi còn nhỏ mà lời nói lại như người bé trên, xem ra đứa nhỏ này không đơn giản.

“Người nhìn đủ chưa?”

“Đương nhiên là chưa, em nhỏ, em xinh xắn đáng yêu vậy kia mà.” Nhìn khuôn mặt trắng nõn đang tươi cười kia, Tần Minh Nguyệt thật muốn với tay nhéo một cái.

“Người không phải là muốn nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của ta chứ?” Đứa nhỏ nhìn chằm chằm Tần Minh Nguyệt.

A a, đứa bé này cứ nhiên lại có thể đoán ra điều nàng đang nghĩ. “Hi hi, không có nha, tỷ chỉ đang tự hỏi sao em lại ở đây thôi, người lớn nhà em đâu?”

“Vậy người sao lại ở chỗ này? Người lớn nhà người đâu?” Đứa nhỏ chẳng chút khách khí hỏi vặn lại.

Ai nha, đúng là đứa nhỏ lanh lợi. Tần Minh Nguyệt cười cười nói: “Tỷ chính là người lớn đó.”

Đứa nhỏ lại nghĩ ngợi nói: “Ta chưa từng thấy qua người nào giống như. . . tỷ, sao lại mang khăn che mặt a?”

Tần Minh Nguyệt cười cười, trẻ con đúng là trẻ con, “Bởi vì trên mặt tỷ có chỗ không đẹp, sợ dọa người nên phải che lại đấy thôi.”

“A, ra là vậy. Vậy nhất định không ai chơi với tỷ rồi.” Đứa nhỏ ngây ngô nói.

“Đúng vậy a, chẳng lẽ em không sợ sao?” Tần Minh Nguyệt thật thích nhìn bộ dáng ngây thơ này của đứa bé trước mặt, có khi nào lúc nhỏ nàng cũng giống vậy chẳng.

“Đệ là nam tử hán, không sợ gì hết. Đệ sẽ nói phụ hoàng tìm thái y xem cho tỷ, tỷ sẽ không phải mang khăn che nữa.” Tiểu nam hài mở to đôi mắt long lanh, đáp.

Phụ hoàng? Chẳng lẽ là nhi tử của Hoàng thượng? Trời ạ, bản thân đã biết không phải đứa nhỏ nhà bình thường, lại không nghĩ tới là nhi tử của Hoàng thượng, “Cám ơn đệ, nhưng đệ cũng nên mau trở về thôi, nếu không người nhà sẽ rất lo lắng đấy.”

“Đệ không muốn gặp bọn họ, họ luôn bắt đệ học này học kia, hại đệ chẳng có thời gian đi chơi.” Đứa nhỏ tỏ vẻ mất hứng nói.

Thấy vậy, Tần Minh Nguyệt cũng rất đau lòng, dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ thôi. “Vậy đệ muốn chơi gì nào, tỷ tỷ chơi cùng đệ.”

“Thật sao?” Đứa nhỏ vui vẻ hỏi.

“Đương nhiên rồi, nhưng tỷ tỷ vẫn chưa biết tên của đệ.” Mặc dù chỉ là một đứa trẻ, nhưng cũng không thể làm trái quy tắc, dù sao trong tương lai đứa nhỏ này cũng chính là thái tử, thậm chí còn có thể là hoàng đế.

40. Chương 40: Vương Phi Ở Trong Cung (4)

“Đệ tên Hách Liên Thành, vậy tỷ tỷ tên gì a?”

“Tỷ là Tần Minh Nguyệt, tỷ gọi đệ là tiểu vương tử, thế nào?”

“Không cần đâu, bọn họ mỗi ngày đều gọi đệ như thế, đệ thật phiền muốn chết.” Hách Liên Thành chu cái miệng nhỏ nhắn ra bộ mất hứng.

Tần Minh Nguyệt liền bảo, “Nếu vậy ta gọi đệ là Thành Thành, được không?”

“Thành Thành? Vậy cũng được, cứ vậy đi. Đệ gọi tỷ là Minh Nguyệt tỷ tỷ.”

“Được a.” Làm tỷ tỷ so với thăm thăm đương nhiên tốt hơn nhiều. Dù sao ta cũng chỉ mới mười sáu tuổi, không muốn bị gọi thành lão bà đâu.

“Vừa rồi Minh Nguyệt tỷ tỷ không phải nói sẽ chơi với đệ sao? Nói rồi phải giữ lời, không thể đổi ý đâu.” Hách Liên Thành nhìn Tần Minh Nguyệt chờ mong.

“Đương nhiên giữ lời, chúng ta chơi gì nào?”

Hách Liên Thành nghiêng đầu suy nghĩ: “Đệ dẫn tỷ đến nơi này.” Nói xong, Hách Liên Thành nắm lấy tay Tần Minh Nguyệt, kéo đi về trước.

Nếu đã đáp ứng, thì đâu thể không giữ lời. . . . Tần Minh Nguyệt để tùy ý Hách Liên Thành lôi mình đi.

Vòng qua một cung điện, lại vòng qua một bức tường thành dài, Hách Liên Thành mới dừng lại. “Hay quá, tới rồi.”

Tần Minh Nguyệt nhìn qua, hóa ra là một gian phòng đã hoang phế, bốn phía đầy cỏ dại, thoạt nhìn cũng biết đã lâu không có người lui tới. “Thành Thành, nơi này có gì chơi vui?”

“Nơi này vui lắm, chẳng có chim nhỏ còn có thỏ con, lần trước đệ thấy một con đấy. Nhưng bọn họ không cho đệ đến đây, may mắn hôm nay tỷ nói muốn đến, nên đệ mới có cơ hội trở lại. Minh Nguyệt tỷ tỷ, chúng ta cùng đi bắt thỏ con nào.” Hách Liên Thành nhìn Tần Minh Nguyệt chờ đợi nàng gật đầu.

Vừa nghe có thỏ con dễ thương, Tần Minh Nguyệt cũng háng hái nói, “Được, hôm nay chúng ta nhất định phải bắt được nó.”

Cứ như vậy nhất trí, hai người một lớn một nhỏ rón rén đi về phía bụi cỏ lục soát qua lại.

oOo

Cuối cùng cũng xong, chỉ còn chờ yến hội đêm nay. Hách Liên Vũ thư giãn gân cốt rồi tiến về điện Tiêu Phòng.

“Khởi bẩm Vương gia, Vương phi nói rằng muốn đến hoa viên, không cho chúng nô tì đi theo, cho nên. . .” Đám cung nữ quỳ rạp trên đất.

“Còn không mau đi tìm cho ta.” Hách Liên Vũ quát.

“Dạ.” Các cung nữ sợ hãi đứng dậy, khẩn trương đi tìm Tần Minh Nguyệt khắp nơi.

“Khởi bẩm Vương gia, thuộc hạ vẫn luôn ở cửa canh chừng, không thấy Vương phi đi ra ngoài, cũng không thấy có ai đến.” Hách Vũ cúi đầu, không dám nhìn thẳng Hách Liên Vũ đang nổi giận đùng đùng.

Sáng sớm xảy ra chuyện, giờ lại không thấy Tần Minh Nguyệt, Hách Liên Vũ có thể không lo lắng sao? “Chúng ta chia nhau đi tìm, nếu người tìm được nàng, đưa nàng về đây.”

“Rõ.”

oOo

Lúc này trời đã sẩm tối, tuy vẫn chưa phát hiện được tung tích thỏ con, nhưng hai người lớn nhỏ không định bỏ cuộc, vẫn tiếp tục xem xét xung quanh.

“Thành Thành, mau đến đây, tỷ thấy con thỏ rồi.” Tần Minh Nguyệt khẽ gọi Hách Liên Thành đứng cách đó không xa.

“Thật sao? Ở đâu vậy?” Vừa nghe Tần Minh Nguyệt nói phát hiện con thỏ, Hách Liên Thành vui sướng chạy đến nơi mà nàng chỉ. “Oa, đúng là có thỏ, nhỏ nhắn, trắng bóc, thật đáng yêu. Minh Nguyệt tỷ tỷ, chúng ta cùng bắt nó đi.”

“Được, tỷ đến đến ba, chúng ta cùng chạy tới.”

Hách Liên Thành gật đầu.

“Một.”

“Hai.”

“Ba.”

Ngay khi hai người cao hứng nghĩ rằng sẽ bắt được nó thì con thỏ kia như có tình đùa giỡn, chạy rất nhanh về phía trước.

“Mau đuổi theo, mau đuổi theo.”

“Đừng để nó chạy mất.”

41. Chương 41: Vương Phi Ở Trong Cung (5)

“Thành Thành, con thỏ này lanh thật nhỉ, chúng ta đuổi theo nó liền ra sức chạy trốn, chúng ta dừng lại nó cũng dừng.” Tần Minh Nguyệt thở hổn hển nói.

“Minh Nguyệt tỷ tỷ, chi bằng chúng ta cùng thương lượng với thỏ con, khiến nó lại gần chơi với chúng ta đi.” Hách Liên Thành ngây ngô nói.

Thật là đứa bé ngây thơ, rất đáng yêu. “Con thỏ không hiểu được chúng ta nói gì đâu. À, tỷ nhớ ra rồi, thỏ con thích ăn cà rốt nhất, chi bằng chúng ta dùng cà rốt dụ nó lại rồi bắt lấy.”

“Hay lắm hay lắm, Minh Nguyệt tỷ tỷ, chúng ta mau đi tìm cà rốt.” Hách Liên Thành nói liên hồi rồi kéo Tần Minh Nguyệt đi tìm cà rốt.

“Đệ biết chỗ nào có cà rốt sao?”

“Đệ đương nhiên biết chứ, trong ngự thiện phòng đó. Ngày hôm qua đệ ăn cà rốt, nếu biết trước thỏ con cũng thích đệ sẽ để lại cho nó.”

“Nhưng chúng ta đến ngự thiện phòng có được không? Đó hẳn không phải nơi có thể tùy tiện ra vào.” Tần Minh Nguyệt nín Hách Liên Thành lại.

“Chúng ta đi tìm a mã, người nhất định có thể đến ngự thiện phòng.” Hách Liên Thành lại kéo Tần Minh Nguyệt bước tiếp.

Trời ạ, vì việc cón con mà phải đi tìm Hoàng thượng, không ăn đòn mới là lạ. Nhưng Tần Minh Nguyệt chẳng thể lay chuyển được Hách Liên Thành.

“Ai nha.” Vừa đến ngã rẽ, Tần Minh Nguyệt và Hách Liên Thành đồng loạt đụng phải một bức tường cao lớn bằng xương bằng thịt. Nàng chạy vội đến bảo vệ Hách Liên Thành để đứa nhỏ không ngã sấp xuống.

“Thành nhi, sao con lại ở đây, người còn dính đầy bùn thế này, sao vậy hả?” Hách Liên Kiệt hết nhìn Hách Liên Thành lại nhìn qua Tần Minh Nguyệt đang che chở cho cậu bé.

“Là a mã. Minh Nguyệt tỷ tỷ, đệ tìm được a mã rồi.” Hách Liên Thành vui vẻ nói với Tần Minh Nguyệt.

“Hóa ra tiểu thư đây chính là cách cách Tần gia, hiện tại chính là Vĩnh Lạc vương phi sao?” Hách Liên Kiệt tình tứ đánh giá Tần Minh Nguyệt, dáng người nhanh nhẹn hoạt bát, ánh mắt trong trẻo, long lanh khiến người ta muốn gỡ tấm sa mỏng che giấu toàn bộ dung mạo.

“Đúng là thần thiếp.”

Giọng nói thật dễ nghe, Hách Liên Kiệt thầm thốt lên. “Đứng lên đi.”

Tần Minh Nguyệt đứng lên, cũng không dám ngẩng đầu. Trong lòng nàng cảm thấy may mắn, Hoàng thượng cũng không trách tội, nếu không không tránh khỏi da thịt chịu khổ.

“A mã, hoàng nhi và Minh Nguyệt tỷ tỷ đang muốn tìm người.” Hách Liên Thành ôm chân Hách Liên Kiệt, ngửa đầu lên nói.

“Con không ngoan ngoãn đợi ở Cảnh Nhân cung còn chạy lung tung thế sao.” Hách Liên Kiệt nhìn người Hách Liên Thành rồi lại nhìn Tần Minh Nguyệt, cả hai đều lăm lem như tượng đất.

“Con và Minh Nguyệt tỷ tỷ đến xem thổ con, nhưng chúng con bắt không được. Minh Nguyệt tỷ nói con thổ thích ăn nhất là cà rốt cho nên mới đi tìm hoàng a mã.”

Hách Liên Kiệt cuối cùng cũng hiểu được nguyên nhân khiến một lớn một nhỏ này người đầy bùn đất.

“Tham kiến Hoàng huynh.” Hách Liên Vũ hồng hộc chạy đến.

“Miễn lễ.”

“Tạ ơn Hoàng huynh.” Hách Liên Vũ nhìn về phía Tần Minh Nguyệt.

Nhưng Tần Minh Nguyệt chỉ cúi đầu lặng thinh, nàng thầm nghĩ Hách Liên Vũ nhất định sẽ không bỏ qua chuyện này.

“Minh Nguyệt, nàng đã đi đâu mà dính đầy bùn đất thế này?”

“À, thiếp. . .” Tần Minh Nguyệt không biết nên trả lời thế nào.

“Hoàng thúc, con và Minh Nguyệt tỷ tỷ đi bắt thổ con.” Hách Liên Thành bước ra giành phần nói trước.

“Bắt thổ? Minh Nguyệt tỷ tỷ?” Rốt cuộc đây là chuyện gì, hai người này sao lại ở cùng nhau, lại còn đi bắt thổ, rồi lại còn cái gì Minh Nguyệt tỷ tỷ?

Hách Liên Kiệt đứng nhìn hồi lâu cũng không giải thích thêm, chỉ vội nói: “Yến hội sắp sửa bắt đầu, các người mau thay y phục.”

“Vâng, thần đệ cáo lui.” Hách Liên Vũ kéo tay Tần Minh Nguyệt vẫn đang cúi gằm mặt, rời đi.

“Minh Nguyệt tỷ tỷ, Minh Nguyệt tỷ tỷ, ngày mai đệ sẽ tìm tỷ cùng chơi tiếp.” Hách Liên Thành hướng về phía bóng dáng Tần Minh Nguyệt hét lớn.

Nhưng nàng và Hách Liên Vũ đã đi xa rồi.

42. Chương 42: Dạ Tiệc Tại Ngự Hoa Viên (1)

“Bộ này có hơi. . .” Tần Minh Nguyệt ngắm nghía xiêm y cung nữ vừa thay cho nàng. Màu sắc tươi tắn, trên còn thêu hoa mẫu đơn đỏ thắm, mặc nó trên người khiến Tần Minh Nguyệt cảm giác không được tự nhiên.

“Vương phi, người mặc bộ này rất đẹp.” Cung nữ không cầm được thốt ra lời tán thưởng.

Nhưng Tần Minh Nguyệt lại cảm thấy chúng quá mức diễm lệ, “Có phải là hơi lòe loẹt không?”

“Bộ này là do Vương gia chọn, ngài nói chúng rất hợp với Vương phi.”

Nếu là do Hách Liên Vũ chọn thì không còn cách nào.

“Xong chưa? Ta vào được chứ.” Hách Liên Vũ đẩy cửa tiến vào, các cung nữ đều lui ra ngoài.

“Ngài xem như vậy có ổn không? Thiếp vẫn thấy y phục này quá hoa lệ.” Tần Minh Nguyệt nhìn xiêm y trên người lại sờ cây ngân châm trên đầu, hướng mắt về phía Hách Liên Vũ.

Ánh mắt Hách Liên Vũ như bị Tần Minh Nguyệt hút lấy, “Đẹp, thật sự rất đẹp. Cả xiêm y và trang sức ở trên người nàng vô cùng thích hợp.”

“Ngài nói gì vậy chứ.” Tần Minh Nguyệt then thùng cúi đầu.

“Minh Nguyệt, nàng là người đẹp nhất. Tuy rằng vẻ đẹp này chỉ mình ta chiêm ngưỡng, nhưng chính ta cũng không muốn để người khác thấy được.”

“Cái gì mà đẹp với không đẹp chứ, ngài cũng mau chuẩn bị đi.” Tần Minh Nguyệt đánh giá Hách Liên Vũ, một thân áo bào lông lầy, khuôn mặt tuấn mỹ, nhìn thế nào cũng là cao quý đến lóa mắt người.

“Được rồi, chúng ta mau đi thôi.” Hách Liên Vũ ôm cái eo nhỏ của nàng.

Đây là ngự hoa viên sao, rộng quá! Nhưng sao lại không có hoa nhỉ, Tần Minh Nguyệt cảm thấy kì lạ.

“Nơi này trước kia là ngự hoa viên, hiện đã trở thành nơi bày yến tiệc thết đãi sứ giả lân bang.” Hách Liên Vũ nhìn ra được ngờ vực trong lòng nàng, cho nên vội giải thích.

“À, hóa ra là vậy.” Khó trách hoa cỏ đều vắng bóng, chỉ có nền đất trải đá cẩm thạch. Tần Minh Nguyệt nhìn xung quanh, toàn cảnh yến hội dần mở ra. Vị cao cao tại thượng kia không cần nói hẳn ai ai cũng biết, xuống dưới một chút, hai bên là các phi tần, tiếp theo nữa là các vị đại thần trong triều và gia quyến. Tần Minh Nguyệt nhìn mãi, sao lại không thấy a mã và ngách nương nhỉ?

“Nàng đang tìm Tần vương và phúc tấn sao?”

“Đúng vậy, không phải ngài nói họ cũng đến tham dự sao? Sao thiếp không thấy ai?”

“Yên tâm đi, có thể do họ chưa đến, ta đã sắp xếp vị trí gần họ rồi.”

“Đa tạ ngài.” Không ngờ Hách Liên Vũ lại chu đáo đến vậy, khiến trong lòng Tần Minh Nguyệt cảm động không thôi.

“Đi nào, chúng ta ngồi xuống trước đã.” Hách Liên Vũ kéo Tần Minh Nguyệt ngồi xuống vị trí thứ nhất bên trái.

Không phải chứ, ngồi đây rất dễ bị chú ý, phía trên bên phải chính là Hoàng thượng và các phi tần. Tần Minh Nguyệt lại nhìn sang vị trí bên cạnh, vẫn còn trống. Hay là. . . đó chính là chỗ của a mã và ngách nương?

“Minh Nguyệt, đúng là Minh Nguyệt rồi.” Tần phúc tấn cao hứng kêu lên.

“Nàng nhỏ giọng một chút.” Tần vương gia ý bảo Tần phúc tấn không nên lớn tiếng như vậy.

“A mã, ngách nương.” Tần Minh Nguyệt khẽ gọi, trong lòng cũng rất vui.

“Có gì muốn nói cũng đợi sau yến hội đã. Nơi này đông người, lại đều là trọng thần trong triều, để người ta thấy được thật không hay.” Tần vương gia nhắc nhở, tuy rằng rất nhớ tiểu nữ, có rất nhiều lời muốn nói với tiểu nữ, nhưng cũng phải tuân theo lễ tiết.

“Phải lắm, Minh Nguyệt, a mã nói có lý.” Hách Liên Vũ cũng nhỏ giọng nói.

“Thiếp đã biết.” Tần Minh Nguyệt kìm nén niềm vui lại, nàng cũng học người khác ngồi lặng yên.

“Hoàng đế bệ hạ giá lâm! Hoàng hậu nương nương giá lâm!”

43. Chương 43: Dạ Tiệc Tại Ngự Hoa Viên (2)

Hoàng đế Hách Liên Kiệt cùng Hoàng hậu Hách Lạp thị còn có tiểu Hoàng tử Hách Liên Thành bước lên.

Quần thần phía dưới đồng loạt đứng lên hành lễ, “Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

“Các khanh bình thần. Yến hội hôm nay được tổ chức nhằm chiêu đãi Thanh quốc lân bang, các vị ái khanh cũng không cần quá câu nệ.”

“Tạ ơn Hoàng thượng.”

“Lưu Toàn, cho người mời Vương tử và công chúa Thanh quốc đến đây.” Hách Liên Vũ phân phó thái giám tổng quản đang đứng gần đấy.

“Không cần, chúng ta đã đến rồi.” Một nam tử tướng mạo anh tuấn và một nữ tử mỹ mạo khuynh quốc khuynh thành đang tiến vào.

“Thanh quốc Vương tử Tư Mã Phong, Công chúa Tư Mã Ngọc Cơ tham kiến Hoàng đế Minh quốc.”

“Hai vị miễn lễ.”

“Hóa ra hai vị này chính là Đại vương tử thanh quốc và Lục công chúa sao? Quả đúng như lời đồn đại.”

“Đúng vậy a, không ngờ Vương tử Thanh quốc cũng tuấn mỹ đến thế, có thể sánh cùng Vĩnh Lạc vương gia.”

“Vị công chúa kia thì xinh đẹp không ai sánh bằng.”

Cách đại thần nhỏ to bàn luận.

Tần Minh Nguyệt cảm thấy vị Vương tử Thanh quốc này nhìn rất quen, nàng nghĩ ngợi mãi, . . . Thôi xong, hỏng rồi, chính là người nàng đụng độ khi hái thuốc hôm nọ sao? Không thể ngờ lại chính là Vương tử nước Thanh.

Tư Mã Phong và Tư Mã Ngọc Cơ ngồi xuống đối diện Tần Minh Nguyệt và Hách Liên Vũ.

“Nào, chúng ta kính Vương tử điện hạ và Công chúa điện hạ một ly.” Hách Liên Kiệt nâng rượu chúc mừng.

Quần thần bên dưới cũng giơ cao ly rượu nói lớn: “Hoan nghênh Vương tử và công chúa Thanh quốc đến Minh quốc ta làm khách.” Nói xong, mọi người đều uống cạn.

“Minh Nguyệt, nàng từng gặp qua Vương tử Thanh quốc sao?” Hách Liên Vũ khẽ hỏi.

Tần Minh Nguyệt trong lòng cả kinh, không biết vì sao Hách Liên Vũ đột nhiên hỏi điều này, chẳng lẽ anh ta biết chuyện kia sao, có thể nào. . . . “Ngài đang nói gì vậy, sao thiếp có thể biết Vương tử kia chứ.”

“Ta cũng nghĩ vậy, nhưng ta luôn cảm thấy ánh mắt hắn dõi theo nàng.” Hách Liên Vũ cũng cho là mình quá đa nghi, nhưng vì sao anh luôn cảm thấy ánh mắt Tư Mã Phong luôn dõi theo Tần Minh Nguyệt chứ.

“Đến lượt ngài, ngài biết vị Công chúa Thanh quốc kia sao? Sao người ta nhìn ngài hoài vậy nhỉ.” Tần Minh Nguyệt cũng để ý thấy vị công chúa đối diện luôn chú ý đến Hách Liên Vũ, lâu lâu cũng liếc về phía nàng.

“Thật vậy sao? Nàng không nói ta cũng không để ý.” Hách Liên Vũ nhìn về phía đối diện, anh muốn xem thử có đúng như lời Tần Minh Nguyệt nói hay không. Lúc anh nhìn sang, cũng vừa vặn Tư Mã Ngọc Cơ đảo mắt lại, hai ánh mắt cứ như vậy tương giao, như bị sét đánh trúng.

Xem ra vị Tư Mã Ngọc Cơ này hẳn là có ý tứ, đến Tần Minh Nguyệt cũng nhận ra được. Nàng cũng không dám nhìn Tư Mã Phong, sợ rằng anh ta sẽ nhận ra nàng.

“Vương huynh, muội đã chấm Hách Liên Vũ kia rồi.” Tư Mã Ngọc Cơ hài lòng nhìn Tư Mã Phong.

Nam nhân kia quả nhiên tuấn tú, nhưng điều này cũng chẳng can hệ đến anh, người anh cảm thấy hứng thú chính là cô gái bên cạnh hắn ta. Chỉ với ánh mắt ấy thôi, Tư Mã Phong có thể khẳng định chính là nàng. “Muội thích thì tốt rồi, nhưng nghe nói hắn ta đã kết hôn, vị bên cạnh kia hẳn chính là Vương phi.”

Tư Mã Ngọc Cơ càng đắc ý, “Thế thì sao chứ, muội đã dò hỏi, người đàn bà kia chính là nhi nữ của Tần tướng quân, nghe đồn rằng dung mạo nàng ta vô cùng xấu xí nên mới phải mang khăn che. Muội tin chắc Hách Liên Vũ sẽ không thích loại con gái này.” Đối với Hách Liên Vũ, Tư Mã Ngọc Cơ mười phần tin tưởng.

Tư Mã Phong đắm đắm nhìn về phía đối diện, có lẽ muội muội anh còn thiếu hiểu biết với nam nhân. Dù cho cô gái kia mang khăn che mặt nhưng đôi mắt lộ ra kia, chỉ cần ánh mắt ấy thôi cũng đủ khiến nam nhân điên đảo. Đương nhiên nếu Hách Liên Vũ không thích cô ấy, thật chẳng phải bất tiện phức tạp cho anh sao. “Vương muội, Hách Liên Vũ kia không đơn giản đâu, muội phải cẩn trọng.”

44. Chương 44: Dạ Tiệc Tại Ngự Hoa Viên (3)

“Vương huynh, huynh cứ yên tâm, dẫu có khó trị đến đâu muội cũng khiến hần thắm bại dưới tay.” Tư Mã Ngọc Cơ khẽ nói rồi nhìn về phía Hách Liên Vũ.

Thấy Hách Liên Vũ cùng vị Tư Mã Ngọc Cơ đối diện kia nhìn nhau đăm đúi, Tần Minh Nguyệt đã cảm thấy cơn giận đang dần bốc lên trong lòng. Nàng buồn bực cố ăn rau, uống trà nén lại.

“Sao vậy?” Hách Liên Vũ thấy nàng phản ứng kì lạ, vội hỏi.

“Hiếm thấy ngài còn có lòng để ý đến thiếp.” Tần Minh Nguyệt thấp giọng nói, không để ý rằng lời nói của nàng sắc mùi ghen tuông.

“Nàng có ý gì đây?” Hách Liên Vũ không rõ Tần Minh Nguyệt ám chỉ điều gì, anh cũng không có làm gì quá đáng cả.

“Huynh muội ta xin kính Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương một ly, chúc Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương quý thể kim an, vạn phúc vĩnh trú, chúc Đại Minh quốc quốc phú minh cường, quốc thái dân an.” Tư Mã Phong vì tìm được khiến tâm tình tốt hẳn, còn Tư Mã Ngọc Cơ thì cao hứng không thốt nên lời, giống như mọi chuyện đã xong xuôi.

“Tà Vương tử và công chúa, hi vọng giao hảo hai nước chúng ta bền vững đời đời.” Hách Liên Kiệt cũng nâng chén, hài lòng khi thấy biểu hiện của Tư Mã Phong và Tư Mã Ngọc Cơ, lòng thầm nghĩ, xem ra họ rất hài lòng với tiệc chiêu đãi này.

“Ta cũng muốn kính Vĩnh Lạc vương gia một ly, đã nghe danh ngài từ lâu, hôm nay gặp được quả là danh bất hư truyền.” Tư Mã Phong bưng ly rượu đi tới.

Hách Liên Vũ cũng đứng dậy nâng chén, “Đa tạ Vương tử quý quốc, trước mặt ngài bốn vương thấy mình thật thua kém.” Lời này của Hách Liên Vũ không phải khen tặng, cũng chẳng hề châm chọc. Đây cũng là lần đầu tiên Hách Liên Vũ diện kiến qua một nam tử tuổi trẻ, ngoài anh.

“Vương gia sao lại nói vậy, những ngày sau còn phiền đến ngài nhiều.” Tư Mã Phong uống cạn một hơi.

Hách Liên Vũ cũng một hơi cạn sạch.

Thái giám bên cạnh vội vàng rót đầy chén.

“Vị này hẳn là Vương phi rồi.” Tư Mã Phong lại bưng ly rượu đi đến trước mặt Tần Minh Nguyệt.

Tần Minh Nguyệt khấn trương nâng chén đứng dậy, “Lần đầu gặp mặt, Vương tử điện hạ khách khí quá.”

Đúng, chính là giọng nói này, là giọng nói cứ mãi văng vẳng trong đầu khiến anh không tài nào quên được. “Phải, lần đầu gặp mặt, xin Vương phi điện hạ chỉ giáo thêm.”

Trong mắt những người khác, lời này đơn giản chỉ là chào hỏi xã giao, nhưng Tần Minh Nguyệt hiểu được đây kì thật là đối phương đang âm thầm đánh giá mình, trao đổi vô thanh.

“Vương tử điện hạ nói quá lời rồi.” Tần Minh Nguyệt không né tránh tiếp nhận ánh mắt đầy thâm ý của Tư Mã Phong. Nàng biết, nếu lúc này nàng ập ứng trốn tránh càng dễ khiến người ta nghi ngờ.

Quả không hổ là nữ nhân mà bốn vương tử coi trọng, thông minh, lớn mật, lại rất biết ăn nói. Tư Mã Phong uống cạn ly rượu sau cười nói: “Vương phi thật biết ăn nói.” Rồi ngụ ý liếc mắt nhìn nàng, trở về chỗ cũ.

“Khiến Vương tử chê cười.” Tần Minh Nguyệt cũng ngồi xuống.

Hách Liên Vũ vẫn luôn theo dõi nhất cử nhất động của hai người, anh nhìn ra được hai người họ dường như đang ám chỉ điều gì, có lẽ người khác không thấy được, nhưng qua ánh mắt phức tạp của Tần Minh Nguyệt khi nhìn Tư Mã Phong, anh hiểu được.

“Hoàng thượng, Ngọc Cơ đã chuẩn bị điệu vũ nổi tiếng của Thanh quốc để múa tặng ngài.” Tư Mã Ngọc Cơ đứng lên nhìn về phía Hách Liên Kiệt.

“Chà, đa tạ lễ vật của công chúa, trăm thật may mắn có thể chiêm ngưỡng qua vũ đạo của Thanh quốc, quả là tam sinh hữu hạnh.”

“Khiến Hoàng thượng chê cười rồi, Ngọc Cơ còn có một chuyện muốn nhờ ngài.” Tư Mã Ngọc Cơ nói xong liền đảo mắt nhìn Tần Minh Nguyệt.

Tần Minh Nguyệt không hiểu vị công chúa này vì cớ gì cứ luôn nhìn nàng, cô nhìn Hách Liên Vũ ta còn chưa tính, ta lại chẳng trêu ghẹo gì cô, hà cớ gì cô dùng ánh mắt đó nhìn ta chứ.

“Ngọc Cơ công chúa, mời nói.”

“Xưa nay Vĩnh Lạc vương gia là nhân tài xuất chúng, tướng mạo tuấn mỹ phi phàm, hôm nay vừa gặp đã thấy quả là không giống nam tử bình thường khác. Nói vậy, Vương phi diện hạ hân cũng là mỹ nhân tuyệt sắc, không biết liệu Hoàng thượng có thể ban cho Ngọc Cơ được chiêm ngưỡng dung mạo của Vương phi làm phần thưởng?” Tư Mã Ngọc Cơ trầm mặc ý trong lòng, chuyện này không làm cô ta xấu mặt mới là lạ.

45. Chương 45: Dạ Tiệc Tại Ngự Hoa Viên (4)

“Chuyện này. . .” Hách Liên Kiệt không ngờ tới thỉnh cầu này của Tư Mã Ngọc Cơ. Nếu đồng ý, đối với dung mạo của Tần Minh Nguyệt đúng là có nghe qua, không đồng ý thì lại ảnh hưởng đến quan hệ hai nước, chuyện này thật khó xử, anh đành nhìn về phía Hách Liên Vũ.

Dưới điện, các vị đại thần như nhún thở, trong lòng nghĩ phen này Tần cách cách kia phải xấu mặt.

Hách Liên Vũ đáp trả Hách Liên Kiệt bằng ánh mắt yên tâm, rồi nắm tay Tần Minh Nguyệt nói: “Nếu nàng không muốn, ta nghĩ Hoàng huynh cũng sẽ không miễn cưỡng nàng.”

Tần Minh Nguyệt nhìn sắc mặt mọi người cũng có thể cảm nhận được bầu không khí lúc này ra sao. Nàng cũng biết nếu cự tuyệt, hẳn bị coi là không nể mặt công chúa Thanh quốc, hơn nữa còn ảnh hưởng đến bang giao hai nước. Bên trọng bên khinh, Tần Minh Nguyệt vẫn còn đang cân nhắc.

Đương lúc quần thần tĩnh lặng, lo lắng chờ đợi thì. . .

“Công chúa tử tử, Minh Nguyệt tử tử nói rằng trên mặt tử ấy có một thứ rất dài, đến mức dọa người, không tin tử xem.” Hách Liên Thành nhỏ bé đã từ đầu chạy tới, nhanh nhẹn giật tấm sa mỏng trên mặt Tần Minh Nguyệt xuống.

Ngay tại thời điểm ‘chỉ mảnh treo chuông’ này, không khí càng ngưng đọng, mọi người ai nấy đều chăm chăm nhìn Tần Minh Nguyệt.

“Minh Nguyệt tử ỷ, không phải tử nói trên mặt có thứ đáng sợ sao? Sao giờ không thấy a?” Hách Liên Thành nhìn khuôn mặt Tần Minh Nguyệt, dùng đôi tay bé nhỏ sờ sờ.

Tất cả mọi người bị dọa đến ngây ra, cũng đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

“Không phải nghe nói trên mặt nàng ta có một vết bớt rất xấu xí sao?”

“Phải đó, ta cũng nghe đồn vậy, không ngờ lời đồn đại căn bản là giả a.”

“Lần đầu tiên ta thấy dung mạo đẹp như vậy, thật không biết dùng lời nào để hình dung.”

Cách đại thần không chỉ kinh ngạc mà còn thán phục.

Xem ra ta không nhìn lầm, sở hữu đôi mắt đẹp động lòng hẳn không thể có dung mạo tầm thường. Trong lòng Tư Mã Phong không khỏi thầm khâm phục nàng.

Quả là đẹp thật, Hách Liên Kiệt cũng há hốc miệng.

Chỉ riêng Hách Liên Vũ là bình tĩnh, bởi anh cũng đã từng trải qua cảm giác này.

Làm sao có thể, không phải đồn rằng cô ta rất xấu xí sao? Tại sao lại như vậy, người không thể chấp nhận chuyện này đương nhiên là Tư Mã Ngọc Cơ. Nàng ta vốn định khiến Tần Minh Nguyệt bị chê cười, nào ngờ lại khiến Minh Nguyệt càng thêm nổi bật, còn khiến bản thân xấu hổ vô cùng.

“Minh Nguyệt tỷ tỷ thật quá xinh đẹp a, đệ muốn cùng tỷ kết hôn, đệ đi thỉnh hoàng a mã tứ hôn.” Hách Liên Thành tức giận phản kháng bằng giọng non nớt, rồi bỏ chạy đến trước mặt Hách Liên Kiệt. “Hoàng a mã, thần nhi muốn thú Minh Nguyệt tỷ tỷ làm Vương phi, người tứ hôn cho thần nhi đi.”

Hách Liên Kiệt còn đang khiếp sợ bỗng bừng tỉnh, nhìn Hách Liên Thành, không hiểu đứa nhỏ này học điều này từ đâu. “Tiểu hài tử không thể kết hôn.”

“Vậy hoàng a mã đáp ứng thần nhi, chờ khi con trưởng thành, liền kết hôn cùng Minh Nguyệt tỷ tỷ.” Hách Liên Thành ngửa đầu chăm chú nhìn Hách Liên Kiệt.

“Nhưng Minh Nguyệt tỷ tỷ đã kết hôn với Hoàng thúc.”

Hách Liên Thành nghiêng đầu nghĩ ngợi, nói: “Chuyện này đơn giản, thần khi khiến Minh Nguyệt tỷ tỷ hưu Hoàng thúc là có thể.”

Hách Liên Vũ đỡ khóc đỡ cười nghe cuộc trò chuyện giữa Hách Liên Kiệt và Hách Liên Thành.

Các vị đại thần cũng vì lời nói ngây ngô của con trẻ mà thoải mái hơn rất nhiều.

“Vậy con đi hỏi Minh Nguyệt tỷ tỷ xem tỷ ấy có đồng ý không.” Hách Liên Kiệt kiên nhẫn nói, cũng nhờ lời con trẻ mà giải trừ chuyện xấu hổ vừa rồi.

Hách Liên Thành lại tưởng thật, hùng hổ chạy đến trước mặt Tần Minh Nguyệt, ngây ngô hỏi: “Minh Nguyệt tỷ tỷ, a mã đệ hỏi tỷ có nguyện ý hưu Hoàng thúc để gã làm vương phi của đệ không?”

Không đợi Tần Minh Nguyệt trả lời, Hách Liên Vũ đã kéo Hách Liên Thành lại cười bảo: “Minh Nguyệt tỷ tỷ đã là Hoàng thất của con, sau này hoàng thúc và hoàng thất sinh một tiểu nữ đáng yêu gã cho con làm vương phi, có chịu không.”

“Con không cần, con chỉ cần một vương phi là Minh Nguyệt tỷ tỷ, nữ nhi của Hoàng thúc, sau này gã cho đệ làm vương phi đi.” Tiểu tử kia nghiêm túc nói.

46. Chương 46: Dạ Tiệc Tại Ngự Hoa Viên (5)

Tên nhóc này đúng là con quỷ nhỏ, cứ nhiên lại để mắt tới nữ nhân của Hoàng thúc. “Khó mà làm được, Minh Nguyệt thất thất vĩnh viễn là người của Hoàng thúc rồi.” Hách Liên Vũ cười nói, thuận tiện đem Tần Minh Nguyệt ôm vào lòng.

Người này sao lại đi so đo với một đứa trẻ nha, Tần Minh Nguyệt đỏ mặt không biết làm sao cho phải.

“Đệ cũng muốn ôm.” Hách Liên Thành dùng bàn tay nhỏ gạt tay Hách Liên Vũ đang ôm Tần Minh Nguyệt ra, sau đó tự mình ngồi lên đùi nàng.

Hách Liên Kiệt nhìn thái độ của nhi tử thì cười ha hả, mọi người cũng bật cười theo.

“Được rồi, Thành nhi mau lại đây.” Hách Liên Kiệt vẫy tay gọi, ý bảo Hách Liên Thành đi qua.

Hách Liên Thành mất hứng, nhảy từ trên đùi Tần Minh Nguyệt xuống.

“Tiểu hài tử không hiểu chuyện, xin công chúa điện hạ thứ lỗi.” Hách Liên Kiệt áy náy nhìn Tư Mã Ngọc Cơ.

Dù sao cũng đường đường là một vị công chúa, Tư Mã Ngọc Cơ lập tức cười tươi, yếu điệu nói: “Hoàng đế bề hạ thật biết nói đùa, tiểu hoàng tử hồn nhiên đáng yêu, ta rất thích.”

“Trẫm thay Thành nhi tạ công chúa thương yêu.”

“Thật ra ta mới phải tạ ơn ngài, khiến ta có cơ hội được chiêm ngưỡng dung nhan tuyệt mỹ của Vương phi.” Tư Mã Ngọc Cơ làm ra vẻ vui tươi, kỳ thật trong lòng nàng ta ghen tị muốn phát điên.

“Công chúa quá lời rồi, mỹ mạo của cô so với đệ muội thì mỗi người một vẻ.” Khi nói những lời này, Hách Liên Kiệt cảm thấy hơi chột dạ, bởi ai cũng nhìn ra được sắc đẹp của Tần Minh Nguyệt không thể xếp ngang hàng cùng Tư Mã Ngọc Cơ lẫn Thôi Nhân nhân, phải nói là căn bản hơn hẳn một bậc.

“Tạ Hoàng đế bệ hạ khen tặng, ta xin lui xuống biểu diễn, mời ngài thưởng thức vũ đạo của Thanh quốc. Hy vọng Hoàng đế bệ hạ và chư vị khanh gia sẽ thích.” Tư Mã Ngọc Cơ tao nhã nâng xiêm y hành lễ.

“Mời.” Hách Liên Kiệt nói, bên dưới cũng đã yên tĩnh trở lại.

Và ả tú nữ thân vận bạch y tiêu sái tiến vào, mỗi người đều có dung mạo xuất chúng, quyến rũ lộng lẫy. Tư Mã Ngọc Cơ đi vào giữa vòng tròn do các bạch y nữ tử tạo ra, không biết từ khi nào nàng ta đã thay một bộ xiêm y màu đỏ thắm ánh kim chói mắt, nhìn qua tựa như chiếc hộp được khảm châu báu, đứng giữa đám bạch y tựa như đóa hoa hồng đỏ kiêu diễm.

Các tú nữ thân bạch y chỉ múa mở màn, sau đó nằm cả xuống, đem thân hướng về phía trước tạo thành một mặt phẳng hình vuông, Tư Mã Ngọc Cơ nhẹ nhàng đứng bên trên nhảy múa, rất có kỹ thuật, thân nhẹ tựa chim yến, người xem ai nấy đều trầm trồ khen ngợi.

Tư Mã Ngọc Cơ thấy phản ứng của mọi người, tâm trạng không vui ban nãy lập tức biến đâu mất. Tần Minh Nguyệt, cho dù cô có nhan sắc nhưng cũng chỉ là một bình hoa mà thôi, còn ta, ta không những xinh đẹp còn có tài nghệ đầy mình, không ai có thể hoàn mỹ bằng, cô chờ làm bại tướng dưới tay ta đi.

Trong lòng vui vẻ, Tư Mã Ngọc Cơ nhẹ nhàng chuyển động cơ thể, hướng về phía Hách Liên Vũ, nở một nụ cười quyến rũ.

Toàn bộ hoa viên đều dõi theo màn múa của Tư Mã Ngọc Cơ, duy chỉ có một người ngoại trừ, chính là Tư Mã Phong.

Tư Mã Phong một mặt thưởng thức rượu cực phẩm, một mặt nhìn về Tần Minh Nguyệt đối diện, mỹ nhân - rượu ngon, cả hai đều có để bầu bạn, xem ra người hạnh phúc nhất chính là Hách Liên Vũ. Nhưng Tư Mã Phong ta cũng muốn được làm kẻ hạnh phúc, cho nên dù Tần Minh Nguyệt nàng có là Vương phi, Hách Liên Vũ người có là Vương gia thì sao chứ, Tư Mã Phong ta muốn nhất định sẽ đoạt được. Nắm chặt ly rượu, Tư Mã Phong uống một hơi cạn sạch, tựa như uống xong chén này không phải hết rượu mà là hun đúc quyết tâm.

Mặc cho ai cũng thấy được tâm ý mà Tư Mã Ngọc Cơ dành cho Hách Liên Vũ, nhưng anh đã có một thiếu mỹ xinh đẹp không ai sánh bằng, liệu có thể để mắt đến công chúa khuyên quốc khuyên thành kia sao? Đương nhiên không thể, không thể.

47. Chương 47: Dạ Tiệc Tại Ngự Hoa Viên (6)

Bốp bốp, bốp bốp. . . . “Hay lắm, hay lắm.”

Nghe tiếng vỗ tay sôi nổi, cùng những lời khen ngợi, Tư Mã Ngọc Cơ cùng đoàn bạch y nữ tử hướng vãn vố bá quan hành lễ, rồi nhóm bạch y lui xuống, còn Tư Mã Ngọc Cơ thì quay về chỗ ngồi đối diện Tần Minh Nguyệt, mỉm cười đắc thắng.

Thế chẳng phải là khiêu khích sao? Đáng tiếc là tìm sai người rồi, Tần Minh Nguyệt nàng không rảnh rồi để ý mấy chuyện nhảm chán này.

“Vũ đạo của công chúa thật khiến người ta mở mang tầm mắt. Để đón mừng hai vị, trẫm cũng đã chuẩn bị một tiết mục.” Hách Liên Vũ dứt lời liền quay sang nhìn vị tổng quản thái giám.

Thái giám tổng quản lĩnh ý, lui về sau vẩy vẩy, Thôi Nhân Nhân ôm đàn tranh chậm rãi đi tới, xiêm y thêu bướm vờn trăm hoa vừa vận ôm sát cơ thể, tóc búi cao cài thêm ngân trâm khảm phi thúy tô điểm, dung mạo cũng xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành, so với Tư Mã Ngọc Cơ có thể nói là tương xứng.

“Tham kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương.”

“Đứng lên đi.”

“Tạ ơn Hoàng thượng.”

“Bắt đầu đi.”

“Nhân Nhân xin phép.” Thôi Nhân Nhân ngồi xuống, nâng hai tay lên, đặt mười ngón lên dây đàn.

Bàn tay mềm mại khẽ vuốt nhẹ, một lọn tóc đen vô ý trượt xuống bả vai, đầu ngón tay gảy lên một khúc nhạc, nghe như giai điệu của bầu trời, thanh âm dao động tựa như hồ điệp vỗ cánh bay về với nhân gian.

“Vương huynh, vị nữ tử kia chẳng những xinh đẹp, cầm nghệ cũng không tệ, hơn nữa còn là biểu muội của Hoàng đế, không biết ý Vương huynh ra sao?” Tư Mã Ngọc Cơ hiện tại đột nhiên quan tâm đến chuyện chung thân đại sự của Tư Mã Phong.

Tư Mã Phong liếc mắt nhìn Thôi Nhân Nhân sau đó nâng ly rượu nhấp một ngụm, ánh mắt anh lại chuyển về lại bóng dáng Tần Minh Nguyệt, “Đẹp thì cũng đẹp, nhưng so với nàng ấy thì kém cõi hơn.”

“Nàng nào?” Tư Mã Ngọc Cơ nghi hoặc nhìn Tư Mã Phong, không rõ vương huynh mình có ý tứ gì.

“Không có gì, ta chỉ thuận miệng nói vậy thôi.”

“Minh Nguyệt, nàng có muốn đàn một khúc không?” Đã thưởng thức qua tiếng đàn của Tần Minh Hiện, Hách Liên Vũ đối với cầm nghệ của người khác đều cảm thấy vô vị.

Nam nhân này nói gì vậy kia, chẳng lẽ anh ta không thể thay ta lo lắng một chút sao? Vừa rồi suýt nữa đã đắc tội công chúa Thanh quốc, giờ lại còn muốn đắc tội Thôi Nhân Nhân kia, ta vẫn còn muốn sông thêm một chút a. “Không cần đâu, để Nhân Nhân tiểu thư đàn là đủ rồi.”

“Tiếng đàn của nàng ta sao có thể so sánh với nàng, tiếng đàn của nàng mới có thể sánh ngang với âm điệu của đất trời, thế gian này không có mấy người được nghe.” Vừa nói, Hách Liên Vũ vừa tưởng tượng, tựa như đã muốn đắm chìm trong đó.

Cũng chỉ có Hách Liên Vũ mới có thể nói khoa trương đến thế, “Ngài thật muốn biến thiếp thành tiên nữ sao?”

“Nàng không phải tiên nữ mà là nữ thần, ha ha ha.” Hách Liên Vũ âu yếm nhìn Tần Minh Nguyệt, trên mặt không giấu nổi nụ cười.

“Lão gia, người nhìn xem, Vĩnh Lạc vương gia đối xử với Minh Nguyệt nhà chúng ta thật không tồi.” Tần phúc tấn huyých bên người Tần vương gia.

Tần vương gia liếc nhìn, “Vậy tốt rồi, chúng ta cũng có thể yên tâm.”

“Tuy là vậy nhưng thiếp vẫn lo lắng, lão gia không cảm thấy ánh mắt công chúa Thanh quốc nhìn Vĩnh Lạc vương gia sao?”

“Nàng đừng bận tâm quá, con gái nàng mà nàng còn không hiểu sao?” Đối với nữ nhi, Tần vương gia vẫn luôn yên tâm.

Thật vậy, Minh Nguyệt từ nhỏ đến lớn, lúc nhỏ chẳng những nghe lời mà tâm địa cũng rất thiện lương, lớn lên lại bằng tuyệt thông minh, có thể nói là nữ tử thông minh tài trí, kiên cường dũng cảm, quyết đoán không thua gì nam nhân. “Nhưng đứa nhỏ này quá thiên lương, chỉ sợ. . .”

“Đừng sợ này sợ nọ, chúng ta cũng không thể giúp gì cho nó, chỉ có thể dõi theo nó mà thôi.”

“Cũng chỉ có thể như vậy.”

Không ngờ dự yến hội cũng mệt như vậy, đầu óc căng như dây đàn khiến người ta không thả lỏng dc. Tần Minh Nguyệt xoa xoa huyệt thái dương.

“Làm sao vậy, nàng mệt?” Hách Liên Vũ ân cần hỏi han.

48. Chương 48: Dạ Tiệc Tại Ngự Hoa Viên (7)

“Thiếp vẫn ổn.” Ai, cái này không chỉ mệt mà còn như cực hình tra tấn, Tần Minh Nguyệt bưng chén lên uống một ngụm, nàng nghĩ uống một ít trà sẽ tỉnh táo hơn, “Khụ khụ, khụ khụ.”

“Làm sao vậy, làm sao vậy?” Hách Liên Vũ khấn trương vỗ nhẹ lưng Tần Minh Nguyệt.

Không xong rồi, uống nhầm chén rồi, Tần Minh Nguyệt chỉ cảm thấy miệng lẫn yết hầu đều khó chịu. “Thiếp nghĩ đây là trà.”

Hóa ra lại lấy nhầm rượu. “Không sao chứ?” Hách Liên Vũ ân cần hỏi han, anh cũng biết nàng không biết uống rượu.

“Thiếp không sao, chỉ cảm thấy hơi choáng váng, trong họng rất khó chịu.” Sao lại thế này, Hách Liên Vũ trước mặt nàng bỗng chốc biến thành hai người, hơn nữa còn lúc ẩn lúc hiện.

Vừa thấy hai mắt Tần Minh Nguyệt ngây dại, sắc mặt đỏ ửng, Hách Liên Vũ đoán hẳn nàng đã say, vội vã kéo nàng dựa vào người. “Không được cử động, dựa vào ta nghỉ một chút đi.”

Tần Minh Nguyệt kêu khê một tiếng rồi nghiêng đầu, chuyện gì cũng không còn biết nữa.

oOo

“Vương phi vẫn chưa tỉnh sao?” Chuyện đầu tiên anh hỏi đến chính là nàng.

“Khởi bẩm Vương gia, cách cách còn chưa tỉnh lại.” Tiểu Thúy lo lắng nói.

Chỉ uống phải một ngụm rượu sao lại thành như thế này chứ, nàng đã ngủ một ngày một đêm còn chưa chịu tỉnh. “Người sai trừ phòng chuẩn bị một ít cháo, đợi Vương phi tỉnh lại thì cho nàng ăn.”

“Dạ.”

Hách Liên Vũ vội vàng đi đến phòng Tần Minh Nguyệt ở Đông uyển, người trên giường vẫn như trước, hai mắt nhắm chặt, tiếng hít thở đều đều phát ra.

Hách Liên Vũ vươn tay nhẹ nhàng vén những sợi tóc lòa xòa trên khuôn mặt Tần Minh Nguyệt, rồi sau đó cứ thế lặng yên ngồi cạnh ngắm nhìn nàng, tựa như ngắm một bức tranh, càng xem càng mê mẩn.

Ai nha, cổ họng thật khô rát, ta muốn uống nước, “Nước, nước.”

Hách Liên Vũ nhanh chóng rót một chén nước, tay kia nâng nàng dậy, đặt tựa vào vai mình, đưa chén nước lên miệng nàng, “Ngoan nào, mở miệng ra.”

Giọng nói này thật quen thuộc, Tần Minh Nguyệt mở mắt ra, thấy bản thân đang dựa vào ngực Hách Liên Vũ, còn anh ta thì đang bưng chén trà cho nàng uống. Tần Minh Nguyệt hé miệng uống một ngụm.

“Muốn uống nữa không?” Hách Liên Vũ dịu dàng hỏi.

“Đa tạ chàng, đủ rồi.”

Hách Liên Vũ buông Tần Minh Nguyệt ra, đặt chén nước trên bàn, sau đó tiến lại ôm lấy Tần Minh Nguyệt từ phía sau, ôm chặt nàng vào lòng.

Tần Minh Nguyệt cũng vừa để ý thấy nơi đây chính là phòng của nàng tại vương phủ, “Sao thiếp lại ở đây?”

“Nàng quên rồi sao? Tối hôm qua nàng uống nhầm rượu, sau đó bị say, ta ôm nàng về phủ. Nào ngờ nàng lại ngủ suốt một ngày một đêm.” Hách Liên Vũ triu mến nhìn người thương trong lòng, ôn nhu đáp.

“Sao thiếp lại ngủ nhiều như thế? Còn yển hội, ra sao?” Tần Minh Nguyệt lo lắng vì nàng thất thố mà ảnh hưởng đến những người khác.

“Nàng yên tâm, sau khi nàng say không lâu thì yển hội cũng kết thúc.”

“Thật xin lỗi, nếu không phải tại thiếp bất cẩn lấy nhầm ly rượu, thì sẽ không. . .” Nàng đúng là không cẩn thận, ngay cả rượu với nước cũng không phân biệt được, còn bị say làm mọi thứ rối tung lên.

“Nàng ngốc, dù sao cũng không phải lỗi của nàng, hơn nữa yến hội cũng có thể coi như kết thúc mỹ mãn, Vương tử và công chúa Thanh quốc rất hài lòng. Họ còn nói muốn đến thăm nàng hôm nay, nhưng hiện tại có việc nên chưa đến được.”

“Thật vậy sao?” Nghe nói vậy, Tần Minh Nguyệt cũng an tâm hơn, nhưng trong lòng vẫn còn chút băn khoăn, dù sao cũng là nàng thất lễ, tự nhiên bất tỉnh trước mặt Hoàng thượng và nước lân bang, nàng thật sự muốn tìm cơ hội giải thích.

“So với trân châu quả không sai.” Hách Liên Vũ sủng ái néo néo chớp mũi Tần Minh Nguyệt.

“Ha ha, thiếp ngủ lâu như vậy Tiểu Thúy nhất định rất lo lắng, nàng ta đâu?” Tần Minh Nguyệt đến giờ vẫn chưa thấy bóng dáng Tiểu Thúy.

49. Chương 49: Một Ngày Một Đêm

“Nàng yên tâm, ta đã sai Tiểu Thúy đi nói với trù phòng làm chút cháo cho nàng. Ta lo nàng còn khó chịu trong người, uống chút cháo trước sẽ thoải mái hơn.”

Nam nhân này đúng là quá cẩn thận rồi, đối mặt với người đàn ông hào hoa phong nhã này, cho dù là băng cũng muốn tan chảy. “Thiếp muốn đứng dậy trước, đã ngủ quá lâu rồi cũng nên vận động một chút.”

Hách Liên Vũ đỡ Tần Minh Nguyệt xuống giường, lấy thêm áo khoác choàng cho nàng. “Lần sau đừng nhảm rượu với trà nữa đấy.”

Sao còn dám có lần sau a, bản thân Tần Minh Nguyệt cũng không hiểu vì sao nàng lại phản ứng mạnh mẽ với rượu như vậy. “Lần sau thiếp sẽ tránh thật xa. Chỉ tiếc lần này chưa thể trò chuyện cùng a mã và ngạch nương.”

“Sau này sẽ có thời gian thôi, đợi khi ta xử lý xong chuyện với Thanh quốc ta sẽ cùng nàng về nhà vài ngày.” Hách Liên Vũ đương nhiên hiểu được tâm trạng nhớ nhà, nhớ song thân của nàng.

“Được, hẳn mấy ngày này chàng bận bịu lắm?”

“Cũng có một chút, Hoàng huynh đem chuyện với Thanh quốc giao hết cho ta, chuyện này liên quan đến giao hảo hai nước, ta không thể lơ là.”

“Vậy chàng cũng nên bảo trọng thân thể, đừng để mệt mỏi quá.” Tần Minh Nguyệt ngẩng Hách Liên Vũ, mấy ngày nay anh đã gây đi không ít, vừa phải xử lý việc triều chính, lại vừa phải chiều cố nàng.

“Nàng đừng lo, ta rất khỏe mạnh.” Hách Liên Vũ vừa nói vừa vỗ ngực chứng minh.

“Còn vị công chúa Thanh quốc kia —” Tần Minh Nguyệt vốn định hỏi, nhưng lại nuốt xuống.

“Công chúa Thanh quốc làm sao?”

“Không có gì, chúng ta ra ngoài đi.” Tần Minh Nguyệt bỗng nhiên cảm thấy nàng dường như quá quan tâm đến chuyện của Hách Liên Vũ rồi.

“Được.” Hách Liên Vũ nhìn ra được nàng có điều khúc mắc. “Hôm nay ta tiến cung, Hoàng thượng bảo ta mai đưa nàng tiến cung, Thành nhi nói muốn gặp nàng.”

Nhớ đến Hách Liên Thành, Tần Minh Nguyệt bỗng cảm thấy trong lòng vui vẻ, ở cùng đứa nhỏ ngây thơ có lẽ khiến nàng nhớ đến bản thân mình trước đây. “Ha ha, vậy ngày mai thiếp và chàng cùng đi.”

“Nàng đã thích trẻ con như vậy, chi bằng chúng ta sinh một đứa?” Hách Liên Vũ mặc dù cười nói, nhưng ánh mắt rất thật.

Tần Minh Nguyệt ngưỡng ngượng nói: “Chàng nói gì vậy chứ, thiếp mới mười sáu tuổi thôi.”

“Mười sáu tuổi sinh đứa nhỏ rất bình thường mà. Nàng xem, Hoàng tẩu tẩu mười lăm tuổi đã hạ sinh Thành nhi.” Nói đến Thành nhi, Hách Liên Vũ vội vàng bảo: “Cũng không được, nếu có đứa nhỏ, có khi nào lại như Thành nhi tranh giành nàng với ta không? Ta không đồng ý.”

Người này còn chưa có nhi tử, đã lo tị nạnh với con mình, thật đúng là bình dấm chua. “Nếu chàng đã gọi chúng là tiểu hài thì sao còn so sánh chứ, chúng ngây thơ có sao nói vậy thôi mà.”

“Ta biết, nhưng chẳng mấy rồi chúng cũng lớn lên, rất nguy hiểm.”

Đường đường là Vĩnh Lạc vương gia sao lại hành xử như con nít vậy nhỉ, may mà không ai nghe thấy. “Vài năm nữa thiếp cũng thành lão thái bà, ai mà thích lão thái bà nhỉ, chỉ lo đến khi ấy chàng cũng không còn thương thiếp nữa.”

“Ta chỉ thích lão thái bà nàng thôi, ha ha.” Hách Liên Vũ bông đùa nói.

Cho dù ta biến thành lão thái bà thì chàng cũng biến thành lão nhân, hi hi, Tần Minh Nguyệt nàng mới là người chẳng phải lo lắng. “Thiếp đói bụng rồi, chúng ta mau đi ăn cơm. Ăn cơm xong thì đi ngủ, ngày mai tiến cung gặp Thành Thành.” Thuận tiện giải thích chuyện đêm hôm ấy.

Đêm nay sao có thể để nàng ngủ yên được, ha ha. “Vậy được, chúng ta mau ăn, ăn nhiều một chút cho khỏe, đêm nay cần phải vận động nhiều.” Hách Liên Vũ nhìn Tần Minh Nguyệt thần bí nói.

Nhìn bộ dáng thần bí kia, Tần Minh Nguyệt không hiểu Hách Liên Vũ đã động đến chuyện gì, nhưng hiện tại không phải là lúc nàng muốn nghĩ ngợi, chính mình đã một ngày một đêm chưa được ăn cơm a.

50. Chương 50: Đêm Động Phòng Hoa Chúc (1)

“Tiểu Thúy, sao lại thấp nhiều nén hồng vậy?” Tần Minh Nguyệt đi vào trong buồng đã thấy Tiểu Thúy cùng một tì nữ khác đang vội vàng thấp nén.

Tiểu Thúy cười hi hi nói: “Cách cách, nay là đêm động phòng của người và Vương gia.”

“Cái gì? Động phòng?” Hai người đã kết hôn hơn một tháng, hiện tại sao còn động phòng cái gì chứ.

“Cách cách, chuyện này là do Vương gia căn dặn chúng em trang trí phòng lộng lẫy một chút.”

Hách Liên Vũ, chàng đang làm cái gì vậy trời. “Vương gia đâu?” Xem ra phải tìm chàng hỏi cho rõ ràng.

“Vương gia đang tắm rửa, một lát nữa ngài sẽ sang đây.”

Thì ra đây chính là nguyên do Hách Liên Vũ nói phải bổ sung thể lực a, tuy rằng đây là chuyện phu thê bình thường, nhưng, nhưng mà, nàng chưa có chuẩn bị gì a. “Tiểu Thúy, ta đêm nay ngủ với em.”

Lần này đến lượt Tiểu Thúy lên tiếng, “Cách cách, người không sao chứ?”

“Sao gì chứ, ta không sao.” Tần Minh Nguyệt làm bộ bình tĩnh nói, kỳ thật hiện tại trong lòng nàng đang rối bời.

“Được rồi, các người lui xuống trước đi.” Không rõ Hách Liên Vũ đã đến từ lúc nào.

“Dạ, chúng nô tì cáo lui.”

“Tiểu Thúy.” Tần Minh Nguyệt kéo tay Tiểu Thúy, không muốn để cô rời đi.

“Cách cách, sáng mai em sẽ qua hầu hạ người.” Tiểu Thúy hướng Tần Minh Nguyệt cười cười rồi giữ cửa bước ra.

“Ta —” Nhìn về phía cửa, Tần Minh Nguyệt không biết nên làm sao, chỉ biết cúi đầu ngấm chân.

“Nàng sao vậy, mau lại đây.” Hách Liên Vũ ngồi bên giường gọi Tần Minh Nguyệt sang.

Tần Minh Nguyệt không dám nhìn mặt Hách Liên Vũ, chỉ biết cúi đầu từ từ đi qua, tốc độ có thể sánh bằng chú ốc sên.

Đợi Tần Minh Nguyệt khó nhọc bước đến bên rồi, Hách Liên Vũ lập tức ôm nàng ngồi lên đùi mình.

A nha, đợi khi Tần Minh Nguyệt có phản ứng, nàng đã ngồi trên đùi Hách Liên Vũ, hơn nữa còn ôm cổ chàng. Mặt nàng ửng đỏ, dần lan xuống cổ, hai tay vội buông xuống.

“Tuy chúng ta kết hôn đã hơn một tháng, nhưng chưa chính thức thành phu thê, đêm nay coi như đêm động phòng đi.” Hách Liên Vũ dịu dàng nhìn Tần Minh Nguyệt, giọng khàn khàn nhưng chứa chan tình cảm.

Tần Minh Nguyệt không biết nên nói gì, nàng đúng là đã thành thân với Hách Liên Vũ, cho nên làm chuyện phu thê phải làm kia cũng là lẽ thường, cũng không thể cự tuyệt. “Chuyện kia, chuyện kia có thể dừng vội vã như vậy không? Mấy hôm nay chàng cũng mệt nhiều rồi, nghỉ ngơi nhiều một chút.”

“Thấy nàng ta không còn mệt nữa. Ta rất mong nàng thành người của ta, nhưng gần đây đều không có cơ hội, vất vả lắm mới có đêm nay, ta không muốn chờ đợi thêm.”

Chuyện này là muốn gao thành cơm đây mà. “Chuyện kia, thiếp. . . thiếp. . .”

“Được rồi, đêm xuân đáng giá ngàn vàng, chúng ta không nên lãng phí.” Hách Liên Vũ ôm Tần Minh Nguyệt đặt lên giường.

Xem ra kiếp nạn này khó thoát, sớm muộn gì cũng phải trải qua. Tần Minh Nguyệt nhắm mắt lại, trong lòng nàng vẫn rối loạn không thôi.

“Mở mắt ra đi, ta muốn nàng nhìn ta, nghĩ đến ta.” Hách Liên Vũ khẽ đè lên người Tần Minh Nguyệt.

Nàng có thể cảm thấy được hơi thở của Hách Liên Vũ, hé mở mắt.

“Đời này ta sẽ không bao giờ. . . cùng nữ nhân nào khác ngoài nàng, sau này ta sẽ yêu thương nàng, bảo vệ nàng.” Hách Liên Vũ chân tình nói, ánh mắt thâm tình như nước.

Nam nhân này một tháng trước vẫn còn bài xích nàng, hiện tại tựa đã thay đổi thành một người khác. Kỳ thật Tần Minh Nguyệt không mong ước chiếm được tình yêu của người đàn ông này, nhưng nếu trời phạt đã an bài, thôi thì cứ thuận theo tự nhiên vậy. “Vâng.” Mặc kệ sau này ra sao, nhưng ít nhất lúc này nàng cảm thấy rất hạnh phúc.

51. Chương 51: Đêm Động Phòng Hoa Chúc (2)

Hách Liên Vũ nhìn Tần Minh Nguyệt kiều mị bên dưới, anh không thể kiềm chế được dục vọng trong lòng, nhưng vẫn cố gắng áp chế. “Minh Nguyệt, ta yêu nàng.” Giọng Hách Liên Vũ khàn khàn đầy mị hoặc, sau đó hôn lên môi Tần Minh Nguyệt.

Từ lúc sinh thời đến nay, đây là lần đầu tiên nàng có tiếp xúc thân mật với người khác phái, Tần Minh Nguyệt mở to hai mắt, cảm nhận độ ẩm từ đôi môi Hách Liên Vũ.

Đôi môi mềm mại kia khiến Hách Liên Vũ không thể dừng lại, đầu lưỡi anh nhẹ nhàng mơn trớn khiêu dụ khiến nàng thỏa hiệp, anh tùy ý thưởng thức cái lưỡi thơm tựa đoá đinh hương.

Cảm giác này, nóng quá, tựa hồ không chỉ riêng thân thể mà tâm nàng cũng nóng lên. Cả người tựa như bị thiêu đốt.

Hách Liên Vũ chậm rãi lướt xuống cổ, xuống ngực Tần Minh Nguyệt, sau nhẹ nhàng cởi bỏ đai lưng và áo khoác.

“A.” Cảm giác y phục bị cởi bỏ, Tần Minh Nguyệt theo bản năng dùng hai tay bảo vệ cơ thể.

“Nàng đừng lo lắng, ta sẽ thật nhẹ nhàng.” Hách Liên Vũ gỡ hai tay Tần Minh Nguyệt đang che chắn, kế tiếp nhẹ nhàng cởi bỏ áo yếm trên người nàng.

Đoạn này #bị kiểm duyệt#

A nha, ngực nàng nóng quá, tựa như có ngàn con kiến đang bò qua, Tần Minh Nguyệt khẽ trở mình.

Cô gái chẳng chút kinh nghiệm như nàng nào có thể chịu được khiêu khích này.

#bị kiểm duyệt#

Tuy cảm giác tê dại này khiến người ta cảm thấy khó chịu, nhưng nếu dừng lại thì cơ thể lại cảm giác như thiếu điều gì.

“Bảo bối, nàng ổn chứ?” Tuy rất muốn hoan ái cùng nàng, nhưng Hách Liên Vũ cũng lo lắng nếu quá hấp tấp, cơ thể Tần Minh Nguyệt sẽ không chịu nổi.

Nghe thấy giọng Hách Liên Vũ, Tần Minh Nguyệt mở đôi mắt mơ màng cười với Hách Liên Vũ. Nàng lúc này quên rũ động lòng người, khiến Hách Liên Vũ nhất thời choáng váng.

“Có thể sẽ hơi đau một chút, nàng không sao chứ?” Hách Liên Vũ đau lòng nhìn Tần Minh Nguyệt, giọng anh chứa chan yêu thương, trù mền.

52. Chương 52: Đêm Động Phòng Hoa Chúc (3)

Tần Minh Nguyệt đương nhiên đã nghe rằng lần đầu tiên sẽ hơi đau, nhưng đây chính là căn cứ xác minh đây có phải là lần đầu tiên của một cô gái. “Thiếp không sao.”

“Nếu nàng thấy đau thì dùng sức mà cào ta, có lẽ sẽ bớt một chút.” Hai tay Hách Liên Vũ nắm eo nhỏ của Tần Minh Nguyệt, hôn lên môi nàng rồi khẽ đi chuyển cơ thể.

Hai tấm thân trần trụi dính lấy nhau, không một kẽ hở, tình cảm mãnh liệt lan tỏa khắp gian phòng, những nụ hôn say đắm chứa chan yêu thương, dục hoặc.

Hách Liên Vũ tiến vào, chỉ nghe thấy Tần Minh Nguyệt a lên một tiếng, thế là hai người đã kết hợp làm một.

Nỗi đau đón ngăn ngủ dường như tan biến, và được thay thế bằng một loại khoái cảm kì lạ, còn lại đâu chỉ là những mê đắm của đôi phu thê.

Xong hiệp một, hai người thở dốc, khẽ nhai mồ hôi. Hách Liên Vũ trở mình nằm xuống bên cạnh Tần Minh Nguyệt.

“Bảo bối, ta mệt muốn chết rồi.” Hách Liên Vũ hạnh phúc nhìn nữ tử nhỏ bé nằm gọn trong lòng anh.

Tần Minh Nguyệt ngắm người yêu thương đang ôm mình trong lòng, ngắm nụ cười rạng rỡ đầy hạnh phúc trên khuôn mặt tuấn mỹ.

Hạnh phúc, Tần Minh Nguyệt bỗng nhiên nghĩ đến từ này, nàng những tưởng hạnh phúc là thứ gì đó xa xăm, nhưng hiện tại, nàng cảm thấy hạnh phúc đang ở kề bên. Đó chính là người đàn ông đang nằm bên nàng, người này chính là hạnh phúc cả đời của nàng. “Thiếp rất hạnh phúc.” Tần Minh Nguyệt nói với giọng đầy yêu thương.

Thiên ngôn vạn ngữ cũng không bằng một câu “Ta rất hạnh phúc”. Câu này chẳng những thể hiện cảm xúc của hai người, tình yêu của hai người, còn có lời thề hẹn của đôi bên. Có thể làm cho người con gái này hạnh phúc, có thể gặp được nàng chính là tâm nguyện lớn nhất đời của anh. “Nàng chính là hạnh phúc của ta, mặc kệ tương lai có ra sao, ta đều sẽ đặt hạnh phúc của nàng ở vị trí cao nhất.”

Nếu hai người cứ mãi hạnh phúc, vĩnh viễn không rời xa thì tốt biết mấy, nhưng Tần Minh Nguyệt biết, hạnh phúc không phải do số mệnh dễ dàng có được mà phải trải qua phong ba bão táp. Tuy hai người đã trải qua sóng gió, tuy không phải là cuồng phong cũng không phải bạo vũ, nhưng có lẽ đây là khảo nghiệm tình yêu, khảo nghiệm khiến người ta muốn tiếp tục, còn khiến người ta dấy không nổi, Tần Minh Nguyệt hiểu rất rõ. “Ưm ưm.” Tần Minh Nguyệt ngăn đôi môi của Hách Liên Vũ lại.

Anh bèn hôn lên ngón tay nàng, “Ngón tay nàng thật đẹp, mai ta muốn được nghe nàng gảy đàn.”

“Vâng.” Tần Minh Nguyệt cúi đầu nhìn Hách Liên Vũ đang nằm trên ngực nàng, hiện giờ hai cũng đã khá thoải mái với nhau, đã không còn thẹn thùng như khi mới bắt đầu. Lồng ngực Hách Liên Vũ dày rộng, rắn chắc, da cổ màu đồng khiến người ta cảm thấy thực an toàn. Tần Minh Nguyệt đặt tay lên ngực anh, thật sờ sờ a, có lẽ đây là sự khác biệt giữa nam nhân và nữ nhân. Bất luận ra sao ngực nữ nhân cũng đều mềm mại, còn nam nhân thì thật rắn chắc, cho nên người con gái mới có thể ở trong vòng tay ấy, để nam nhân của mình có thể bảo hộ mình, trước nay chưa hề có chuyện ngược lại.

Nữ nhân này rốt cuộc có hiểu hay không đây, tuy vừa rồi đã ân ái, nhưng đối với cơ thể sung mãn của anh, một lần kia là không đủ, nếu không phải lo rằng cơ thể nàng không chịu nổi, anh đã chiến thêm vài hiệp.

Nhưng nàng chỉ khen nàng, chỉ dùng tay khiêu khích anh, hại anh rất vất vả mới kiềm được dục vọng đang lan tỏa.

“Sao vậy? Chàng không thích thiếp đụng vào sao?” Phát hiện Hách Liên Vũ có vẻ kì lạ, Tần Minh Nguyệt nhanh chóng rút tay về.

“Đương nhiên thích, chỉ là ta muốn chạm vào nàng hơn, nàng không thấy ta lại muốn nàng sao?” Hách Liên Vũ nhìn Tần Minh Nguyệt cười xấu xa.

Tần Minh Nguyệt lơ đãng liếc mắt một cái, a nha, thật lớn thật to a, đây là lần đầu tiên nàng thấy thân thể nam nhân. Tần Minh Nguyệt vội đảo mắt nhìn nơi khác.

“Đây là nàng trêu chọc ta trước, giờ chúng ta vào hiệp hai đi.” Hách Liên Vũ vừa nói vừa trở dậy.

53. Chương 53: Đêm Động Phòng Hoa Chúc (4)

Làm sao vậy, nàng chưa có làm gì a, chẳng lẽ tại cái vuốt ve khi nãy sao —? Ngay khi Tần Minh Nguyệt còn đang mơ màng đã bị Hách Liên Vũ đặt ở dưới thân.

Vừa trải qua một hồi triền miên, cơ thể Tần Minh Nguyệt đã thích ứng hơn rất nhiều. Hách Liên Vũ không nghỉ ngơi nhiều, hôn lên môi Tần Minh Nguyệt, hai tay chơi đùa với bộ ngực ngọc nữ kia, hạ thân nhẹ nhàng cao thấp ma sát qua lại tại nơi huyền bí kia.

Tần Minh Nguyệt cảm thấy đầu óc nàng trống rỗng, hạ thân di chuyển về phía Hách Liên Vũ đáp lại anh, thân thể chậm rãi hưởng ứng. Cùng Hách Liên Vũ triền miên mê đắm, hai tay nàng gắt gao ôm lấy cơ thể anh, hạ thân vận vẹo, thậm chí muốn lấp đầy nơi còn thiếu trên người nàng.

Cảm giác được khát khao từ thân thể người tình, Hách Liên Vũ rất mãn nguyện, động tác cũng mạnh mẽ hơn, lập tức khiến Tần Minh Nguyệt thổ dốc.

Nam nhân này thật xấu xa, khiến nàng như đã muốn đặt chân đến thiên đường. Thân thể nàng phiêu diêu tựa như đang trôi trên không trung, trời xanh mây trắng, còn có chim nhỏ bay lượn.

Lúc nàng còn đang mơ hồ, chưa khôi phục lí trí, Hách Liên Vũ mạnh mẽ tiến vào, toàn bộ đều nằm trong cơ thể Tần Minh Nguyệt, anh ôm chặt nàng tiếp tục triền miên.

“A, a nha. . .” Tần Minh Nguyệt không khống chế được mình nữa, khẽ kêu lên thành tiếng.

Nghe được tiếng nàng kiều mị, Hách Liên Vũ càng thêm hưng phấn. Khi nãy vì hồi hộp nàng không lên tiếng, giờ thì khác, Tần Minh Nguyệt có lẽ không còn làm áp lực với bản thân nàng, vừa chuyển động vừa hưởng ứng, còn phát ra âm thanh hoan khoái.

“Lại đây nào.” Hách Liên Vũ ôm Tần Minh Nguyệt đặt lên người anh, để thân thể nhỏ bé ấy nằm trên cơ thể cao lớn.

Ghé vào lồng ngực rộng của Hách Liên Vũ, nghe tiếng tim anh đập liên hồi, Tần Minh Nguyệt vừa thỏa mãn vừa hạnh phúc. Mặc kệ ngày mai có ra sao, Tần Minh Nguyệt thật muốn khoảnh khắc này ngưng đọng, để giây phút này tồn tại mãi mãi.

Hách Liên Vũ nhẹ nhàng vỗ về, chơi đùa cùng mái tóc dài của Tần Minh Nguyệt. Qua mười tám năm, rốt cuộc anh cũng tìm được người quan trọng nhất trong lòng mình, chính là Tần Minh Nguyệt. Khoảng thời gian một tháng không ngắn cũng không dài, ban đầu là tranh cãi hiện giờ hạnh phúc bên nhau, hai người cùng nhớ lại quãng thời gian trước.

“Vương gia, nếu thiếp thật sự là một người xấu xí, chàng còn yêu thích thiếp không?” Tần Minh Nguyệt không biết Hách Liên Vũ thích nàng từ khi nào, chẳng lẽ vì thấy được khuôn mặt này nên thích nàng sao? Nếu thật như thế, thì đây không phải là yêu, đơn thuần là trông mặt bắt hình dong mà thôi. Tuy nàng hiểu hai người chỉ là phu thê hữu danh vô thực, chuyện này có hỏi hay không cũng chẳng quan trọng, nhưng trong lòng nàng rất muốn biết câu trả lời.

Về chuyện này, Hách Liên Vũ cũng thường tự hỏi bản thân, “Có lẽ nó bắt đầu từ lần đầu tiên hai ta gặp mặt, cũng có lẽ nguyên nhân vì ta cũng nằng trạnh cãi, hoặc cũng có thể là kết quả sau khi ta nghe nàng gầy đàn, ta không biết chính xác nữa. Lần nàng về nhà mẹ, ta cảm thấy rất buồn bực, lúc nào cũng nghĩ đến giọng nói, dáng điệu, nụ cười của nàng, có lẽ ta đã yêu nàng từ khi ấy, chỉ là bản thân không muốn thừa nhận mà thôi.” Hách Liên Vũ dịu dàng thành thật nói.

Đây cũng là đám án mà nàng muốn nghe, vậy còn bản thân mình, từ khi nào nàng đã thích Hách Liên Vũ? Chẳng lẽ là lần đầu tiên gặp mặt ấy, vì khuôn mặt tuấn mỹ mà ta để ý đến chàng sao? Không, không thể, nàng không phải người trọng dung nhan. Nàng luôn mong mỗi tìm được người có thể đồng tâm, thấu hiểu lòng mình.

54. Chương 54: Đêm Động Phòng Hoa Chúc (5)

“Vậy nàng để ý ta từ khi nào?” Hách Liên Vũ cảm thấy Tần Minh Nguyệt không phải cô gái thích anh vì diện mạo tuấn mỹ này.

“Có lẽ vì sự ôn nhu của chàng, săn sóc của chàng khiến thiếp dần cảm mến. Thiếp vốn nghĩ hai ta là hai đường thẳng song song vốn dĩ chẳng thể giao nhau, không ngờ qua thời gian dần tiếp xúc, thấu hiểu nhau, chợt phát hiện ra tâm ý vốn đã đặt cùng một chỗ. Thiếp rất vui bởi chàng không phải yêu thương thiếp vì dung mạo, thiếp cũng không phải nữ nhân thích vẻ bề ngoài, quan trọng là có thể khiến tâm hồn thăng hoa.” Tần Minh Nguyệt ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Hách Liên Vũ, ánh mắt thuần khiết, rất chân thật.

Quả là một cô gái đặc biệt, Hách Liên Vũ phát hiện Tần Minh Nguyệt giống như một bức họa huyền bí đẹp đẽ, khiến người ta muốn khám phá, cũng khiến người ta phát hiện còn nhiều điều bản thân chưa thấy qua. “Ta rất thích điểm này của nàng, không nói nhiều, rất cứng cỏi, cũng không ủy mị sụt sướt như người con gái khác, mà rất dũng cảm, tự tin. vui vẻ đối mặt với mọi thứ. Nhưng ta hy vọng sau này nàng hãy dựa vào ta một chút, ta không muốn làm một Vương gia trong mắt nàng, chỉ mong có thể là một người đàn ông có thể bảo vệ nàng, khiến nàng hạnh phúc. Thỉnh nàng dựa dẫm vào ta nhiều một chút.”

Bản thân luôn độc lập, tự chủ, khiến nàng ý lại vào một nam nhân, nhất thời nàng không làm được. “Thiếp sẽ chậm rãi học cách ý lại vào chàng, đến khi ấy chàng đừng than thiếp phiền phức.” Tần Minh Nguyệt bông đùa nói.

“Nàng ngốc, sao có thể chứ, ta cầu còn không được.” Hách Liên Vũ sủng ái nhìn Tần Minh Nguyệt.

“Hi hi, chàng mau ngủ đi, chẳng phải ngày mai chàng phải tiến cung sao?” Tần Minh Nguyệt trở mình, chuẩn bị leo xuống khỏi người Hách Liên Vũ.

Nàng liền bị Hách Liên Vũ ôm chặt lấy, “Không cần xuống, cứ như vậy ngủ thôi.”

“Nhưng, thế này rất nặng a.”

“Không liên quan, ta tuyệt nhiên không cảm thấy nặng, ta chỉ muốn cứ như vậy ôm nàng ngủ một giấc, mơ một giấc mơ đẹp, ngọt ngào.” Hách Liên Vũ từ từ nhắm hai mắt lại hưởng thụ.

“Vậy được, mau ngủ thôi.” Nằm trên người Hách Liên Vũ khiến Tần Minh Nguyệt cảm thấy rất thoải mái, nàng nhắm mắt lại, lắng nghe hơi thở chậm rãi của Hách Liên Vũ bước vào mộng đẹp.

Khi Hách Liên Vũ mở mắt ra, Tần Minh Nguyệt đã ngủ say, nhìn thân thể nhỏ bé kia, anh cảm thấy thật giống một giấc mộng, một giấc mộng đẹp, quá hạnh phúc khiến người ta vĩnh viễn không muốn tỉnh lại.

Nhẹ choàng lên người nàng tấm chăn mỏng, nhìn khuôn mặt say ngủ của nàng ẩn hiện nụ cười hạnh phúc thật xinh đẹp, khiến người ta luyến tiếc không muốn dời mắt.

“Minh Nguyệt, Hách Liên Vũ ta cả đời này cũng không phụ nàng, bất luận ra sao, nàng luôn là người con gái mà ta yêu nhất, không ai có thể thay thế nàng trong lòng ta, vĩnh viễn như vậy.” Hách Liên Vũ khẽ thì thầm.

A, nơi này thật đẹp! Trong mơ, Tần Minh Nguyệt đến chốn tiên cảnh giữa nhân gian, sơn thủy hữu tình, còn có hoa thơm cỏ lạ trải khắp triền núi. Trên triền núi ấy, Tần Minh Nguyệt thỏa thích chạy trốn, nhưng

tựa như còn thiếu điều gì. Nàng dừng bước, nhìn bốn phía nhưng không thấy Hách Liên Vũ. Kỳ lạ, vừa rồi chàng còn ở đây, nào thể chớp mắt đã liên biến mất không tăm hơi. Rốt cuộc chàng đã chạy đi đâu? Không phải chàng đã nói sẽ vĩnh viễn nắm tay thiếp, vĩnh viễn không rời xa sao?

Rốt cuộc nàng đang mơ thấy chuyện gì, khi này còn cười ngọt ngào giờ đã chau mày rồi. Hách Liên Vũ khẽ vuốt lên hai hàng chân mày Tần Minh Nguyệt, thì thầm bảo, "Ta ở đây, ta sẽ không đi đâu hết, nàng an tâm ngủ đi."

Quả nhiên đôi mày cô gái nhỏ đang nằm trong lòng anh giãn ra, nở một nụ cười an nhiên.

55. Chương 55: Mặt Đỏ, Tim Đập

"Cách cách, người dậy rồi." Thấy Tần Minh Nguyệt mở to mắt, Tiểu Thúy liền đem điểm tâm đến cho nàng. Nhìn thấy trên giường chỉ có mình nàng, "Vương gia đâu?"

"Vương gia đang luyện kiếm, căn dặn không cần đánh thức cách cách, để cách cách ngủ nhiều một chút." Sao cả người lại đau nhức thế này a, Tần Minh Nguyệt để Tiểu Thúy đỡ nàng xuống giường.

"Cách cách, người ổn chứ?"

Chuyện này nàng phải trả lời sao đây, nhớ đến chuyện tối hôm qua, mặt nàng liền ửng đỏ, đỏ đến tận mang tai, tim cũng đập liên hồi. "Em giúp ta chải tóc một chút, hôm nay phải tiến cung." Tần Minh Nguyệt lần tránh lái sang chuyện khác.

Tiểu Thúy ngây thơ vừa nghe đến tiến cung đã đem chuyện khi này quên biến. "Cách cách, trong cung chơi rất vui sao? Có phải còn lớn hơn vương phủ không?"

"Đương nhiên lớn hơn vương phủ rồi, còn chưa nói là chơi cũng rất vui. Em chưa nghe người ta nói cửa cung như biển sau sao, ta cũng không thật thích thú." Quy tắc thì nhiều, người nào người nấy đều cao cao tại thượng, chỉ đồ dùng thôi cũng khiến người ta mệt chết chứ đừng nói chỉ tới cái gì lễ nghi.

"Cũng chỉ có cách cách người nghĩ như vậy thôi, người bình thường ai không muốn được vào cung chứ, mặc dù không gặp được hoàng thượng." Tiểu Thúy say mê nói.

"Vậy lần sau vào cung, ta sẽ đưa em đi cùng."

"Thật sao?"

"Đương nhiên, nhưng trước hết em chải đầu cho ta đã." Nha đầu kia thật tình, nếu biết nàng đã không nhắc đến, nói không chừng chút nữa còn phải tự vấn tóc.

"Dạ, cách cách. Hi hi, nhắc đến tiến cung em liền quên hết cả."

Người chưa vào cung đương nhiên thấy cung cấm như cấm y ngọc thực, tựa như các phi tử của hoàng đế, mỗi người đều mong hàng đêm có thể gặp hoàng thượng, được hoàng thượng sủng hạnh. Thế nhưng có người cả đời cũng không được diện kiến thánh nhan, uống phí thanh xuân trong đợi chờ. Hơn nữa còn những lục đục giữa bọn họ, tranh đoạt đoạt tranh mãi không chấm dứt. Tuy Tần Minh Nguyệt không chính tai nghe thấy, không tận mắt nhìn thấy nhưng trong sách đã viết như vậy.

"Nàng dậy rồi sao?" Hách Liên Vũ kéo tay áo đi tới.

Tần Minh Nguyệt không dám nhìn Hách Liên Vũ, "Vâng."

"Cách cách, vậy em ra ngoài trước." Tiểu Thúy tinh ý xin lui.

"Tiểu Thúy, em chờ ta một chút, chúng ta cùng đi." Để nàng một mình đối mặt Hách Liên Vũ nhất định lại nhớ đến chuyện người này làm khiến nàng mặt đỏ, tim đập loạn.

"Nàng định trốn đi đâu vậy?" Hách Liên Vũ từ phía sau chặn ngang, ôm chặt lấy Tần Minh Nguyệt.

"Chàng buông thiếp ra, thiếp muốn đi tìm Tiểu Thúy." Tần Minh Nguyệt giãy dụa, đáng tiếc sức nàng không đấu lại Hách Liên Vũ.

“Không buông, ta muốn ôm nàng như vậy.” Hách Liên Vũ như đứa trẻ, ôm chặt nàng không buông, đầu tựa vào vai nàng.

Tần Minh Nguyệt cảm thấy được mặt nàng đang dần nóng lên, tim cũng đập loạn nhịp. “Chàng không phải nói hôm nay tiến cung sao? Mau đi thay y phục.”

“Không vội, vẫn còn thời gian.” Hách Liên Vũ tỏ ý không buông tha Tần Minh Nguyệt.

Không thể viện cớ, Tần Minh Nguyệt chỉ còn cách để Hách Liên Vũ tùy ý ôm nàng.

“Nàng có khỏe không, có phải rất đau không?”

Ai nha, cố gắng quên đi đã liền bị Hách Liên Vũ nhắc đến, a a a, lập tức toàn bộ đều hiển hiện trong đầu. “Không sao, không sao.” Tần Minh Nguyệt khấn trương thốt lên.

“Không sao là được rồi, ta chỉ sợ tối qua làm đau nàng.” Hách Liên Vũ vẫn vùi đầu vào vai nàng.

Kiểu này đúng là không mở bình thì sao biết trong bình đựng gì, nam nhân này thật đáng giận mà. “Thiếp, thiếp thấy đói bụng. Thiếp đi dùng điểm tâm trước.”

56. Chương 56: Ngồi Và Ngọc

“Vậy nàng chờ ta, thay y phục xong chúng ta cùng đi.” Hách Liên Vũ rút cuộc cũng buông lỏng nàng ra.

Tốt rồi tốt rồi, Tần Minh Nguyệt vượt ngục thở phào.

Xuống xe ngựa, bị Hách Liên kéo đi, hết rẽ rồi lại đi. Vốn dĩ khả năng nhận biết phương hướng của nàng không tệ, nhưng vừa đến cung cấm, tựa hồ tất cả đều vô dụng.

“Chúng ta định đi đâu?” Tần Minh Nguyệt cảm thấy nàng cần biết rõ ràng, miễn cho lại giống như ngày hôm ấy. Nếu khi trước nàng biết rằng phải thỉnh an Hoàng thái hậu thì đã ăn uống no, tránh không bị mặt trời làm gắt xiu.

“Ta đưa nàng đến điện Tiêu Phòng trước, sau đó ta đi gặp Hoàng thượng.”

“Điện Tiêu Phòng là nơi hôn trước thiếp đã nghỉ ngơi sao?”

“Phải, đó là nơi ở trước kia của ta, Hoàng huynh vẫn giữ nguyên phòng có chuyện đột xuất ta phải ở lại trong cung. Nàng có thể coi nó như vương phủ.”

Sao có thể coi thành vương phủ được chứ, dù sao cũng là trong cung a. “Được rồi, đi nhanh thôi, nói không chừng Thành Thành đang mong thiếp.”

“Tiểu tử kia nói sau này muốn thành thân với nàng, nàng nhất định phải cự tuyệt biết không.” Hách Liên Vũ thấy Tần Minh Nguyệt vui vẻ nhắc đến tiểu tử kia, anh bỗng thấy không vui.

“Lời nói trẻ con chàng cũng tin sao?” Người này sao lại có thể so đo với một đứa nhỏ nhí, lại còn là cháu của mình, nếu để người khác nghe được, không cười rụng răng mới lạ.

“Dù vậy cũng không thể tùy tiện, xem ra ta phải làm một tấm bia trông vào cổ nàng, trên đó viết Nữ nhân của Hách Liên Vũ mới yên tâm.”

Ha ha ha, nhìn dáng vẻ thành thật kia của anh, Tần Minh Nguyệt bật cười.

“Nàng sao vậy? Ta nói thật đấy.” Thấy nụ cười tuyệt mỹ của Tần Minh Nguyệt, Hách Liên Vũ suy tư, chẳng lẽ lời anh nói buồn cười đến vậy sao? Không có khả năng, đó là biểu hiện tình yêu của ta a!! [Thường nói, người đang yêu chỉ số thông minh đều là số không, quý vị nhìn người này sẽ rõ — lời tác giả.]

“Hai người kia mới sáng sớm đã ân ái, nhìn thật chướng mắt a.”

Từ cửa sổ một gian phòng, Tư Mã Ngọc Cơ đứng bên cạnh Tư Mã Phong, nhìn về phía hai người Tần Minh Nguyệt và Hách Liên Vũ.

“Phải không? Có lẽ đó là nụ cười vui vẻ cuối cùng của nàng ta.” Ánh mắt và hơi thở Tư Mã Ngọc Cơ phảng phất mùi nguy hiểm.

“Đây là hoàng cung Minh quốc, mọi người nên chú ý chừng mực.” Tư Mã Phong không ngờ lại thấy hai người kia.

“Mọi người cũng sẽ sớm trở thành người của Minh quốc, hơn nữa còn là vương phi.” Tư Mã Ngọc Cơ cười đắc ý.

Vương phi sao? Tần Minh Nguyệt, nhanh thôi, nàng sẽ không còn là vương phi của Vĩnh Lạc vương Thanh quốc, bởi nàng càng thích hợp làm vương phi của vương tử Thanh quốc Tư Mã Phong ta, còn là Hoàng hậu tương lai của ta.

“Vương huynh, mọi người thấy cái cô Thôi Nhân Nhân thực sự thích huynh đó.”

Thôi Nhân Nhân chẳng phải là vị cô nương gây dần hôm yến hội sao, là thiên kim của Quốc cữu gia, biểu muội của Hoàng thượng. Mấy ngày nay nàng ta đều lấy cớ thay Hoàng thái hậu thăm hỏi đến đây, nhưng ta một chút cũng không hứng thú. “Nữ nhân ta muốn chỉ có nàng ấy.” Tư Mã Phong nghiêm túc nói.

“Mọi người nói vương huynh đó, huynh thích cái cô Tần Minh Nguyệt đó sao? Nàng ta ngoài khuôn mặt ra mọi người không thấy có gì đặc biệt. Huống hồ nàng ta vẫn là vương phi của Vĩnh Lạc vương, coi như giành được đi, chẳng phải nàng ta vẫn là hàng thứ phẩm sao? Chẳng lẽ vương huynh không để ý?”

“Thà làm ngọc vỡ, không làm ngôi lạnh.” Tư Mã Phong điềm nhiên nói.

Tư Mã Ngọc Cơ chẳng còn biết nói sao, với nàng, Thôi Nhân Nhân tốt hơn Tần Minh Nguyệt nhiều. Dù gì nàng ta cũng là tiểu thư danh môn, còn Tần Minh Nguyệt kia ra sao cũng là phụ nhân một đời chồng. Ai là ngọc, ai là ngôi chẳng phải đã quá rõ ràng rồi sao?

57. Chương 57: Hoa Viên Hồ Điệp (1)

“Đến nơi rồi, chàng mau làm việc của mình đi.”

“Nhưng ta vẫn thấy lo lắng.” Hách Liên Vũ nhìn Tần Minh Nguyệt, lưu luyến không rời.

“Chàng lo lắng điều gì?” Tần Minh Nguyệt khó hiểu nhìn Hách Liên Vũ.

“Được rồi, nàng đừng chạy lung tung đó. Ta xong việc sẽ về ngay.” Hách Liên Vũ xem xét cẩn thận xong mới rời cước bộ.

Dù sao cũng đương nhàn rồi, đến hoa viên xem Thành Thành có ở đó không vậy.

Bước vào hậu hoa viên của điện Tiêu Phong, mới hai ngày thôi hoa đã nở nhiều hơn trước, những cụm hoa phủ kín khu vườn, hương thơm nồng nàn lan tỏa.

“Minh Nguyệt tỷ tỷ, Minh Nguyệt tỷ tỷ.”

Hách Liên Thành thấy Tần Minh Nguyệt, vui sướng chạy lại.

Mãi ngắm hoa, Tần Minh Nguyệt không chú ý đến.

“Thành Thành, đệ đúng là ở đây sao?”

“Phải đó, hôm qua đệ cũng chờ tỷ ở đây, nhưng tỷ không đến.” Khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ thất vọng.

“Thực xin lỗi đệ, Thành Thành, hôm yến tiệc tỷ uống nhầm rượu, báo hại ngủ mất mấy ngày.”

“A, vậy là hiện tại tỷ không có việc, có thể chơi với đệ sao?”

“Đương nhiên rồi, hôm nay tỷ có ý tiến cung tìm đệ đó.”

“Hi hi, đệ biết mà, chỉ có Minh Nguyệt tỷ tỷ là tốt nhất.” Hách Liên Thành hơn hớn nhìn Tần Minh Nguyệt.

Được rồi, chúng ta đến mái đình phía trước ngồi nghỉ một chút, Tần Minh Nguyệt kéo tay dẫn Hách Liên Thành đi.

“Ai đặt đàn ở đây vậy nhỉ?” Tần Minh Nguyệt nhìn chung quanh nhưng chẳng thấy ai.

“Minh Nguyệt tỷ tỷ, tỷ không biết sao? Hôm qua Nhân Nhân cô cô ở đây gảy đàn cho vị vương tử ca ca kia nghe, cô cô nói hôm nay lại muốn đàn tie61p nên để cây đàn này ở lại.” Hách Liên Thành nghiêng đầu nói.

“Sao đệ biết được vậy?”

“Vì hôm qua đệ ở đây đợi tỷ tỷ a.”

“À à, hóa ra là vậy.” Tần Minh Nguyệt khẽ vuốt nhẹ cây đàn quý, ngón tay nàng chạm phải dây đàn, liền phát ra một âm thanh dịu dàng.

“Minh Nguyệt tỷ, tỷ biết gảy đàn sao?” Hách Liên Thành ngẩng đầu hỏi.

“Biết chứ, Minh Nguyệt tỷ tỷ rất thích đánh đàn ca hát.”

“Vậy tỷ gảy đàn cho đệ nghe với, được không?” Hách Liên Thành chăm chú nhìn Tần Minh Nguyệt.

“Đương nhiên có thể.”

Hách Liên Thành vui vẻ ngồi xuống bên cạnh nàng.

“Vậy Thành Thành muốn nghe gì nào?” Tần Minh Nguyệt dịu dàng hỏi.

“Ừm, đệ cũng không biết, cái gì tỷ đàn đệ đều thích.” Hách Liên Thành nghiêng đầu nghĩ ngợi nói.

Hả hả, đứa nhỏ này đúng là con quỷ nhỏ. “Thành Thành có muốn ngắm hồ điệp không?”

“Hồ điệp là cái gì a?”

“Hồ điệp là một loại côn trùng xinh đẹp, có cánh lại biết bay, chúng đặc biệt thích bay lượn quanh những bông hoa đẹp.”

“Con bay qua lại trên bông hoa chính là hồ điệp sao? Nhưng nhìn tới nhìn lui cũng không thấy xinh đẹp nha.” Hách Liên Thành chỉ tay vào con ong mật đang bay tới lui trên đóa hoa.

Tần Minh Nguyệt nhìn theo ngón tay nhỏ của Hách Liên Thành. “Thành Thành, đây không phải hồ điệp, đây là ong mật. Có lẽ hồ điệp không phát hiện ra nơi này có rất nhiều hoa, nếu Thành Thành muốn xem, Minh Nguyệt tỷ tỷ gọi chúng đến, có được không?”

“Được, đệ muốn xem.” Hách Liên Thành cao hứng kêu lên.

“Nhưng Thành Thành phải ngoan, ngồi yên ở đây đừng chạy loạn, bằng không sẽ dọa sẽ hồ điệp đó.”

“Dạ, đệ đã biết.” Hách Liên Thành làm bộ đáng bảo bối ngoan ngoãn.

Tần Minh Nguyệt mỉm cười, đặt tay lên cằm, mười ngón nhẹ nhàng gảy.

58. Chương 58: Hoa Viên Hồ Điệp (2)

Ta ngắm những cánh hoa dần hé nở

Tiếng ca ai thấp thoáng đâu đây

Khuôn mặt người nở nụ cười rạng rỡ

Ánh trăng vàng kia cũng chẳng sánh bằng

Những đóa hoa sắc sỡ giao động trong gió

Có phải chẳng tiểu thiên đường mỹ lệ là đây

Ta ngắm những đám mây bông bồng bềnh nhẹ nhàng trôi

Ngất một cảnh hoa cài lên xiêm áo

Ta ngân khúc ca khiến hồ điệp cũng say lòng

Kìa những cánh hoa dập dờn
Ta nhảy một điệu vũ
Hoa cỏ ngụy viên cùng cất tiếng ngợi ca
Vờn quanh hồ điệp vỗ cánh
Thời thơ ấu vui tươi chợt thoáng quay về[1]

...

“Minh Nguyệt tỷ tỷ, tỷ mau nhìn kìa, rất nhiều hồ điệp a.”

Tần Minh Nguyệt nhìn Hách Liên Vũ rạn rở đuổi theo đàn bướm.

Nàng nhẹ nhàng đứng lên, vươn tay, một con bướm nhỏ nhẹ nhàng đậu lên ngón tay nàng.

“Minh Nguyệt tỷ, đệ cũng muốn.”

Hách Liên Thành cũng học theo Tần Minh Nguyệt, vươn tay ra, nhưng hồ điệp đều chạy hết cả.

“Đừng nóng vội, đệ đứng yên đừng nhúc nhích.” Tần Minh Nguyệt khẽ nói.

Hách Liên Thành nín thở, đợi bướm bướm đậu lên ngón tay mình. Chỉ một lát sau, hồ điệp thật sự bay đến đậu trên tay cậu bé. “Minh Nguyệt tỷ tỷ, hồ điệp hồ điệp.” Hách Liên Thành vui mừng, nhưng không dám hét lớn sợ bướm bướm sẽ bay mất.

“Phải, là vậy đó.” Tần Minh Nguyệt vươn tay còn lại ra, thì lại có hồ điệp bay đến ngụy.

“Minh Nguyệt tỷ tỷ thật lợi hại a.” Hách Liên Thành nhìn Tần Minh Nguyệt với vẻ bái phục.

Phong cảnh này, nào hoa nào bướm, khiến Tần Minh Nguyệt cảm giác như đang ở cõi tiên. Điềm nhiên theo gió nhẹ, đàn bướm nhỏ chấp chới bay.

Động tác nhẹ nhàng, vũ thuật duyên dáng, dáng vẻ thanh thoát, ngón tay ngọc thon dài, mình hạc xương mai, một thân bạch y, mái tóc huyền dài tha thướt. Thật giống như tiên tử, xinh đẹp hoa nhường điệp thẹn, thiên hạ cũng ngừng hô hấp.

Đứa nhỏ Hách Liên Thành cũng tròn mắt ngắm nàng nhảy múa cùng hồ điệp, tựa như nàng muốn bay lên. Miệng Hách Liên Thành há hốc, chớp mắt cũng không dám.

“Đẹp.” Tư Mã Phong thu tất thấy những hình ảnh rồi vào mắt, cùng với vũ nghệ tuyệt vời của Tần Minh Nguyệt, anh tựa như đã bước đến chốn tiên cảnh nhân gian đầy hoa thơm.

Nếu không được chiêm ngưỡng cảnh tượng Tần Minh Nguyệt như tiên nữ giáng trần kia, Hách Liên Kiệt thật cũng không dám tin vào mắt mình.

Hách Liên Thành cũng bắt chước, nhảy dựng lên, hy vọng cũng có thể múa cùng hồ điệp như Tần Minh Nguyệt.

Nhẹ xoay mình, Tần Minh Nguyệt nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Hách Liên Thành, kéo cậu bé cũng nhảy múa.

Vô số hồ điệp sắc sỡ vây quanh hai người, tiếng ca khẽ cất lên trong làn gió, một lớn một nhỏ say mê giữa thiên nhiên.

“Chơi cùng tỷ thật vui.” Hách Liên Vũ mồ hôi nhễ nhại nhưng vẫn cười rạn rở.

“Tỷ cũng vậy, đã lâu rồi không vui đùa, tựa như trở về thuở ấu thơ.” Tần Minh Nguyệt lấy khăn tay ra lau mồ hôi cho Hách Liên Thành.

“Minh Nguyệt tỷ tỷ, tỷ có phải là thần tiên tỷ tỷ từ trên thiên đình phái xuống không?” Hách Liên Thành ngây ngô hỏi.

“Tỷ tỷ do thiên đình phái xuống? Là người sao?” Tần Minh Nguyệt không rõ vì đâu Hách Liên Thành lại hỏi điều này.

“Đương nhiên là tiên nữ rồi, chẳng lẽ Minh Nguyệt tỷ tỷ không phải sao?”

Ha ha, đúng là tiểu hài ngây thơ, nghĩ sao nói vậy. “Không phải đâu, Minh Nguyệt tỷ chỉ là một người bình thường mà thôi.”

“Không thể nào, người bình thường sao có thể trò chuyện cùng hồ điệp, còn cùng chúng nhảy múa. Mẫu hậu cũng không thể, cung nhân cũng không.” Hách Liên Thành ngây ngô nói.

“Ui, những lời này không thể nói lung tung đâu.” Tiểu hài tử đúng là nói năng không kiêng kị a.

[1] Bài hát Bướm bướm bên dòng suối () do Huỳnh Nhã Lợi () trình bày.

Truyền thuyết kể rằng , ngày xưa dưới chân đỉnh Vân Long nước Đại Lý , có một con suối nhỏ gọi là suối Hồ Điệp . Mỗi khi xuân sang Hè đến , từng đàn từng đàn bướm đủ chủng loại , đủ hình dạng , màu sắc , đều bay về đây tụ hội khoe sắc . Do đó , dân gian đã dựa vào đây để lưu truyền rất nhiều câu chuyện thần kỳ , bay bổng về loài bướm , về thần tiên ...

59. Chương 59: Đã Lâu Không Gặp

Bốp bốp, bốp bốp. “Không ngờ vương phi không chỉ có dung mạo tuyệt mỹ, vũ nghệ cùng cầm nghệ cũng là kỳ tài hiếm có.” Tư Mã Phong từ sau thân cây đi ra, vỗ tay tán thưởng.

Là vương tử Thanh quốc, sao anh ta lại ở chỗ này. “Khiến vương tử chê cười.”

“Vương tử ca ca, vương tử ca ca, huynh đã thấy chưa? Minh Nguyệt tỷ tỷ và hồ điệp cùng nhau khiêu vũ.” Hách Liên Thành đến hiện tại vẫn rất hưng phấn.

Tư Mã Phong vỗ đầu đứa nhỏ, cười nói: “Đương nhiên thấy được.”

Không ngờ anh ta lại đến đây, đều do nàng nhất thời say mê nên không chú ý.

“Vương phi diện hạ, đã lâu không gặp, ta nghĩ nàng hẳn vẫn chưa quên?” Tư Mã Phong thâm ý nói.

Tần Minh Nguyệt đương nhiên hiểu được ý tứ này, nàng cũng không phủ nhận. “Sao có thể, khi ấy đắc tội, xin ngài thứ lỗi cho.”

“Vương phi thật biết nói đùa, có thể thấy được phong thái của vương phi quả đúng là tam sinh hữu hạnh.” Đây là lần đầu tiên hai người giáp mặt trò chuyện, Tư Mã Phong cố tỏ ra bình thản, ngăn lại những xúc động trong lòng.

“Vương tử, hóa ra ngài ở đây.” Thôi Nhân Nhân tươi cười chạy lại. Hôm qua nói hôm nay sẽ lại đến gặp đàn, không ngờ vương tử đã đến từ trước.

“Đúng vậy, nhân rồi không có việc gì nên ta đi dạo một chút.” Thấy Nhân Nhân xuất hiện, Tư Mã Phong thật mất hứng nhưng không biểu lộ ra.

“Cô sao cũng ở đây vậy?” Thôi Nhân Nhân không vui nhìn Tần Minh Nguyệt.

“Ta đến đây ngắm hoa, thì lại gặp vương tử nên dừng bước hàn huyên vài câu.” Tần Minh Nguyệt bâng quơ nói.

Thôi Nhân Nhân hừ lạnh một tiếng, rồi tiếp lời: “Ngắm hoa? Cô đừng quên thân phận của mình, đừng tưởng rằng bản thân có chút nhan sắc là có thể tùy tiện câu dẫn nam nhân khắp nơi. Vương tử không phải người cô có thể với tới, cô mau bỏ cuộc đi.”

“Ta không hiểu cô đang nói cái gì.” Tần Minh Nguyệt chẳng bận tâm về những lời châm chọc khiêu khích kia, nàng quay sang gọi Hách Liên Thành vẫn đang mãi mê bắt bướm: “Thành Thành, lại đây.”

“Có chuyện gì vậy, Minh Nguyệt tỷ tỷ?”

“Minh Nguyệt tỷ tỷ dẫn đệ đi chỗ khác chơi, chịu không?”

“Dạ.”

“Vậy Minh Nguyệt không quấy rầy hai vị, cáo từ.” Tần Minh Nguyệt nắm tay Hách Liên Thành rời khỏi hoa viên.

“Cái loại nữ nhân hở mắt ra là câu dẫn nam nhân, không biết cô ta dùng chiêu gì mà biểu ca cứ khăng khăng nhất định không buông.” Thôi Nhân Nhân ganh ghét nói.

Thấy Tần Minh Nguyệt đã đi xa, Tư Mã Phong nhớ lại một màn khi nãy, đó là khúc ca hay nhất, điệu vũ đẹp nhất anh từng thấy qua.

“Vương tử, vương tử, để Nhân Nhân đánh đàn hầu ngài.”

Tư Mã Phong khôi phục lại tinh thần, khẽ cười với Thôi Nhân Nhân: “Nhân Nhân tiểu thư không cần miễn cưỡng.”

Nụ cười nhạt kia thôi cũng đủ khiến Thôi Nhân Nhân thần hồn điên đảo, nàng ta yếu điệu nói: “Được vương tử yêu thích chính là vinh hạnh của Nhân Nhân.”

Sau khi nghe tiếng đàn của Tần Minh Nguyệt, cảm nghệ của Thôi Nhân Nhân đúng là muốn đầu độc lỗ tai anh, nhưng lại không có cách cự tuyệt. “Vậy làm phiền Nhân Nhân tiểu thư.”

Vương tử thật dịu dàng a, Thôi Nhân Nhân trong lòng còn ngọt ngào hơn ăn mật. Phất ống tay áo, nàng ta nhẹ nhàng ngồi xuống, hai tay đặt lên dây đàn. “Vương tử có thích khúc nào không, Nhân Nhân đàn cho ngài nghe.”

“Cũng không có gì đặc biệt yêu thích, tùy tiểu thư.” Tư Mã Phong hiện tại như ‘thân ở Tào doanh, tâm tại Hán’^[1], một lòng anh đều đặt cả trên người Tần Minh Nguyệt.

“Vậy Nhân Nhân xin gảy khúc tương tư.” Dáng vẻ Thôi Nhân Nhân hiện tại chính là một cô gái đang yêu rất hạnh phúc.

[1] Câu đối nhắc tích thất thủ Hạ Bì, hàng Hán chẳng hàng Tào:

Thân tại Tháo doanh, tâm tại Hán

Trung vi vũ thánh, nghĩa vi thần.

Dịch nghĩa : Thân trong trại Tháo, lòng nơi Hán / Trung làm thánh vũ, nghĩa làm thần

60. Chương 60: Cười Cười Nói Nói

“Minh Nguyệt tỷ tỷ, chúng ta đi đâu vậy?”

Tần Minh Nguyệt ngó nghiêng, đúng là không biết nên đi đâu, nàng cũng chưa quen với địa hình trong cung, ngay cả hiện tại đang ở đâu cũng không rõ. “Thành Thành, tỷ tỷ chưa quen thuộc nơi này, cũng không biết đi đâu chơi mới vui đây.”

“Minh Nguyệt tỷ tỷ, chúng ta đi bắt thỏ đi. Tỷ xem, đệ có mang theo cà rốt này.” Hách Liên Thành lôi hai củ cà rốt trong túi ra.

Lần trước thổ còn chưa bắt được hai người xém chút đã biến thành tượng bùn, còn bị Hoàng thượng bắt gặp, lần này không phải lại vậy như. “Thành Thành, bắt thổ để lần sau đi nhé. Minh Nguyệt tỷ tỷ hiện tại chưa quen đường trong cung, rất dễ bị lạc, chi bằng Thành Thành dẫn tỷ đi xung quanh một vòng, lần sau tỷ có thể dễ dàng tìm được đệ.”

“Được, vậy lần sau tỷ nhất định phải đi tìm đệ đó.”

“Đương nhiên rồi.”

“Vậy chúng ta đi thôi.” Hách Liên Thành kéo tay Tần Minh Nguyệt.

“Minh Nguyệt tỷ tỷ, tỷ xem, hoàng thúc thúc ở đằng kia.” Hách Liên Thành chỉ vào tiểu đình cách đó không xa.

Tần Minh Nguyệt nhìn qua, quả đúng là tiểu hài tử tinh mắt, nàng còn chưa kịp thuộc đường.

“Chúng ta qua bên đó tìm hoàng thúc đi.” Hách Liên Thành kéo Tần Minh Nguyệt chạy qua.

“Thành Thành, hoàng thúc đang bận, chúng ta không cần tìm đâu.” Tần Minh Nguyệt quan sát xung quanh, không rõ nơi đây là đâu, không ngờ lại gặp được Hách Liên Vũ, nếu Hách Liên Vũ gặp được nhất định sẽ dán chặt lấy nàng không buông.

“A, là công chúa tỷ tỷ a.”

Bị một thân cây ngăn cách, Tần Minh Nguyệt không thấy Tư Mã Ngọc Cơ. Vừa nghe Hách Liên Thành thốt lên, nàng liền nhìn qua, quả đúng là hai người họ đang ngồi đối diện nhau, vừa cười vừa nói. Đáng tiếc khoảng cách quá xa, nàng không nghe rõ câu chuyện.

Hách Liên Vũ thi thoảng lại cười dịu dàng, Tần Minh Nguyệt chưa từng thấy chàng dịu dàng với người con gái nào như thế ngoài mình.

Sáng sớm nói với nàng rằng bản thân bọn bề chính sự, nào ngờ chuyện gặp kia lại là bởi công chúa Thanh quốc uống trà, nói chuyện phiếm.

Tư Mã Ngọc Cơ tuy quay lưng về phía nàng, nhưng tiếng cười lạnh lóe như ngân khánh kia đã truyền tới, xem ra hai người họ thực vui vẻ.

Tần Minh Nguyệt chưa từng thấy Hách Liên Vũ vui vẻ như thế, dường như không phải Hách Liên Vũ mà nàng quen biết.

“Minh Nguyệt tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy?”

Tần Minh Nguyệt bỗng thẳng thốt, chẳng lẽ vẻ mặt nàng biểu lộ rõ ràng đến thế sao? Ngay cả một đứa nhỏ cũng nhìn ra. “Không sao. Thành Thành, chúng ta đi chỗ khác chơi thôi.”

Nàng không bao giờ nghĩ bản thân sẽ vì một người nam nhân mà ghen tuông, nhưng không ngờ khi chứng kiến Hách Liên Vũ cùng Tư Mã Ngọc Cơ cười nói kia, trong lòng nàng bỗng khó chịu, trống rỗng và hụt hẫng như đánh mất điều gì.

Tuy Hách Liên Thành chỉ là một đứa bé sáu tuổi, nhưng cũng nhìn ra nụ cười tươi tắn đã không còn trên khuôn mặt Tần Minh Nguyệt. “Minh Nguyệt tỷ tỷ, tỷ không vui sao?”

Tần Minh Nguyệt miễn cưỡng cười với cậu bé: “Không có đâu, Minh Nguyệt tỷ tỷ rất vui, chúng ta cùng đi bắt thổ nào.”

“Dạ, mau đi thôi, Minh Nguyệt tỷ tỷ.” Vừa nghe đến bắt thổ, Hách Liên Thành liền quên hết những chuyện khác.

“Thành Thành, đi chậm một chút.”

Có lẽ hạnh phúc đến quá dễ dàng khiến người ta cảm thấy phải thật cẩn thận, một khi chạm đến giới hạn, hạnh phúc cũng có thể trở thành một nhát dao trí mạng.

Có lẽ trái tim nữ nhân quá nhạy cảm, luôn sợ hãi những điều quý giá đang có sẽ mất đi trong nháy mắt. Thế nhưng nàng chưa từng, chưa từng nghĩ rằng được Hách Liên Vũ yêu thương lại khiến bản thân cảm thấy hạnh phúc đến vậy. Hạnh phúc không thể cứ mãi kéo dài như thế sao? Trong lòng nàng thầm hỏi.

61. Chương 61: Lời Đồn Và Sự Thật (1)

“Cách cách, vương gia đã hai ngày không về.” Tiểu Thúy vừa sửa soạn gì đó vừa nói.

Phải rồi, kể từ buổi chiều hôm ấy, cái ngày mà Tần Minh Nguyệt bắt gặp Hách Liên Vũ và Tư Mã Ngọc Cơ, nàng vẫn chưa thấy mặt Hách Liên Vũ, ngay cả khi hồi phủ, cũng là Hách Vô đưa nàng về. Mới đó đã hai ngày, Hách Liên Vũ chẳng những không trở về mà ngay cả một lời nhắn gửi cũng không có, đến thân cận của chàng là Hách Vô cũng ở phủ đệ. “Có thể do vương gia bận bịu chuyện chính sự.” Tần Minh Nguyệt ngoài mặt nói vậy, nhưng trong lòng nàng thấp thỏm không yên.

“Cách cách, gần đây mọi người trong phủ đồn nhau rằng vương gia và vị công chúa kia —”

“Đối đãi với công chúa Thanh quốc cũng là đối đãi với nước Thanh, Hoàng thượng lại giao cho vương gia phụ trách, khó tránh khỏi đàm tiếu.” Cố tỏ ra bình tĩnh nhưng kỳ thực nàng đang rất bất an, không phải nàng không tin tưởng Hách Liên Vũ, thế nhưng. . .

“Nhưng vương gia dù bận đến thế nào cũng không thể mới tân hôn đã bỏ đi hai ngày không trở về a.” Tiểu Thúy oán trách nói.

“Tiểu Thúy, không được nói lung tung.”

“Khởi bẩm vương phi, trong cung có người đưa tin báo, mời người lập tức tiến cung.” Một ả nha hoàn đứng ngoài cửa bẩm báo.

“Ta đã biết.” Kỳ lạ, vội vã như vậy không lẽ đã xảy ra chuyện gì? Tần Minh Nguyệt thật không hiểu.

“Cách cách, nhất định là vương gia muốn gặp người.” Tiểu Thúy mới đây còn oán giận nay đã vui vẻ trở lại.

“Em báo quân gia chuẩn bị xe ngựa, ta lập tức tiến cung.”

“Dạ.”

“Hách Vô, chúng ta đến điện Tiêu Phòng trước.”

“Rõ.”

oOo

“Tham kiến vương phi.” Hai ả cung nữ thấy Tần Minh Nguyệt đi tới, vội luống cuống hành lễ.

“Cách người đứng lên đi. Vương gia còn đang ngủ sao?”

Trên mặt hai ả cung nữ lộ vẻ khó xử, người này nhìn người kia.

Tần Minh Nguyệt không rõ chuyện gì xảy ra giữa họ, nhưng chính nàng cũng rất khẩn trương, chẳng lẽ đúng thật đã xảy ra chuyện? “Có phải Vương gia xảy ra chuyện rồi không?”

“Vương gia, ngài ấy. . . ngài ấy. . .” Các cung nữ vẫn không ngừng ấp úng, nói không nên lời.

Quên đi, tự mình vào xem so với hỏi bọn họ còn nhanh hơn. Tần Minh Nguyệt lập tức đi về phía phòng ngủ.

“Vương phi, người không thể vào.” Hai ả nha hoàn vội vã ngăn Tần Minh Nguyệt lại.

Xem ra đúng là đã có chuyện, bằng không bọn họ sao lại hoang mang rối loạn ngăn cản nàng như vậy.

Tần Minh Nguyệt chẳng nói gì, gạt hai ả cung nữ sang hai bên tiến vào.

Trên giường có hai người còn đang ôm nhau ngủ, còn rất quen thuộc, xiêm y bừa bãi trên mặt đất.

Đây là nguyên nhân hai ả cung nữ không muốn cho nàng vào sao? Đây là nguyên nhân hai ngày nay Hách Liên Vũ không hồi phủ sao?

“Ta ra ngoài trước, đợi lát nữa Vương gia tỉnh nói rằng ta ở hoa viên chờ ngài.” Tần Minh Nguyệt bình tĩnh nói, trên mặt không lộ ra biểu tình gì.

“Vâng.” Hai cung nữ cũng đi ra khỏi phòng.

“Ta còn tưởng vương phi nhất định sẽ âm ỉ một phen, thật là sợ muốn chết.” Một ả cung nữ nói.

“Phải đó, cuối cùng cũng được thở phào.” Người kia vỗ ngực nói.

Rời khỏi phòng, Tần Minh Nguyệt bối rối đi đến hoa viên, tìm nàng đang cố gắng băng bó vết thương rỉ máu, nếu có thể, nàng thật sự không muốn nhìn thấy cảnh kia.

“Vương phi, người không sao chứ? Có phải đã xảy ra chuyện?” Hách Vô thấy Tần Minh Nguyệt có vẻ kì lạ, vội chạy theo sau.

Tần Minh Nguyệt liếc nhìn Hách Vô, thản nhiên nói: “Ta không sao, ta muốn yên tĩnh một lát.”

“Vâng.” Hách Vô rời khỏi hoa viên, tuy Tần Minh Nguyệt nói không có chuyện gì, nhưng Hách Vô anh nhìn ra được sắc mặt Tần Minh Nguyệt rất khó coi.

62. Chương 62: Lời Đồn Và Sự Thật (2)

“Nàng cũng thật kiên cường, nếu nữ nhân khác thấy trượng phu của mình cùng người đàn bà khác ngủ cùng nhau nhất định sẽ âm ỉ không thôi. Không ngờ nàng lại bình tĩnh như vậy.” Tư Mã Phong không biết từ đâu đi tới.

Tần Minh Nguyệt xoay người liếc mắt nhìn anh ta, thản nhiên đáp: “Chuyện cũng đã rồi, cho dù ta khóc lóc làm loạn cũng chẳng thể vãn hồi.”

“Chẳng lẽ nàng cam tâm nhìn trượng phu của mình bị người khác cướp đi sao?”

“Người khác? Đó chẳng phải là muội muội của ngài sao?” Từ lúc yến hội, Tần Minh Nguyệt đã nhận ra ánh mắt đặc biệt mà Tư Mã Ngọc Cơ dành cho Hách Liên Vũ, nàng chỉ không ngờ lại tiến triển nhanh đến vậy.

“Dù là muội muội của ta, ta cũng không thể quản được chuyện muội ấy yêu thích trượng phu của người khác. Nàng vẫn còn chưa nhìn rõ sao, chính trượng phu của nàng tạo cơ hội để có thể cùng muội muội ta ở chung một chỗ.” Nói đến thế, nhưng Tư Mã Phong thật sự không có ý châm chọc Tần Minh Nguyệt mà ngược lại, anh thật sự lo lắng cho nàng.

Tần Minh Nguyệt xoay người nhìn xa xăm, không ngờ cuộc hôn nhân này nhanh như vậy đã kết thúc, còn chưa kịp cảm nhận, chưa kịp hiểu ra đã biến thành hoài niệm. “Phải, lòng người khó đoán, ai có thể quản được trong tim người có ai.” Tần Minh Nguyệt cảm thán nói.

“Nàng cứ như vậy buông tay sao?” Tư Mã Phong ướm hỏi.

“Nước và nhà? Ngài cho rằng ta có quyền chọn lựa sao?” Tần Minh Nguyệt nhìn thẳng mặt Tư Mã Hách, không đáp hồi lại.

Quả là một cô gái thông minh, “Nàng đúng là một cô gái thông minh.” Tư Mã Phong tán thưởng nhìn nàng.

Thông minh ư? Nếu thông minh ta sẽ không lún sâu đến vậy, nếu thông minh ta sẽ không đau khổ đến nhường này, nếu thông minh ta sẽ không đến giờ phút này vẫn còn mong chờ một đáp án khác. “Cô gái khôn ngoan nhất, thật đáng buồn.” Nói xong, Tần Minh Nguyệt tự cười chế giễu.

Cô gái này mắc kẹt ra sao cũng đều rất xinh đẹp, rất bình tĩnh, bình tĩnh đến đáng sợ, cũng sắc sảo khiến người ta phải tán thưởng. “Ta không cho là vậy, tuy một người có thể nắm được vận mệnh của mình nhưng cũng không thể nắm được vận mệnh của kẻ khác, cho dù kẻ ấy có là người ta yêu thương nhất.”

Vận mệnh sao? Bản thân nàng hiện tại không phải là đang trốn tránh vận mệnh sao, xem ra nàng lại làm chuyện ngu ngốc rồi. “Cám ơn ngài, Minh Nguyệt cáo từ trước.” Chuyện gì đến cũng phải đến, trốn tránh cũng vô dụng, chỉ bằng dũng cảm đối mặt.

“Vương phi đi thông thả.” Nhìn bóng dáng Tần Minh Nguyệt dần khuất xa, tuy rằng tình huống này phát sinh đúng như anh đã dự liệu, nhưng lòng anh chẳng thấy vui. Có lẽ anh không muốn nhìn thấy nàng tổn thương, lại càng không muốn nàng buồn bã.

“Vương phi, vương gia hiện tại đang ở chỗ Hoàng thượng, Hoàng thượng mời người qua bên ấy.” Hách Vô chuẩn bị vào hoa viên tìm Tần Minh Nguyệt thì đã thấy nàng xuất hiện trước mặt.

“Được.” Tần Minh Nguyệt theo Hách Vô đến Càn Thanh cung.

Tiến vào ngự thư phòng, Tần Minh Nguyệt cảm giác được bầu không khí nặng nề, áp lực lớn đến độ khiến người ta như nghẹt thở.

“Tham kiến Hoàng thượng.”

“Đứng lên đi. Người đâu, ban tọa cho Vương phi.”

“Tạ ơn Hoàng thượng.” Tần Minh Nguyệt đứng lên, lại ngồi lên chiếc ghế thái giám vừa mang tới, rồi mới ngẩng đầu lên nhìn Hách Liên Vũ và Tư Mã Ngọc Cơ đang ngồi đối diện.

“Minh Nguyệt, thật xin lỗi, ta cũng không biết tại sao lại như thế này.” Hách Liên Vũ lo lắng nhìn Tần Minh Nguyệt, anh muốn giải thích nhưng lại không biết phải mở lời thế nào.

Tần Minh Nguyệt thoáng nhìn Hách Liên Vũ nhưng không nói gì, trên mặt nàng cũng không lộ chút cảm xúc.

“Trẫm nghĩ sự tình ra sao hẳn Vương phi cũng đã rõ. Trẫm muốn biết ý kiến của khanh.” Hách Liên Kiệt nhìn về phía Tần Minh Nguyệt. Tuy rằng không hiểu rõ vì sao chuyện này lại xảy ra, nhưng trong lòng Hách Liên Kiệt cũng có chút chờ mong.

63. Chương 63: Bảo Táp Ấp Đèn

“Hoàng huynh, đệ có chuyện muốn nói riêng với Minh Nguyệt.” Hách Liên Vũ nhìn Hách Liên Kiệt với vẻ cầu xin.

“Được, chuyện này chúng ta nói sau, không biết ý Ngọc Cơ công chúa ra sao?” Hách Liên Kiệt nhìn về phía Tư Mã Ngọc Cơ.

Dù sao cũng đã đạt được mục đích, nếu dồn ép quá lại có vẻ như nàng là người không thấu tình đạt lý. “Vậy mọi chuyện nhờ Hoàng đế bề hạ làm chủ.”

“Nếu Ngọc Cơ công chúa cũng đồng ý, vậy cứ như thế đi.”

“Tạ ơn Hoàng thượng. Thần đệ và Minh Nguyệt xin cáo lui trước.” Hách Liên Vũ kéo Tần Minh Nguyệt ra ngoài.

Hai người đến thiên phòng bên cạnh điện Tiêu Phòng.

“Minh Nguyệt, nàng phải tin tưởng ta, ta chỉ yêu một mình nàng, ta không thể yêu bất kì ai khác.” Hách Liên Vũ không biết nên giải thích ra sao, nếu như anh nói không có chuyện gì thì ngay bản thân anh cũng chẳng tin, tuy không nhớ rõ nhưng dù sao anh và Tư Mã Ngọc Cơ cũng là hai người lỏa thể ôm nhau trên giường.

Tần Minh Nguyệt cũng không tin Hách Liên Vũ là người bội tình bạc nghĩa, nhưng sự thật hiển hiện, không phải nàng nhìn lầm cũng chẳng phải nàng bị hoa mắt. “Dù thiếp có tin tưởng chàng, nhưng người khác thì không.”

“Ta biết, dù ta có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch được. Ta rất hối hận, đáng lẽ không nên cùng hai người các nàng uống rượu, sau đó ta cái gì cũng không biết. Khi tỉnh lại thì đã —” Hách Liên Vũ ôm đầu ảo não.

Xem ra chuyện này không đơn giản, có lẽ đã được tính toán sẵn, ai cũng đều nhìn ra ánh mắt đen tối khi Tư Mã Ngọc Cơ nhìn Hách Liên Vũ. “Chàng bình tĩnh một chút, chuyện đã rồi, có hối hận cũng vô dụng.”

“Ta biết, Minh Nguyệt, cảm ơn nàng còn tin tưởng ta.” Hách Liên Vũ nắm lấy tay Tần Minh Nguyệt, cảm kích nhìn nàng.

Rõ ràng nàng là người bị hại, thế nào lại còn thần nhiên đi an ủi kẻ đầu sỏ gây chuyện này chứ. “Vậy chàng định thế nào?”

“Ta biết là ta không phải với nàng, nhưng đường đường là một nam nhân, ta không thể trốn tránh trách nhiệm. Ta sẽ nói chuyện ổn thỏa với công chúa.” Rõ ràng anh đang rất hạnh phúc, vì sao lại biến thành thế này. Hách Liên Vũ thật không hiểu, chẳng lẽ ông trời thật sự ganh tị với anh sao?

Khó trách nàng lại yêu thương người đàn ông này, Tần Minh Nguyệt cuối cùng cũng hiểu được. Người đứng trước mặt nàng không chỉ có dung mạo xuất chúng, dịu dàng chăm sóc, lại còn dũng cảm dám đối diện với sai lầm của mình. Tuy rằng chuyện lần này khiến nàng chịu đả kích lớn, nhưng nàng không hận Hách Liên Vũ, cũng không hận Tư Mã Ngọc Cơ. “Phải lắm. Dù kết quả ra sao thiếp đều hi vọng chàng có thể nói cho thiếp biết. Mặc kệ cuối cùng là thế nào, thiếp đều nguyện ý chấp nhận.” Tần Minh Nguyệt bình thần nhìn Hách Liên Vũ.

“Minh Nguyệt!” Hách Liên Vũ gắt gao ôm nàng vào lòng, đời này chỉ sợ không bao giờ. . . có thể gặp được một người con gái tốt như vậy.

“Minh Nguyệt, đời này ta không cần ai ngoài nàng, dù có phải từ bỏ danh vị vương gia, ta cũng không tiếc nuối.” Cái gì danh dự, cái gì địa vị, anh chẳng màng, chỉ mong có thể bảo vệ người con gái trong lòng anh, bảo vệ nàng thật tốt.

Người đàn ông vì người mình yêu mà từ bỏ tất cả, có thể thấy được anh ta yêu nàng đến nhường nào. “Đừng nói vậy, chuyện này chưa chắc đã êm xuôi.” Nếu như có thể cùng Hách Liên Vũ an nhiên sống hết cuộc đời, Tần Minh Nguyệt đương nhiên rất vui vẻ, nhưng Hách Liên Vũ dù gì cũng là vương gia của Đại Minh, nếu gạt bỏ quốc gia để thành toàn hạnh phúc bản thân thì giữa hạnh phúc kia cũng là nỗi tiếc nuối lớn nhất.

“Minh Nguyệt, sau này dù có ra sao, ta hi vọng nàng vẫn tin tưởng ta, sau này dù tương lai có thế nào bảo bối ta thương yêu nhất duy chỉ có mình nàng.”

“Thiếp biết, thiếp cũng vậy.” Dù kết cục có ra sao Tần Minh Nguyệt cũng chỉ biết một điều, đời này nàng không thể lại yêu ai khác ngoài Hách Liên Vũ.

64. Chương 64: Nam Nhân Bình Thường (1)

“Minh Nguyệt tỷ tỷ, tỷ không vui sao?” Hách Liên Thành ngửa đầu nhìn Tần Minh Nguyệt đang ngẩn người.

Hôm nay Hách Liên Vũ đi nói chuyện với Tư Mã Ngọc Cơ, hiện tại không biết ra sao rồi. “Không có a, tỷ chỉ đang nghĩ ngợi chút thôi.”

“Tỷ đang lo lắng chuyện của hoàng thúc sao? Trong cung mọi người đều nói hoàng thúc không cần Minh Nguyệt tỷ tỷ, muốn kết hôn với vị công chúa tỷ tỷ kia.”

Không ngờ chuyện này lại lan truyền nhanh như vậy, không chỉ ở trong cung, chỉ e toàn kinh thành cũng đã hay biết. Nếu vậy a mã và ngạch nương hẳn cũng đã nghe qua, nhất định song thân lại vì nàng mà lo lắng. “Bọn họ nói vậy thôi, hoàng thúc không phải người như vậy đâu.”

“Minh Nguyệt tỷ tỷ, nếu hoàng thúc không cần tỷ, Thành Thành sẽ kết hôn với tỷ, cưới tỷ làm tân nương tử.” Hách Liên Thành vui vẻ nói.

Ha ha, Tần Minh Nguyệt nhìn bộ dáng thật tình của Hách Liên Thành, trong lòng thấy thoải mái rất nhiều. Nàng khẽ vỗ đầu cậu bé, “Cảm ơn Thành Thành.”

“Vậy là Minh Nguyệt tỷ tỷ đáp ứng đệ rồi sao? Đệ đi bẩm với Hoàng a mã.” Hách Liên Thành cao hứng chạy như bay.

“Thành Thành, Thành Thành, từ từ đã.” Nhưng nàng chẳng còn thấy bóng dáng Hách Liên Thành đâu.

Không phải là tưởng thật đấy chứ? Nếu thật sự bẩm với Hoàng thượng còn không phải làm ra chuyện bát nháo khiến người ta chê cười sao. Tần Minh Nguyệt lo lắng đuổi theo.

Tần Minh Nguyệt vừa bước đến cửa Càn Thanh cung đã thấy Hách Liên Kiệt bước ra, theo sau còn có các thái giám và cung nữ.

“Tham kiến Hoàng thượng.”

“Đứng lên đi.” Hách Liên Kiệt nhìn Tần Minh Nguyệt.

“Tạ ơn Hoàng thượng.”

“Khanh tới đây có chuyện gì sao?” Hách Liên Kiệt hỏi.

“Thần đến tìm Thành Thành, thần vừa thấy đứa nhỏ chạy về phía này.”

“Trẫm cho người đưa nó về rồi. Vừa hay trẫm muốn cùng khanh nói chuyện của Vũ, khanh theo ta.”

“Vâng.” Tần Minh Nguyệt theo Hách Liên Kiệt vào ngự thư phòng.

“Các người lui xuống cả đi. Không có lệnh của trẫm, không cho ai vào quấy rầy.”

“Dạ.” Các cung nữ và thái giám đều lui ra ngoài.

Chưa từng ở riêng với Hách Liên Kiệt lần nào, Tần Minh Nguyệt bỗng cảm thấy khẩn trương, tuy rằng cũng chỉ là một nam nhân, nhưng dù sao cũng là vua một nước cao cao tại thượng, khí thế thôi cũng khiến đối phương thấy áp lực.

“Nơi này không có người khác, khanh không cần qua câu nệ.” Hách Liên Kiệt nhìn ra được vẻ căng thẳng của Tần Minh Nguyệt.

“Vâng.” Dù nói vậy, nàng sao có thể không hồi hộp chứ, chỉ biết cúi đầu đợi Hách Liên Kiệt lên tiếng.

“Trẫm đáng sợ đến vậy sao?” Hách Liên Kiệt thấy nàng cúi đầu mãi liền hỏi.

Dù là không đáng sợ cũng không ai dám nhìn thẳng long nhan a. “Không phải, chuyện này —” Tần Minh Nguyệt không biết nói thế nào cho phải.

“Bỏ đi danh vị hoàng thượng, trẫm cũng chỉ là một nam nhân bình thường, trẫm không hy vọng khanh coi trẫm là người xa lạ hay quá đáng sợ.” Hách Liên Kiệt tiến đến gần nàng.

Tần Minh Nguyệt chậm rãi ngẩng đầu lên, vừa đúng lúc gặp phải ánh mắt Hách Liên Kiệt, ánh mắt ấy thật dịu dàng khiến nàng vội vã quay đi. “Hoàng thượng thật biết nói đùa, người là cửu ngũ chí tôn, sao có thể so sánh với nam nhân bình thường chứ.”

“Người ngoài coi trẫm là cửu ngũ chí tôn cao cao tại thượng, nhưng hiện tại chỉ có trẫm và khanh, khanh cứ coi ta như người bình thường là được.” Hách Liên Kiệt lại gần Tần Minh Nguyệt, gần đến độ tựa như có thể nghe được nhịp tim của đối phương.

Tình huống này là sao, chẳng lẽ. . ., hay là. . .? Tần Minh Nguyệt vốn thông minh đương nhiên hiểu được. “Hoàng thượng, vậy. . . ngài tìm tiểu nữ có chuyện gì?” Tần Minh Nguyệt nhanh chóng chuyển đề tài.

“Đúng là có việc, nhưng ta hi vọng cô nương ngẩng đầu lên nhìn ta trò chuyện.” Hách Liên Kiệt lấy tay nâng cằm nàng lên.

65. Chương 65: Nam Nhân Bình Thường (2)

Bị Hách Liên Kiệt bắt nhìn thẳng mặt, Tần Minh Nguyệt cũng không dám phản kháng.

“Nàng thật sự rất đẹp, từ giây phút nhìn thấy nàng ở ngự hoa viên, lòng ta không ngừng mong nhớ nàng. Tiếng ca của nàng, vũ nghệ của nàng, không chút khiếm khuyết, thập toàn thập mỹ khiến người ta mê muội điên đảo.” Hách Liên Kiệt ôn nhu nói.

Tần Minh Nguyệt nhìn ra được trong ánh mắt Hách Liên Kiệt ngập tràn tình yêu say đắm và khát khao, nàng càng không biết phải nói gì, nhìn thẳng mặt Hách Liên Vũ càng kiến lòng nàng nhảy loạn, chỉ hy vọng có ai xuất hiện phá vỡ cục diện này.

Khi bàn tay kia của Hách Liên Kiệt chuẩn bị chạm vào khuôn mặt nàng, nàng liền quỳ sụp xuống. “Xin hoàng thượng thứ lỗi, Minh Nguyệt chỉ là một cô gái bình thường.”

Thấy nàng quỳ xuống, Hách Liên Kiệt cũng ngồi xuống, gương mặt đổi thành vẻ nghiêm túc, ánh mắt cũng cứng rắn hơn, “Nhưng nàng cũng là một cô gái thông minh, không phải sao?”

Tần Minh Nguyệt sửng sốt, vội ngẩng đầu nhìn Hách Liên Kiệt. Người đàn ông cao cao tại thượng này không chỉ có thân phận tôn quý, lại còn là người nắm quyền lực cao nhất, dù cho hiện tại bất năng chết, nàng cũng không thể cự tuyệt. “Minh Nguyệt không hiểu ý của hoàng thượng.”

Hách Liên Kiệt đỡ Tần Minh Nguyệt đứng lên, “Ta biết nàng đang đợi Vũ và Ngọc Cơ công chúa nói chuyện xong, cho dù Tư Mã Ngọc Cơ có từ bỏ ý định, vậy chẳng phải là ta bỏ mặc Thanh quốc sao? Thực ra nàng cũng đã sớm thấy rõ tình cảm Tư Mã Ngọc Cơ dành cho Vũ, cho dù bọn họ không phát sinh chuyện gì, với cá tính của vị công chúa kia hẳn sẽ không bỏ qua cơ hội đến nước ta lần này.”

“Chuyện này tiểu nữ hiểu rõ, nhưng tiểu nữ tin tưởng vương gia không phải người như vậy.” Nói đến chuyện của Hách Liên Vũ, Tần Minh Nguyệt bỗng trở nên mất bình tĩnh.

“Dù có thế, chẳng lẽ nàng muốn dùng chiến tranh để giải quyết sao? Ta nghĩ không chỉ văn võ bá quan không tán thành mà tất cả dân chúng cũng hy vọng có thể giữ gìn mối giao hảo giữa hai nước.”

Chuyện này sao nàng lại không hiểu chứ. Tần Minh Nguyệt hiểu rõ trong chuyện này nàng không có quyền đưa ra chủ kiến, dù cho nàng không đồng ý, kết quả cũng sẽ giống nhau. “Minh Nguyệt không có ý này. Minh Nguyệt hiểu chuyện này liên quan đến mối tương giao giữa Minh quốc và Thanh quốc, Minh Nguyệt nào có thể vì hạnh phúc của bản thân mà khiến bao sinh linh lầm than.”

“Ta biết chuyện này khiến nàng tổn thương không ít, nếu nàng bằng lòng, trăm nguyện ý dùng cả đời này bồi thường nàng.” Giọng Hách Liên Kiệt trở nên dịu dàng hơn.

“Hoàng thượng, người không cần nghiêm trọng quá chuyện này, dù gì cũng phải lỗi của người. Minh Nguyệt chỉ xin hoàng thượng đáp ứng Minh Nguyệt một việc.” Tần Minh Nguyệt lại quỳ xuống.

“Nàng nói đi, chỉ cần trăm có thể làm được, nhất định đáp ứng nàng.”

“Minh Nguyệt mong sau này có thể trở về sống bên cạnh a mã và ngạch nương, cả đời này chăm sóc hai người họ.”

“Nhưng trăm không nghĩ sẽ để nàng đi, dù nàng không làm vương phi cũng có thể làm ái phi của trăm. Trăm cam đoan sẽ không yêu nàng ít hơn Vũ.” Không phải bản thân tham luyện sắc đẹp, nhưng nữ tử tài sắc như vậy không phải cầu là có, nếu để nàng chạy mất, nhất định sẽ hối hận.

“Minh Nguyệt không dám, Minh Nguyệt đã không còn trong trắng, chỉ sợ làm xấu mặt hoàng thượng.” Nàng đời này sẽ không yêu ai ngoài Hách Liên Vũ, dù cho rời xa chàng, tìm nàng sẽ vĩnh viễn không quên.

“Trăm không để ý chuyện này, trăm không phải thích thân xác nàng mà là lòng của nàng, tuy trăm không có dung mạo tuấn mỹ như Vũ, nhưng trăm nhất định sẽ trân trọng nàng.”

“Tạ hoàng thượng ưu ái, Minh Nguyệt chỉ mong làm một cô gái bình thường, có thể ở bên cạnh chăm sóc song thân.”

“Nàng không cần phải khước từ trăm ngay, trăm hi vọng nàng suy nghĩ rồi hãy trả lời.”

66. Chương 66: Hảo Cầm Xứng Tri Âm (1)

Rời khỏi Càn Thanh cung, Tần Minh Nguyệt lơ đãng bước đi, chuyện giữa Hách Liên Vũ và Tư Mã Ngọc Cơ còn chưa xử lý xong, hiện tại lại thêm chuyện của hoàng thượng, đúng là họa vô đơn chí.

“Ai ui, thực xin lỗi.” Tần Minh Nguyệt vội cắt lời, đều tại nàng nhìn đường không cẩn thận nên đụng trúng người ta.

“Nàng không sao chứ?” Tư Mã Phong quan tâm hỏi.

“Ta không sao, đa tạ vương tử.” Tần Minh Nguyệt vuốt nhẹ cái trán, đúng là có đau một chút.

“Để ta xem thử có phải hay không đụng bị thương.” Tư Mã Phong kéo bàn tay đang vuốt trán của Tần Minh Nguyệt xuống, cẩn thận kiểm tra. “May mắn không có việc gì.”

Nàng không phải làm bằng đậu hũ nha, nào có thể dễ dàng bị thương như vậy. “Không sao cả, đều tại Minh Nguyệt không nhìn đường nên mới đụng phải vương tử. Vương tử không trách cứ, ta đã rất cảm tạ rồi.”

“Ta cũng sai, tại ta nhìn đông nhìn tây tìm nàng, không ngờ nàng lại đến từ phía trước.”

“Tìm ta?”

“Đúng vậy, có thể cùng ta đến một nơi không?” Tư Mã Phong nhìn Tần Minh Nguyệt.

Hiện tại đã đủ loạn, sao nàng còn tâm trạng làm chuyện khác chứ, nàng đang nóng lòng muốn biết Hách Liên Vũ và Tư Mã Ngọc Cơ đã bàn bạc ra sao. “Xin lỗi, ta còn có chút việc.”

“Là chuyện của vương gia và Ngọc Cơ sao? Khi này ta vừa gặp bọn họ, có muốn ta đưa nàng qua bên ấy?”

“Không cần, nếu vương tử tìm ta có việc vậy đi thôi.” Bọn họ đang trò chuyện, nàng đến đây làm gì chứ.

“Được, vậy mời theo ta.”

Tần Minh Nguyệt theo Tư Mã Phong vào Minh Thanh cung, đây chính là nơi tiếp khách lân bang.

Nơi này không giống điện Tiêu Phòng cũng chẳng giống Càn Thanh cung, đình đài lầu các nơi đây mang phong cách rất riêng, vật trang trí đều là cống phẩm từ các nước, khiến người ta có cảm giác mới mẻ.

“Vương phi mời ngồi, ta đi một chút sẽ quay lại.” Tư Mã Phong đi vào buồng trong.

Tần Minh Nguyệt quan sát gian phòng, bên trong rất đơn giản nhưng đồ dùng không thua kém vật dụng trong cung.

Tư Mã Phong từ trong gian phòng kia ôm ra một cây đàn cổ, đặt vào tay Tần Minh Nguyệt. “Cây đàn này tặng cho nàng.”

“Đây chính là phượng vĩ cổ cầm trong truyền thuyết sao?” Tần Minh Nguyệt tinh tế đánh giá cây đàn trong tay, tinh mỹ mà tinh xảo, mỗi sợi dây đàn đều như phát ra ánh sáng. Tuy rằng nàng từng nghe qua về sự tồn tại của phượng vĩ cổ cầm nhưng cũng chưa từng có ai được thấy qua.

“Không sai, ta đã bỏ công dò la nhiều năm, đúng là đàn tốt khó tìm.”

“Cây đàn này trân quý như vậy, ta không thể nhận.” Tần Minh Nguyệt hai tay nâng cầm, đặt vào tay trả lại cho Tư Mã Phong.

“Cầm dù tốt, nhưng tri âm khó tìm. Bây giờ ta tặng cây đàn này cho nàng chẳng phải là đã giúp nó tìm được tri âm tri kỷ rồi sao?” Tư Mã Phong đem cây đàn đặt trả vào tay Tần Minh Nguyệt.

“Nhưng, ta —”

“Yên tâm, ta chỉ cảm thấy nàng là người thích hợp sở hữu cây đàn này, ngoài ra không có ý gì khác.”

“Vương tử hiểu lầm rồi, ta không phải có ý này.” Không thể tưởng tượng được cây đàn hiếm có nay lại đang nằm trong tay nàng, Tần Minh Nguyệt nhìn cây đàn cổ tựa như nàng đã nghe được giai điệu đẹp nhất thế gian.

“Không biết liệu vương phi có thể dùng cây đàn cổ này gảy một khúc nhạc?”

“Vậy Minh Nguyệt xin thất lễ.” Tần Minh Nguyệt đem cầm đặt lên ghế, nàng cũng ngồi xuống bên cạnh. Những chuyện xảy ra liên tiếp gần đây, giờ phút này nàng gác lại hết thảy, cầm hay sẽ có người tốt gảy, nếu người gảy chất chứa tạp niệm há chẳng phải là làm nhục cây đàn tuyệt thế này sao.

Tưng từng từng. . . từng từng từng. . . .

Chỉ mới chạm nhẹ, tiếng đàn tuyệt mỹ phảng phất tựa tiên khúc dập dìu vang lên.

Tưng từng từng. . . từng từng từng. . . .

Quả nhiên là hảo cầm, chỉ cần gảy nhẹ, cũng đã phát ra giai điệu khuấy động tâm hồn.

67. Chương 67: Hảo Cầm Xứng Tri Âm (2)

Trong lòng thiếp, một đóa hoa nhỏ đương lớn

Thực lòng yêu mến chẳng ai hay

Cổ đại kia đã phủ khắp triền núi

Cô phương tự thưởng, thật đau lòng

Bông hoa nhỏ khế đừng đưa theo gió

Mong lắm một bàn tay dịu dàng

Có thể an ủi những tổn thương trong lòng thiếp

Bông hoa nhỏ lay động giữa chốn hồng trần

Bông hoa nhỏ khế đừng đưa theo gió

Nếu chàng ngửi thấy hương hoa nồng nàn

Xin đừng hỏi thiếp bông hoa ấy thấm đỏ vì ai

Có yêu mới hiểu được tình, có say mới biết rượu nồng vì đâu

Hoa nở, hoa tàn rồi cũng là hư không

Duyên phận tựa làn gió xuân không ngừng luân chuyển, đến rồi lại đi

Nữ nhân như hoa, hoa tự rụng[1]

...

Tư Mã Phong dần nhắm mắt, anh say mê thưởng thức giai điệu cùng tiếng ca huyền diệu, tuy chỉ một khúc cầm nhưng cũng đủ khiến ta không thể nào quên, giai điệu vẫn như quanh quẩn ôm ấp lấy lòng người.

Dù khi đàn nàng đã cố rũ bỏ mọi chuyện, nhưng khi tiếng đàn cất lên, bất tri bất giác hai hàng lệ lăn dài trên má.

“Đừng nhúc nhích.” Tư Mã Phong lấy chiếc khăn tay dịu dàng lau đi những giọt nước mắt trên mặt Tần Minh Nguyệt.

Đúng là tuyệt thế dung nhân, lê hoa ái vũ[2] khiến người ta vừa yêu thương, vừa đau lòng, lại khiến lòng người rung động. Nếu có thể, anh muốn cả đời này ôm nàng vào lòng, bảo vệ nàng, yêu nàng, không để nàng rơi thêm một giọt lệ.

“Để vương tử chê cười rồi, ta tự làm được.” Tần Minh Nguyệt nhận lấy chiếc khăn tay, nhẹ lau khô những giọt nước mắt. Nàng thật không ngờ bản thân lại có thể rơi lệ trước mặt một nam nhân không mấy thân quen, những tưởng bản thân rất giỏi che giấu, bản thân thật kiên cường, nào ngờ lại gục ngã trước giai điệu ưu thương, ca âm đẹp đẽ này.

“Muốn khóc thì khóc đi, miễn cưỡng bản thân thật sự mệt mỏi lắm.” Tư Mã Phong quặn lòng nhìn cô gái trước mặt, nếu là anh, anh tuyệt đối sẽ không để nàng thương tâm, sẽ không để nàng rơi một giọt nước mắt.

“Ta không sao, chỉ là tức cảnh sinh tình, không nhịn được liền —” Tần Minh Nguyệt miễn cưỡng nở nụ cười.

“Ta không phải Hách Liên Vũ, nàng không cần ở trước mặt ta làm bộ kiên cường.” Tư Mã Phong kéo Tần Minh Nguyệt lại, dịu dàng ôm nàng vào lòng. “Nàng muốn khóc thì cứ khóc đi.”

Thật sự có thể sao? Không ngờ người đàn ông này cứ nhiên lại nhìn thấu trái tim nàng, nhìn thấu mặt nạ kiên cường nàng đang mang. “Cám ơn ngài, ta thật sự không sao.” Tần Minh Nguyệt định đẩy Tư Mã Phong ra.

“Nếu thực sự không sao, nàng sẽ không phải đè nén cảm xúc của mình như vậy. Nếu thực sự không sao, nàng cần gì phải miễn cưỡng cười vui?” Tư Mã Phong gặt gao ôm lấy Tần Minh Nguyệt, khiến mặt nàng vùi vào ngực anh.

Tâm nàng thực sự bị nam nhân này nhìn thấu, điều mà ngay cả Hách Liên Vũ cũng không chú ý đến, nam nhân này lại thực dễ tâm. Chẳng lẽ đây là đang an ủi nàng sao? Những tưởng rằng nàng đủ kiên cường, không ngờ tấm màn kiên cường mong manh ấy đã bị đối phương đâm thủng, hóa ra nội tâm nàng thật yếu đuối.

“Nữ nhân lúc cần trút bỏ thì hãy trút bỏ, đừng giấu kín mọi chuyện trong lòng, bằng không sẽ sinh bệnh đấy. Mấy ngày nay thấy nàng buồn bực không vui lòng ta đau lắm, nàng có biết không?” Tư Mã Phong ôn nhu từ từ nói.

Lời nói dịu dàng của Tư Mã Phong từng câu từng chữ đánh vào tâm nàng, tựa như muốn mang hết đi những đau xót trong lòng Tần Minh Nguyệt, khiến một cô gái dũng khí đầy mình như nàng xúc động không thôi.

Tư Mã Phong nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc Tần Minh Nguyệt, động tác nhỏ ấy thôi cũng tác động đến tâm nàng thật mạnh mẽ. Tư Mã Phong khiến nàng có cảm giác thật an tâm, giống như được mẫu thân vỗ về, dỗ dành nàng đi vào giấc ngủ.

Trong khoảnh khắc thôi cũng tốt rồi, nàng an nhiên dựa vào lồng ngực ấm áp tựa như của phụ thân, bàn tay ôn nhu tựa như của mẫu thân, cảm giác ấm áp này khiến nàng quên đi những giọt nước mắt. Hai mí mắt nàng nặng trĩu, không nghe lời chậm rãi nhắm lại. Nhưng lòng nàng lại gào thét, không được ngủ, sao có thể ngủ trong lòng người đàn ông xa lạ như vậy. Tựa như bị bỏ bùa, tâm nàng cũng dần yên ắng ngủ say.

[1] Bài hát Nữ nhân hoa () do Mai Diễm Phương () trình bày.

[2] Bản gốc : - Lê hoa đài vũ.

Giải thích : tựa như hạt mưa trên đóa hoa lê. Nguyên dùng để hình dung dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để hình dung vẻ diễm lệ của người con gái.

68. Chương 68: Chịu Trách Nhiệm Và Trách Nhiệm

“Nàng tỉnh rồi sao?”

Tần Minh Nguyệt mở mắt ra đã thấy Tư Mã Phong ngồi bên giường nhìn nàng.

“Ta sao lại ở đây?” Kỳ quái, sao Tư Mã Phong lại ở trong phòng của nàng nhỉ.

“Nàng đang ngủ, nên ta ôm nàng đến phòng ta nghỉ ngơi.”

Phòng của Tư Mã Phong? Tần Minh Nguyệt nhìn kĩ lại, quả đúng là không phải phòng của nàng. Nếu để người khác biết được nàng ngủ trong phòng của nam nhân khác thì đúng là nhảy xuống Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

“Đa tạ ngài, ta muốn trở về.” Tần Minh Nguyệt khấn xuống giường, nàng cũng không rõ mình đã ngủ bao lâu, không biết Hách Liên Vũ có tìm nàng không.

“Đợi một chút, nàng đem vật này đi.”

“Cầm?” Tư Mã Phong thể nhưng lại đưa cho nàng tuyệt thể hảo cầm kia. “Vật này, ta không thể nhận.”

“Ta không phải đã nói rồi sao? Hảo cầm xứng tri âm, chỉ có nàng mới xứng đáng sở hữu nó, mong nàng không phụ tâm ý của ta đối với cây đàn này.”

Tần Minh Nguyệt ngắm cây đàn, đây đúng là thứ mà nàng hằng ước ao, nhưng dù Tư Mã Phong nói vậy, nàng cũng không có lý do gì để nhận a. “Nếu được, ta xin mua lại cây đàn này.”

“Nếu dùng đến tiền tài, chẳng phải là đang xỉ nhục hảo cầm này sao?”

Cũng phải, quả thật có những thứ không phải dùng tiền là có thể mua được. “Vậy đa tạ vương tử, nếu ngài có gì cần xin cứ nói.”

“Nàng đã nói vậy thì nếu có việc, ta nhất định sẽ tìm nàng giúp đỡ.” Tư Mã Phong hiểu rõ nếu anh không nói vậy, Tần Minh Nguyệt nhất định sẽ không chịu nhận lấy.

“Vậy ta xin cáo từ.” Tần Minh Nguyệt ôm đàn rời đi.

oOo

“Minh Nguyệt, nàng đã đi đâu? Hại ta tìm khắp nơi, thật lo muốn chết rồi.” Thấy Tần Minh Nguyệt trở về, Hách Liên Vũ vội ra nghênh đón.

Đi đâu à, chuyện này cũng thật khó nói, không thể bảo rằng đầu tiên Hoàng thượng triệu kiến, sau lại gặp Tư Mã Phong. “À, thiếp. . . vương tử Thanh quốc sở hữu một cây đàn tốt nên mời thiếp qua xem một chút. Cự tuyệt cũng không hay nên thiếp đành nhận lời.”

“Chính là cây đàn nàng ôm trong tay đây sao?”

“Phải.”

“Thật đúng là cây đàn hiếm có, ta chưa từng thấy qua. Ta tin chắc nếu dùng cây đàn này gảy một khúc, nhất định sẽ cho ra những âm thanh tuyệt vời.”

“Ừm, cây đàn này chính là phượng vĩ cổ cầm trong truyền thuyết, đương nhiên những loại khác không thể sánh bằng.”

“Phượng vĩ cổ cầm ? Ta nhớ trong một cuốn sách từng ghi chép lại rằng, cây đàn này chẳng những chắc chắn vô cùng, mà mỗi sợi dây đàn còn phát ra ánh sáng. Nó không chỉ tấu ra tiên khúc tuyệt hảo mà còn thấu tận lòng người, khiến người ta đắm đuối vô cùng.”

“Đúng vậy a, đích thực là hảo cầm.”

“Vương tử vì sao lại đem bảo cầm này tặng cho nàng nhỉ?”

“Chuyện này thiếp cũng không rõ.” Tần Minh Nguyệt nào phải cô ngốc, nàng đương nhiên hiểu rõ tình cảm của Tư Mã Phong.

“Vị vương tử này cũng thật kì quái.” Hách Liên Vũ nâng cằm suy nghĩ.

“Phải rồi, chuyện giữa chàng và công chúa ra sao?” Tần Minh Nguyệt cắt ngang dòng suy nghĩ của Hách Liên Vũ. Đã có quá nhiều chuyện xảy ra, Tần Minh Nguyệt chưa bao giờ nghĩ rằng Tư Mã Phong lại vì chuyện của nàng mà phiền não.

“Ta cũng đang định nói với nàng.” Về mặt Hách Liên Vũ bỗng ử rữ hẳn.

Nhìn vẻ mặt anh, Tần Minh Nguyệt liền đoán được hẳn chuyện này không thuận lợi. “Công chúa nói thế nào?”

“Nàng ta cũng không nói gì.” Dù gì cũng liên quan đến chuyện trong sạch một đời của một cô gái, anh không thể phủ nhận càng không thể không thừa nhận. Đã là nam nhân thì phải thừa nhận sai lầm của bản thân.

Xem ra chuyện này quả thật không đơn giản. “Nếu công chúa bắt chàng chịu trách nhiệm thì chàng định thế nào?” Tần Minh Nguyệt hiểu rõ đáp án chỉ có một, nhưng nàng vẫn muốn nghe điều này từ chính miệng Hách Liên Vũ.

69. Chương 69: Sơn Vô Lăng - Thiên Địa Hợp

“Chuyện này ta đã nghĩ suốt hai ngày, ta có thể cho nàng ta tất cả, quyền lợi, địa vị hay vinh hoa phú quý, nhưng lòng ta vĩnh viễn không thuộc về nàng ta.” Hách Liên Vũ chăm chú nhìn Tần Minh Nguyệt.

Như vậy đối với một cô gái mà nói chẳng phải rất đáng thương sao, có lẽ Tư Mã Ngọc Cơ thật sự thích Hách Liên Vũ. “Chàng thấy không, có lẽ công chúa cũng không phải loại người không nói lí lẽ.”

Kỳ thật Hách Liên Vũ có chuyện giấu Tần Minh Nguyệt, anh sợ rằng nàng sẽ lo lắng. “Minh Nguyệt, thực xin lỗi, để nàng gặp phải chuyện như vậy, còn chịu nhiều thiệt thòi.”

“Không sao, chuyện này không phải lỗi của chàng.” Tần Minh Nguyệt tựa đầu vào ngực Hách Liên Vũ, có lẽ vòng tay này về sau sẽ không bao giờ thuộc về nàng nữa, nên hiện tại tham lam quyền uy một chút.

Hách Liên Vũ ôm chặt nàng vào lòng, trong ánh mắt anh lộ ra yêu thương cùng áy náy.

“Khi nào thì chúng ta hồi phủ?”

“Hoàng huynh nói chuyện này phải xử lý tốt, nên trước tiên chúng ta ở lại đây.”

Thực ra Tần Minh Nguyệt chỉ muốn nhanh chóng quay về vương phủ, trở về cuộc sống chỉ có nàng và Hách Liên Vũ, nàng cũng muốn về lại nơi ấy. “Thiếp muốn về hậu viện xem hoa cỏ nở rộ đẹp ra sao, xem cá đã lớn nhiều như thế nào.”

“Được, chờ chuyện này qua đi chúng ta cùng nhau trở về.”

Thật sự có cơ hội trở về sao? Nếu sớm biết sẽ có ngày chia ly, khi còn có thể bên nhau thì hãy nên ghi nhớ lại những chuyện tốt đẹp. “Ừm, đến lúc đó thiếp lại đánh đàn cho chàng nghe, thiếp còn muốn hát cho chàng nghe nữa.”

“Ừ, ta muốn nghe bây giờ kìa.”

“Được chứ, vừa hay có hảo cầm ở đây.” Có lẽ đây cũng là lần cuối cùng nàng có thể gảy đàn cho Hách Liên Vũ.

“Được, chúng ta đến hoa viên đi, nơi đó chắc sẽ không có ai quấy rầy. Ta chỉ muốn nàng đàn ình ta.”

“Được, thiếp chỉ đàn ột mình chàng.”

Hách Liên Vũ ôm Tần Minh Nguyệt đến hậu hoa viên điện Tiêu Phòng.

Mặt trời vừa xuống núi, chân trời còn ửng hồng, có thể thấy ngày mai sẽ là một ngày đẹp trời.

Hoa viên thật yên tĩnh, chỉ có tiếng gió thổi vi vu.

Tần Minh Nguyệt đặt đàn xuống, sau nàng cũng ngồi xuống.

Hách Liên Vũ ngồi phía đối diện.

Nhìn cây đàn trước mặt, Tần Minh Nguyệt hít sâu một hơi. Ngay giây phút này đây, nàng đem tất cả tâm tư, tất cả tình cảm của mình dồn vào mười đầu ngón tay, truyền đến cổ cầm.

...

Trong mơ nghe thấy tiếng nói của chàng

Muốn vì thiếp mà trải qua phong sương, hàn vũ
Trong mơ nghe thấy tiếng gọi của chàng
Muốn vì thiếp mà xây cung điện tình ái
Từng câu từng câu, từng tiếng từng tiếng
Đều nhắc tới địa lão thiên hoang
Từng li từng tí, từng chút từng chút
Đều kể về thiên trường địa cửu
Trong mơ nhìn thấy ánh mắt của chàng
Lấp lánh biết bao kỳ vọng vô tận
Trong mơ nhìn thấy những giọt lệ của chàng
Lưu giữ biết bao nhiêu tình si
Từng câu từng câu, từng tiếng từng tiếng
Đều nhắc tới địa lão thiên hoang
Từng li từng tí, từng chút từng chút
Đều kể về thiên trường địa cửu
Trời bao la, đất mênh mông
Chàng là ánh sáng vĩnh hằng của thiếp
Núi có mòn, thiên địa hợp
Chàng là mãi mãi là thiên đường của thiếp
Trời bao la, đất mênh mông
Chàng mãi là ánh dương vĩnh hằng của thiếp
Núi có mòn, thiên địa hợp
Chàng mãi mãi là thiên đường vĩnh cửu của thiếp[1]

...

Nếu có thể, nàng muốn được nhìn thấy ánh dương này suốt cuộc đời, thế nhưng ánh dương quang ngày mai liệu có còn thuộc về nàng.

Núi có mòn thiên địa hợp, tình yêu của thiếp dành cho chàng vĩnh viễn không thay đổi. Dẫu cho không thể cùng nhau, lòng cũng không thay đổi, dẫu cho ngày mai cho chia ly, thiếp cũng sẽ giữ mãi mối tình này, cho đến khi con tim thiếp thôi không đập nữa.

Núi có mòn thiên địa hợp, chàng mãi là ánh dương vĩnh hằng của thiếp

Núi có mòn thiên địa hợp, chàng mãi mãi là thiên đường vĩnh cửu của thiếp

[1] Bài hát Trong mơ() do Lâm Tâm Như () trình bày.

70. Chương 70: Lòng Giam Hoa Lệ (1)

“Sơn vô lăng thiên địa hợp” Hách Liên Vũ lẩm nhẩm nhớ kỹ.

Tiếng đàn đột ngột ngừng lại, Tần Minh Nguyệt cười với Hách Liên Vũ.

Hách Liên Vũ đến bên cạnh nàng, “Dù là sơn vô lăng thiên địa hợp, ta cũng không muốn rời xa nàng.”

Tần Minh Nguyệt không nói gì chỉ yên lặng cúi đầu tựa vào vai Hách Liên Vũ. Nếu giây phút này có thể ngừng động mãi mãi thì tốt biết mấy.

“Vương —” Hách Vũ chạy nhanh đến.

“Chuyện gì?”

“Thái giám đến truyền ý chỉ của thái hậu mời vương gia qua bên đó một chuyến.”

“Ta đã biết, ta phải đi rồi, người ở đây bảo vệ vương phi.”

“Rõ.”

“Ta đến chỗ thái hậu một chuyến, nàng đợi ta trở lại.”

“Vâng.”

Lần này không biết lại có chuyện gì, hết hoàng thượng đến thái hậu, lòng Tần Minh Nguyệt nhìn xa xăm.

“Hách Vũ, ta không sao, người lui xuống đi.”

“Nhưng vương gia căn dặn thuộc hạ phải bảo vệ vương phi, thuộc hạ không dám lơ là.” Hách Vũ như trước cúi đầu.

Bảo vệ? Hiện tại nàng không cần bảo vệ, mà là một — ôi. . ! “Bản thân mình chưa từng nghĩ sẽ vì một nam nhân mà tranh giành với người đàn bà khác, nếu thật sự có chuyện nàng cũng không muốn như thế, có đôi khi chẳng thể cầm lòng.”

Hách Vũ không rõ Tần Minh Nguyệt nói chuyện với anh hay là đang lẩm bẩm một mình, chỉ biết cúi đầu lặng thinh.

“Nếu có thể lựa chọn, ta không hối hận ngày ấy đã bước vào vương phủ, ta chỉ hối hận đã không quý trọng thời gian bên chàng. Có những chuyện trải qua rồi mới hối hận, con người, chính là như vậy.”

“Sơn vô lăng thiên địa hợp, thiếp mới cùng chàng chia ly.” Tần Minh Nguyệt mông lung nhìn trời xanh, miệng lẩm nhẩm những lời này.

Tuy biết rằng gần đây xảy ra rất nhiều chuyện nhưng Hách Vũ cảm thấy Tần Minh Nguyệt rất lạ, khi không lại lẩm bẩm một mình thật khiến người ta khó hiểu.

“Hách Vũ.”

“Có thuộc hạ.”

“Người có thích cô gái nào không?”

Hách Vũ không ngờ Tần Minh Nguyệt lại hỏi anh vấn đề này. “Vẫn chưa có.” Anh nhất thời đỏ mặt.

“Nếu có thì nên quý trọng cô ấy, bởi chuyện nhân sinh chẳng ai nói trước được ngày mai.”

“Thuộc hạ đã biết.”

“Thánh chỉ đến, Tần Minh Nguyệt tiếp chỉ.”

Tần Minh Nguyệt vội quỳ xuống.

“Phụng ý chỉ của thái hậu, thu nhận cách cách Tần vương Tần Minh Nguyệt làm nghĩa nữ, phong hiệu Thanh Minh công chúa. Khâm thủ.”

“Tần Minh Nguyệt tạ thái hậu long ân.” Tiếp nhận thánh chỉ, ngoài mặt Tần Minh Nguyệt rất bình tĩnh, nhưng trong lòng nàng nặng như chì.

“Vương phi, người không sao chứ?” Hách Vô quan tâm hỏi.

“Ta không sao.”

“Thanh Minh công chúa, thái hậu căn dặn nô tài đưa công chúa về Dưỡng Tâm điện, về sau nơi này chính là nhà của công chúa.”

Vì sao vậy, nàng thật không muốn như thế này, dẫu cho rời ra Hách Liên Vũ, nàng cũng muốn trở về bên cạnh song thân.

“Xin tuân theo ý chỉ của thái hậu.” Tần Minh Nguyệt liếc nhìn Hách Vô rồi đi theo sau vị thái giám vừa truyền chỉ kia.

“Vương phi —” Chuyện này rốt cuộc là thế nào đây, vừa rồi không phải thái hậu triệu vương gia qua sao, chỉ trong chốc lát đạo thánh chỉ này đã đến. Không xong rồi, ta phải nhanh chóng đi tìm vương gia.

Tần Minh Nguyệt theo vị thái giám đi đến Dưỡng Tâm điện nằm khuất sâu trong cung cấm.

“Công chúa, về sau người hãy ở lại đây, nô tài cáo lui.”

Nơi này bên ngoài còn có hai thị vệ gác cửa. Tần Minh Nguyệt bước vào, bên trong cũng coi như thanh tĩnh, có hoa viên, có hồ nước.

“Tham kiến công chúa. Nô tỳ là Tiểu Hồng, được phái đến hầu hạ công chúa.”

Một ả cung nữ quỳ trên mặt đất.

“Người đứng lên đi, nơi này chỉ có một mình người sao?”

“Tạ công chúa. Hồi bẩm công chúa, nô tỳ hôm nay cũng vừa đến đây, phòng ở nô tỳ đã quét dọn ngăn nắp.”

71. Chương 71: Lồng Giam Hoa Lệ (2)

Một tòa cung điện, một ả cung nữ, hai tên thị vệ, nơi đây chẳng khác nào một cái lồng, mà nàng chính là con chim trong lồng ấy.

Không được, nàng không muốn thế này, dù cho rời xa Hách Liên Vũ, nàng cũng không muốn ở lại chốn thâm cung. Tần Minh Nguyệt xoay người đi về phía cửa.

“Công chúa xin dừng bước, không có ý chỉ của thái hậu, công chúa không thể rời đi.”

Hai thị vệ đứng ở cửa ngăn nàng lại.

“Ta muốn gặp thái hậu.”

“Không có ý chỉ của thái hậu, người không thể ra ngoài.”

Nhìn thái độ kiên quyết của hai tên thị vệ, Tần Minh Nguyệt biết nàng có nhiều lời cũng vô dụng, dù sao họ cũng chỉ là người phụng mệnh hành sự.

Nàng hiện tại chẳng khác cảnh cá chậu chim lồng, Tần Minh Nguyệt xoay người đi vào.

“Công chúa, nô tì đưa người vào.”

Chẳng lẽ nàng sẽ phải chôn vùi cả đời này ở đây sao? Không được gặp a mã ngạch nương, không gặp được Hách Liên Vũ và Tiểu Thúy.

“Công chúa, người nghỉ ngơi trước đi, nô tì sẽ mang cơm chiều đến.”

Cơm sao, nàng không có tâm trạng ăn cơm a. Không biết liệu Hách Liên Vũ có biết nàng ở đây không?

Nàng ở đây đã vài ngày, ngoài việc đánh đàn, đọc sách, tản bộ, cũng chỉ loanh quanh ở Dưỡng Tâm điện.

Tuy nàng vẫn chờ đợi, nhưng đã ba ngày, ba ngày rồi, Hách Liên Vũ đến cùng cũng không thấy.

“Công chúa, công chúa.” Cung nữ Tiểu Hồng hớn hở chạy vào.

“Làm sao vậy Tiểu Hồng?” Ở chung một thời gian, Tần Minh Nguyệt và Tiểu Hồng cũng coi như thân quen.

“Nghe những cung nữ khác nói hôm nay trong cung có đại hỷ sự a.”

“Cái gì đại hỷ sự?”

“Nghe nói là vị vương gia tuần mỹ nhất Thanh quốc cùng công chúa kết hôn.” Tiểu Hồng rất cao hứng nói, hoàn toàn không phát hiện sự khác thường của Tần Minh Nguyệt.

Dẫu cho sơn vô lăng, dù thiên địa hợp, ta cũng không muốn rời xa nàng, Tần Minh Nguyệt nhớ rõ mấy ngày trước chàng còn nói với nàng như vậy.

Ba ngày, chàng biết rõ nàng ở Dưỡng Tâm điện, vì sao một lần cũng không đến thăm nàng? Dù mệnh vua khó trái nhưng đến nhìn nàng một lần cũng không muốn sao?

“Công chúa, công chúa, người làm sao vậy?” Tiểu Hồng kích động gọi Tần Minh Nguyệt té ngã trên nền đất.

“Ta không sao, chỉ hơi nhức đầu một chút, em đỡ ta đi nghỉ ngơi một chút.”

“Công chúa, người không sao chứ? Có phải ngã bệnh rồi không, có cần em mời thái y đến không?” Tiểu Hồng lo lắng nhìn Tần Minh Nguyệt.

“Ta không sao, em giúp ta đến ngự hoa viên đem cây đàn lại đây.”

“Dạ.”

“Em lui xuống trước đi, ta muốn yên tĩnh một lát.”

“Vậy nô tì cáo lui.”

...

Thiếp luôn miễn cưỡng bản thân

Để không ai có thể thấy được những giọt lệ này

Giả vờ lãnh đạm

Không mong nhớ chàng

Để rồi tự trách bản thân không có dũng khí đối mặt

Đau lòng đến ngạt thở

Mãi miết kiếm tìm nhưng chẳng thấy bóng hình chàng

Thiếp lặng lẽ nhìn chàng

Nhưng bất lực

Mặc cho chàng biến mất khỏi thế giới của thiếp

Thiếp đã không còn lí do nào để kiên cường

Giờ đây đã không còn cảm nhận được sự dịu dàng của chàng

Hỡi ngôi sao nơi trời cao hãy cho ta biết

Phải chăng tình này đã nhạt phai?[1]

...

Từng giọt nước mắt nàng rơi trên phím đàn.

Những tưởng rằng bản thân rất kiên cường, nào ngờ lại vô cùng yếu đuối.

Những tưởng rằng chỉ cần chàng hạnh phúc thiếp có thể từ bỏ tất cả, nào ngờ lại đau đớn thế này, đau đến xé lòng.

Những tưởng rằng dù có ra sao, tình yêu chàng dành cho thiếp cũng như thiếp yêu chàng vĩnh viễn sẽ không đổi thay, nào ngờ thiếp đã lầm rồi.

Ôm lấy trái tim rỉ máu, rốt cuộc nàng hiểu được thế nào là bi thương, thế nào là tuyệt vọng.

Những tưởng rằng dù có ra sao ngày sau, chúng ta vẫn sẽ mãi bên nhau, nào ngờ tất cả chỉ là một mình thiếp si tâm vọng tưởng.

Thiếp đau, đau quá. Thiếp rất mệt, thực sự quá mệt mỏi rồi.

[1] Bài hát Tâm nguyện của sao () do Trương Bá Chi () trình bày.

72. Chương 72: Tâm Nguyện Cuối Cùng (1)

“Tham kiến hoàng thượng.”

“Đứng lên đi.”

“Tạ ơn hoàng thượng.”

Mấy hôm nay Hách Liên Kiệt rất muốn đến thăm Tần Minh Nguyệt, nhưng do thái hậu đã có chỉ, bất luận là ai cũng không được vào. Hôm nay anh nhất định phải vào thăm.

“Hoàng thượng.” Hai tên thị vệ vẫn canh giữ ở cửa, không để Hách Liên Kiệt đi vào.

Thật là uất ức, đường đường là hoàng thượng lại bị hai tên tiểu thị vệ ngăn không cho vào, nếu không phải sợ quá nhiều người biết, anh đã xông vào rồi.

“Người đâu, người đâu mau lại đây.” Bên trong truyền ra tiếng kêu cứu của một cô gái.

Hách Liên Kiệt không để ý nhiều nữa, xông thẳng vào.

“Làm sao vậy?” Hách Liên Kiệt hoang mang, trừng mắt nhìn cung nữ kia hỏi.

“Công chúa, nàng, công chúa, nàng —”

Hách Liên Kiệt chẳng đợi nghe xong liền chạy vào hướng cung nữ kia chỉ.

“Minh Nguyệt, Minh Nguyệt.” Hách Liên Kiệt rất nhanh ôm lấy Tần Minh Nguyệt.

Chuyện này là thế nào? Khóe miệng nàng có vết máu, trên cằm còn vương máu tươi, Hách Liên Kiệt liền hiểu được. “Minh Nguyệt, Minh Nguyệt, nàng nói cho trẫm nghe, nàng làm sao vậy?”

Thấy người trong lòng không phản ứng, Hách Liên Kiệt vừa sợ hãi vừa giận dữ hét lên. “Mau truyền thái y.”

“Minh Nguyệt, Minh Nguyệt, nàng mau tỉnh lại đi.” Hách Liên Kiệt thống thiết gọi nàng.

Tần Minh Nguyệt khó nhọc hé mở mắt, nhìn Hách Liên Kiệt tươi cười. “Hoàng thượng, có thể đáp ứng Minh Nguyệt một chuyện không?”

“Nàng đừng nói nhiều, thái y sẽ đến ngay.”

“Không cần đâu, chỉ xin hoàng thượng đáp ứng Minh Nguyệt, sau khi tiểu nữ đi rồi hãy đem thi thể Minh Nguyệt về Tần vương phủ.”

“Trẫm chưa cho phép, nàng không được chết. Trẫm không cho nàng chết.” Hách Liên Kiệt ôm Tần Minh Nguyệt quát lớn.

“Khụ khụ khụ khụ.” Nàng ho vài tiếng rồi phun ra một ngụm máu lớn.

“Minh Nguyệt, Minh Nguyệt. . . Thái y, thái y đâu?”

“Xin hoàng thượng đáp ứng Minh Nguyệt.” Tần Minh Nguyệt khó nhọc nói, ánh mắt chậm rãi khép lại, tay nàng buông lơi.

“Minh Nguyệt, Minh Nguyệt, trẫm không phải đã nói không cho phép nàng chết sao?” Hách Liên Kiệt ra sức lay động thân thể Tần Minh Nguyệt đã nhắm chặt mắt.

Mặc cho Hách Liên Kiệt có lay động thế nào, người trong lòng anh vẫn chung thủy nhắm mắt, tựa như đang say ngủ.

“Hoàng thượng, thái y đã đến.”

“Tham kiến hoàng thượng.”

Hách Liên Kiệt hồi thúc thái y, “Mau xem nàng bị làm sao.”

Thái y vội chạy đến bắt mạch cho Tần Minh Nguyệt, vạch mắt nàng ra xem xét rồi giật mình nói: “Hoàng thượng, công chúa —”

“Nàng làm sao? Người mau nói đi.”

“Công chúa đã ngừng thở.” Nói xong, thái y vội vã quỳ xuống.

“Sao có thể, người mau cứu nàng, nhất định phải cứu nàng.” Hách Liên Kiệt lớn tiếng quát tháo.

“Không thể nào, không thể nào.” Đôi mắt anh như vậy đại, vô lực ngồi trên mặt đất, nhìn chằm chằm Tần Minh Nguyệt.

“Vì sao, vì sao nàng không chờ ta đến.”

Tiểu Hồng và thái y thấy vậy vội vàng lui xuống, chỉ còn Hách Liên Kiệt ôm Tần Minh Nguyệt ngồi trên nền đất.

Nhẹ nhàng lau đi vết máu trên khóe miệng nàng, trên mặt, trên tóc nàng, rồi anh ôm nàng đứng lên. Ra khỏi Dưỡng Tâm điện hướng đến Cảnh Nhân cung.

“Thái hậu, hoàng thượng người —”

“Hoàng thượng làm sao?” Nhìn tên thái giám hốt hải chạy vào, hoàng thái hậu không hài lòng nói.

“Hoàng ngạch nương.” Hách Liên Kiệt tiến vào.

“Con, con, nàng. . .” Hoàng thái hậu thấy Hách Liên Kiệt ôm Tần Minh Nguyệt trên tay, kinh ngạc không thốt nên lời.

“Hoàng ngạch nương, nhi thần thỉnh cầu người để nàng an nghỉ.” Đôi mắt Hách Liên Kiệt trống rỗng, bi thương.

73. Chương 73: Tâm Nguyện Cuối Cùng (2)

Sao mỗi lần bà thấy cô gái này đều cùng trong một tình huống, lần trước là Hách Liên Vũ, hiện tại là hoàng thượng. “Nàng ta rốt cuộc làm sao vậy?”

“Đã chết.”

“Đã chết?” Hoàng thái hậu kinh hãi lui về phía sau.

“Nguyện vọng cuối cùng của nàng là được về lại Tần vương phủ. Mong hoàng ngạch nương ân chuẩn.”

“Ai gia ân chuần, chuyện này khoan hãy nói với Vũ nhi, hôm nay là ngày vui của nó.” Chết rồi cũng tốt, vừa hay có thể bớt đi phiền toái.

“Vâng.” Sắc mặt Hách Liên Kiệt không thay đổi, ôm Tần Minh Nguyệt ra khỏi Cảnh Nhân cung.

“Người mau truyền Tần vương gia đến.” Hách Liên Kiệt phân phó tên thái giám gần đấy.

“Dạ.”

Hách Liên Kiệt đưa Tần Minh Nguyệt đến giường nhỏ trong sườn phòng tại Càn Thanh cung.

“Ta còn chưa nhận được đáp án của nàng. Dù nàng khước từ, ta cũng không mong nàng vì thế mà lựa chọn con đường này.” Hách Liên Kiệt ngồi trên giường, nhìn Tần Minh Nguyệt tựa như đang ngủ say.

“Tham kiến hoàng thượng.” Tần vương gia đi đến.

“Đứng lên đi.”

Tần vương gia đứng lên, nhìn Hách Liên Vũ, “Minh Nguyệt, sao tiểu nữ lại ở đây?”

“Nàng đang ngủ, vĩnh viễn không tỉnh lại. Khanh xem, dù đang ngủ nàng vẫn đẹp đến nao lòng.”

“Đang ngủ?” Tần vương gia run rẩy bước đến.

“Minh Nguyệt, là a mã đây. Con mau mở mắt ra nhìn đi, là a mã đến đón con về nhà.” Âu yếm nhìn nhi nữ thủy chung không nhúc nhích, Tần vương gia gần lệ vuốt ve khuôn mặt nhi nữ, gọi mãi nhưng con ông cũng không trả lời.

“Minh Nguyệt hi vọng có thể trở về Tần vương phủ, khang đem nàng trở về đi.” Hách Liên Kiên ảo não đứng lên, nhẹ nhàng nói.

“Tạ hoàng thượng.” Tần vương gia lau đi những giọt nước mắt trên mặt, ôm nhi nữ Tần Minh Nguyệt ra khỏi Càn Thanh cung.

Trong cung nơi nơi lồng đèn đỏ thắm, đầy hoan hỉ.

Tần vương gia nhìn nhi nữ trong lòng, “Con gái à, đều là a mã hại con. Nếu lúc trước a mã không đem con gả cho Vĩnh Lạc vương gia, con sẽ không thành ra thế này. Đều là lỗi của a mã.”

“Tần vương gia, Minh Nguyệt, nàng bị làm sao vậy?”

“Tham kiến vương tử.”

“Miễn lễ.” Tư Mã Phong không rõ vì sao Minh Nguyệt lại ở đây, hơn nữa dường như nàng đang ngủ.

“Minh Nguyệt, nhi nữ ta —” Tần vương gia còn chưa nói hết lời đã khóc không thành tiếng.

“Nàng — nàng —” Tư Mã Phong nhẹ nắm tay nàng, toàn thân nàng lạnh như băng. “Sao có thể, nàng sao có thể. . .”

Tư Mã Phong không muốn tin chuyện này là thật. “Là kẻ nào, là kẻ nào?”

“Minh Nguyệt vô phúc, ta xin cáo từ, đem nhi nữ trở về vương phủ.” Tần vương gia ôm Tần Minh Nguyệt xuất cung.

Tư Mã Phong ngây ra. “Sao lại thành ra như vậy, sao có thể?”

Ba ngày trước nàng còn đứng trước mặt ta duyên dáng gầy đàn, tiếng ca tuyệt mỹ, những điều này không lúc nào không quanh quẩn trong tâm trí anh.

Không, người kia nhất định không phải nàng, nhất định nàng còn sống. Đó không phải nàng, nàng rất kiên cường, rất dũng cảm, chuyện này sao có thể chứ. Tư Mã Phong lập tức đuổi theo Tần vương gia.

oOo

“Ta đưa Minh Nguyệt về rồi.”

“Minh Nguyệt trở về rồi sao?” Tần phúc tấn húng khởi chạy lên.

“Minh Nguyệt làm sao vậy?” Nhìn nhi nữ nằm trong lòng Tần vương gia, Tần phúc tấn lập tức luống cuống.
“Nó đang ngủ sao?”

“Nhi nữ quá mệt nên nàng ngủ đấy thôi.”

“Nhi nữ, nhi nữ của ta, con mở mắt ra nhìn ngạc nương đi. ”Tần phúc tấn khóc nức lên.

Tần vương gia cũng ngấn lệ ngồi bên cạnh.

“Là ai? Là ai đã hại chết nhi nữ của ta?”

“Là nhi nữ chúng ta vô phúc.” Con gái ông cũng đã không còn, bây giờ còn có thể nói gì đây? Quân xử thần tử, thần bắt tử bất trung.

“Vì sao bọn họ đối xử với con gái ta như vậy? Vì sao? Ông trời thật không có mắt, con gái đáng yêu của ta sao lại biến thành thi thể lạnh giá, con bảo mẫu thân phải làm sao đây, con ơi.”

Tần vương gia ôm lấy Tần phúc tấn, đối với sự ra đi của con gái, bà chỉ có thể thương tâm.

74. Chương 74: Tuyệt Đối Không Có Khả Năng (1)

Điện Tiêu Phòng ồn ào tiếng cười, không khí vui tươi, bởi đây là hôn lễ của công chúa Thanh quốc, cho nên đoàn rước dâu kéo dài từ cung cấm đến tận Vĩnh Lạc vương phủ.

Tư Mã Ngọc Cơ đầu đội mũ phượng, vai đeo khăn hỷ ngồi trước bàn trang điểm.

“Ngọc Cơ công chúa, cô hôm nay thật xinh đẹp, nếu biểu ca nhìn thấy nhất định sẽ thần hồn điên đảo.” Thôi Nhân Nhân ngẩng nhìn Tư Mã Ngọc Cơ, bộ hỷ phục này nếu để nàng mặc vào nhất định còn xinh đẹp hơn cô ta.

Tư Mã Ngọc Cơ then thùng cười, “Nhân Nhân muội muội, về sau đều là người một nhà rồi.”

“Phải ha, về sau ta sẽ gọi cô là biểu tẩu.” Chờ biểu ca cùng Ngọc Cơ công chúa kết hôn xong, chỉ còn mình và Tư Mã Phong, Thôi Nhân Nhân trầm nghĩ, trong lòng không thể không vui vẻ.

“Nếu sau này cô kết hôn với vương huynh, ta cũng sẽ gọi cô là vương tẩu.” Tuy biết Tư Mã Phong không có ý với Thôi Nhân Nhân, nhưng nếu như vì giao hảo giữa hai nước, nói không chừng vương huynh sẽ không cự tuyệt.

Thôi Nhân Nhân cúi đầu làm bộ then thùng, “Công chúa nói gì vậy chứ, muội và vương tử không giống như cô nghĩ đâu.”

“Nhân Nhân muội muội không cần phải xấu hổ, muội và vương huynh đúng là trời sinh một đôi, không ai hợp với huynh ấy hơn muội đâu. Ta ủng hộ.”

“Đa tạ công chúa, à không phải, là tẩu tẩu a. Ha ha.”

Dứt lời, hai người đều cao hứng cười lớn.

oOo

“Thế nào? Có tin tức gì của Minh Nguyệt không?” Hách Liên Vũ hỏi Hách Võ.

“Hồi vương gia, chuyện này ——” Hách Võ khúm núm, nửa muốn nói nửa không.

“Rốt cuộc có chuyện gì, người mau nói đi.” Mấy hôm nay không biết thái hậu đã đem nàng giấu đi đâu. Dưỡng Tâm điện, Dưỡng Tâm điện kia xuất hiện trong tử cấm thành này khi nào? Từ nhỏ anh lớn lên trong cung cũng chưa từng nghe qua.

“Chuyện này, vương phi, à cách cách, cô ấy ——”

“Rốt cuộc có chuyện gì, người mau nói ra.” Hách Liên Vũ không kiên nhẫn gầm lên.

“Thuộc hạ nghe các cung nữ bàn tán nói Minh Thanh công chúa mà thái hậu vừa nhận, cô ấy ——”

“Nàng làm sao?” Hách Liên Vũ nắm chặt áo Hách Võ, trừng mắt nhìn anh.

“Nghe nói cô ấy sinh bệnh, hoàng thượng đã thỉnh thái y nhưng không ai biết cụ thể ra sao.” Hách Võ vốn không muốn nói, dù sao hôm nay cũng là ngày vui của vương gia, nếu để ngài biết được vương phi đã không còn, không biết sẽ ra sao.

“Minh Nguyệt, Minh Nguyệt nhất định đã xảy ra chuyện rồi.” Hách Liên Vũ buông Hách Võ ra, chạy về hướng Càn Thanh cung.

“Vương gia, vương gia, hoàng thượng người. . .” Thái giám trong Càn Thanh cung vội vàng ngăn Hách Liên Vũ lại.

“Ta muốn gặp hoàng thượng, ta muốn gặp hoàng thượng.” Hách Liên Vũ hét lớn, nhưng vẫn bị thị vệ cản lại.

“Vương gia, hiện tại hoàng thượng không muốn gặp ai, nếu có chuyện gì, đợi lát nữa tiểu nhân sẽ thay người báo lại.”

“Ta có chuyện rất quan trọng, nhất định phải gặp hoàng thượng bây giờ.” Hách Liên Vũ chẳng để tâm đến sự quấy nhiễu của bọn họ, kiên quyết bước vào.

“Để đệ ấy vào, các người lui ra đi.” Hách Liên Kiệt đi ra, nghe tiếng ồn ào, anh liền đoán được hẳn Hách Liên Vũ đã biết chuyện của Minh Nguyệt.

“Hoàng huynh, Minh Nguyệt nàng làm sao vậy?” Hách Liên Vũ theo Hách Liên Kiệt vào trong.

Hách Liên Kiệt liếc nhìn Hách Liên Vũ, anh không trả lời, chỉ nói: “Hôm nay là ngày vui của đệ, đệ đến đây làm gì?”

“Hoàng huynh, đệ chỉ muốn biết nàng hiện nay ra sao?” Hách Liên Vũ vội vàng nói.

Tuy thái hậu đã hạ lệnh giữ kín chuyện của Tần Minh Nguyệt, không được truyền ra ngoài, nhưng Hách Liên Kiệt hiểu giấy nào gói được lửa. “Minh Nguyệt, nàng ——”

“Minh Nguyệt nàng làm sao?”

“Nàng đã rời xa thế gian này.” Hách Liên Kiệt nói xong liền vỗ vai Hách Liên Vũ.

75. Chương 75: Tuyệt Đối Không Có Khả Năng (2)

“Không thể nào, không thể nào. Hoàng huynh, huynh nhất định đang đùa giỡn với đệ.” Hách Liên Vũ thống thiết nhìn Hách Liên Kiệt, anh hi vọng Hách Liên Kiệt sẽ cười bảo, “Huynh chỉ đùa thôi.”

“Khi ngự y đến thì đã muộn, nàng thương tâm quá độ đến sinh bệnh. Lời sau cuối nàng nói với ta là hy vọng sau khi nàng ra đi có thể trở về Tần vương phủ.”

“Không đâu, Minh Nguyệt chưa chết, nàng không thể chết.” Hách Liên Vũ nhìn Hách Liên Kiệt, hi vọng Hách Liên Kiệt có thể nói với anh đây không phải là sự thật.

“Ta đã đem thi thể của nàng giao cho Tần vương gia, ta không biết vì sao lại thành ra thế này.” Tuy Hách Liên Kiệt tỏ ra bình thản nhưng trong lòng anh bị thương vô hạn.

“Không, ta không tin, ta không tin.” Hách Liên Vũ đau đớn gào thét.

“Tuy bản thân ta cũng không mong đây là sự thật, nhưng chính mắt ta chứng kiến nàng nhắm mắt, rời khỏi thế gian này.”

“Là đệ, là đệ hại chết nàng. Đệ từng nói dẫu cho sơn vô lăng thiên địa hợp cũng sẽ không rời xa nàng, nhưng đệ đã bội ước. Nàng nhất định rất hận đệ nên mới ôm hận mà chết. Là đệ đã hại chết nàng.” Hách Liên Vũ lầm bầm nói, tựa như một cái xác không hồn.

“Nàng đã cười, nàng đã cười rất đẹp.” Hách Liên Kiệt biết, cả đời này anh cũng sẽ không thể nào quên được nụ cười tuyệt mỹ cuối cùng kia của Tần Minh Nguyệt.

“Đệ đi tìm nàng. Đệ phải đi tìm nàng.” Hách Liên Vũ nói xong liền lao ra phía cửa.

Hách Liên Kiệt bèn kéo anh lại, “Đệ đi rồi Ngọc Cơ công chúa phải làm sao? Cho dù đệ hờ hững Ngọc Cơ, nhưng còn quốc gia đại sự.”

“Công chúa? Quốc gia? Trong lòng đệ không gì quan trọng bằng Minh Nguyệt, đâu có phải phụ cả thiên hạ, đệ cũng không muốn mất đi nàng. Minh Nguyệt không còn, cuộc đời này đối với đệ không còn ý nghĩa.” Hách Liên Vũ cởi bỏ y phục tân lang, ném xuống đất.

“Đệ bình tĩnh lại đi, ta biết cái chết của Minh Nguyệt khiến đệ chịu đả kích lớn, nhưng đệ nên lấy đại cuộc làm trọng.” Hách Liên Kiệt giữ chặt tay Hách Liên Vũ không buông. Tuy rằng trong lòng giang sơn hay mỹ nhân đều quan trọng, nhưng chuyện này ảnh hưởng đến cả thiên hạ Đại Minh.

“Đại cuộc, đại cuộc cái gì chứ. Mất đi nữ nhân mình yêu thương thì không quan trọng sao? Nàng là người con gái đệ yêu nhất trên đời này, đệ yêu nàng hơn cả bản thân mình, ấy thế mà cũng chính tay đệ đã hại chết nàng. Huynh bảo đệ làm sao bình tĩnh đây, chẳng lẽ nhìn mặt nàng lần cuối đệ cũng không thể sao?”

“Chờ qua đêm nay, mai ta sẽ để đệ đi. Người đâu, đưa vương gia về điện Tiêu Phòng.”

Vài tên thị vệ bước vào, một trái một phải đưa Hách Liên Vũ đi.

Hách Liên Vũ cũng không phản kháng, mất đi người con gái thương yêu nhất đối với anh mà nói giống như đã mất hết tất cả. Thân thể này cũng chỉ là một cái xác không hồn, đâu đi đâu cũng chỉ là một cái xác rỗng, không có tâm, càng không có linh hồn.

“Vương gia, vương gia, người làm sao vậy?” Thấy Hách Liên Vũ bị thị vệ áp giải về, Hách Vô vội vàng đi theo.

Mấy tên thị vệ buông Hách Liên Vũ ra.

Anh ngồi bất động trên ghế, không nói một lời, hai mắt mông lung không điểm tựa.

“Vương gia, vương gia.” Hách Vô gọi liên vài tiếng, nhưng anh chẳng phản ứng.

Giờ bái đường thành thân đã sắp đến, nhưng sao vương gia lại như người mất hồn thế này, vậy phải làm sao đây.

“Minh Nguyệt, không được, ta phải đi tìm Minh Nguyệt.” Hách Liên Vũ đứng phắt dậy, chạy ra ngoài.

“Vương gia, vương gia, người định đi đâu?” Hách Vô liền đuổi theo.

“Khởi bẩm vương gia, hoàng thượng có chỉ, hôm nay vương gia không thể rời khỏi điện Tiêu Phòng.”

76. Chương 76: Thương Tâm Quá Độ

“Ta phải đi tìm Minh Nguyệt, nàng đang đợi ta, ta phải đi tìm nàng.” Mặc cho Hách Liên Vũ gào thét, thị vệ vẫn kiên quyết giữa cửa không để anh ra ngoài.

“Minh Nguyệt, ta phải đi tìm Minh Nguyệt.” Hách Liên Vũ cảm thấy được máu trong người anh dâng lên, vừa lên tiếng đã phun ra một ngụm máu tươi.

“Vương gia, vương gia, người làm sao vậy? Mau, mau truyền thái y.” Hách Vô lập tức lao đến đỡ lấy Hách Liên Vũ sắp ngã nhào.

Thị vệ gác cửa cũng bị dọa sợ, vội vàng chạy đi truyền thái y. Vương gia là đệ đệ của hoàng thượng, là nhi tử của hoàng thái hậu, nếu ngài thực sự xảy ra chuyện, nói không chừng cái đầu này khó giữ.

“Vương gia, thái y sẽ đến ngay.” Hách Vô đỡ Hách Liên Vũ đặt lên giường, nhìn khuôn mặt xám như tro của chủ tử, anh không khỏi sốt ruột, lo lắng.

“Thái y đến, thái y đến.”

“Thái y, ông mau xem xem vương gia bị làm sao.”

Thái y bắt mạch cho Hách Liên Vũ, sau mới lên tiếng: “Vương gia thương tâm quá độ, chỉ cần điều trị thật tốt sẽ không có gì trở ngại. Nhưng nếu như ngài lại chịu đả kích, ta e là vô phương cứu chữa.”

“Vậy khi nào vương mới tỉnh lại?” Hách Vô sốt ruột hỏi.

“Việc này ta không thể nói chính xác, chỉ sợ ngay lúc này không thể hồi tỉnh.” Hôm nay thật nhiều việc xảy ra, một cô gái hoàng thượng coi trọng vì thương tâm quá độ mà vong mạng, sao ngay cả vương gia cũng bỗng nhiên thương tâm quá độ đến ngất xỉu.

“Nhưng hôm nay là ngày vui của vương gia, nếu ngài cứ như vậy thì phải làm sao?”

“Chuyện này ta cũng không có cách, nhưng đây là chuyện đại sự, không phải chúng ta có thể làm chủ. Chuyện này nên mau chóng bẩm lên hoàng thượng, ta đi kê thuốc, đợi khi vương gia tỉnh lại thì cho ngài dùng.”

“Đa tạ thái y.” Hách Vô nhận lấy đan dược đưa cho cung nữ bên cạnh. “Cô chăm sóc vương gia cho tốt, ta đến tìm hoàng thượng một chuyến.”

“Vâng.”

o0o

“Thuộc hạ tham kiến hoàng thượng.”

“Người chẳng phải là thị vệ thân cận của hoàng đệ sao? Sao không ở bên chủ tử người mà đến đây làm gì?”

“Hồi bẩm hoàng thượng, vương gia vừa ngất đi, thái y nói là do ngài nhất thời thương tâm quá độ, hiện vẫn còn chưa tỉnh lại. Thuộc hạ không biết phải làm sao nên mới mạo muội đến bẩm báo hoàng thượng.”

“Nghiêm trọng đến vậy sao?”

“Thái y nói chỉ cần điều trị thật tốt sẽ không có gì trở ngại. Nhưng không thể để vương gia chịu thêm đả kích, bằng không sẽ nguy hiểm đến tính mạng.” Hách Vô cẩn thận bẩm báo lại.

Thế này là sao đây, Minh Nguyệt vừa mất, vạn nhất hoàng đệ. . . . “Người đi trông chừng vương gia, chuyện còn lại trẫm sẽ xử lý.”

“Tạ ơn hoàng thượng, thuộc hạ xin cáo lui.”

Xem ra tình cảm giữa Minh Nguyệt và Vũ sâu đậm hơn anh nghĩ, anh lại càng không thể so sánh. “Ôi, hỏi thế gian tình là gì, mà đôi lứa nguyện thề sống chết.”

o0o

“Kì lạ thật, đã muộn thế này sao vương gia còn chưa đến à?” Tư Mã Ngọc Cơ xoắn khăn trùm đầu lên nhìn về phía cửa.

“Công chúa, công chúa, không xong rồi. Nô tì vừa nghe cung nữ kia nói vương gia thổ huyết ngất xỉu.” Tì nữ thân cận của Tư Mã Ngọc Cơ hoang mang chạy vào nói.

“Tại sao lại như vậy? Đã truyền thái y chưa, nghiêm trọng lắm sao?” Tư Mã Ngọc Cơ lập tức ném bỏ khăn che, đứng lên.

“Chuyện này, nô tì cũng không rõ.”

Hôm nay là ngày vui của mình a, sao lại xảy ra chuyện này chứ. “Không được, ta phải đi xem sao.”

“Công chúa, người không thể đi. Đêm tân hôn nếu ra ngoài là điềm gở đó.”

Đến lúc này còn lo lắng cái gì may mắn cái gì điềm gở chứ. “Ta không quản được nhiều như vậy.” Tư Mã Ngọc Cơ mở cửa chạy vội ra ngoài.

77. Chương 77: Vì Sao Không Đợi Ta?

Tần vương gia kéo Tần phúc tấn nhất định không chịu rời xa Tần Minh Nguyệt ra, “Để nữ nhi ngủ yên đi.” “Không, con gái đáng thương của mẹ.” Tần phúc tấn nhìn nắp quan tài từ từ khép lại. Không thể tin được rằng nữ nhi còn nằm đây thôi, ấy thế mà đã âm dương xa cách.

Tần vương gia ôm lấy Tần phúc tấn đang khóc nức lên, lại nhìn quan tài dần khép lại, nỗi đau người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh này, không phải ai cũng hiểu được.

oOo

“Minh Nguyệt, ta phải gặp nàng.” Hách Vô dừ Hách Liên Vũ bước đến.

Chứng kiến linh đường trắng toát, quan tài tối đen như mực, Hách Liên Vũ hoàn toàn gục ngã. Những tưởng chỉ là cơn ác mộng, nào ngờ sự thật vẫn là sự thật, chẳng thể đổi dời. Hách Liên Vũ đẩy Hách Vô ra, đi đến bên cạnh quan tài.

Người ở bên trong đúng là Minh Nguyệt, nàng giống như đang ngủ vậy. “Minh Nguyệt, Minh Nguyệt à, sao nàng không tỉnh lại? Ta không phải đã nói dù sơn vô lăng thiên địa hợp, ta cũng không rời xa nàng sao? Nhưng nàng lại không giữ lời, sao nàng lại bỏ ta mà đi.”

Mặc cho Hách Liên Vũ có gào thét ra sao, người trong quan tài vẫn như trước nhắm mắt không động đậy. “Minh Nguyệt, Minh Nguyệt, sao nàng không đợi ta, vì sao, vì sao?” Hách Liên Vũ đang khóc, nhưng trên mặt anh không có lấy một giọt lệ.

“Vương gia, ngài hãy để Minh Nguyệt yên nghỉ đi.” Tần vương gia đến bên cạnh Hách Liên Vũ nhẹ nhàng nói.

“Là ta đã hại chết Minh Nguyệt, là ta, chính ta đã hại chết nàng. Điều tại ta không nói rõ ràng với nàng. Ta tưởng nàng sẽ đợi ta, nàng tin ta, nào ngờ. . . . Là ta đã hại chết nàng.”

“Là Minh Nguyệt nhà ta bạc mệnh.” Tần vương gia nhìn nữ nhi nằm trong quan tài, chuyện này có thể trách ai được kia chứ?

“Ta đã nói rồi, ta không cần gì cả, ta chỉ cần một mình nàng, ta không thể mất nàng. Minh Nguyệt, sau này chúng ta không bao giờ. . . . rời xa nữa.” Hách Liên Vũ đứng lên, ôm lấy Tần Minh Nguyệt.

“Vương gia, ngài muốn làm gì? Minh Nguyệt đã đi rồi, ngài hãy để yên nó yên đi.” Tần vương gia không muốn con gái mình chết không được an bình.

“Ta sẽ bao giờ rời xa Minh Nguyệt nữa, ta sẽ đưa nàng đến một nơi chỉ có hai chúng ta, một nơi bất luận là ai cũng không thể quấy rầy.” Hách Liên Vũ ôm thi thể Tần Minh Nguyệt đi ra ngoài.

“Vương gia, chàng làm gì vậy? Nàng ta cũng đã chết, chẳng lẽ chàng không thấy sao?” Tư Mã Ngọc Cơ mang theo một tốp người đi đến.

Trong mắt Hách Liên Vũ chỉ có người con gái anh đang ôm trong lòng, một cái liếc mắt cũng không cho Tư Mã Ngọc Cơ. “Nàng không chết, nàng nhất định đang ở đâu đó chờ ta.”

“Chàng tỉnh lại cho thiếp, bây giờ thiếp mới là vương phi chàng cưới hỏi đường hoàng. Thiếp không cho phép chàng còn tình cảm với nàng ta.” Tư Mã Ngọc Cơ phẫn nộ chỉ vào Tần Minh Nguyệt.

“Cô đã có được cái cô muốn, còn hồ nháo cái gì? Vương phủ, vương phi, hết thấy đều là của cô, nhưng trái tim ta vĩnh viễn không thuộc về cô, đừng vọng tưởng.” Hách Liên Vũ giận giữ trừng mắt nhìn Tư Mã Ngọc Cơ.

“Thiếp có chỗ nào không bằng nàng ta? Cho dù nàng ta đã chết chàng cũng không chịu nhìn thiếp lấy một lần.” Tư Mã Ngọc Cơ bi thương hét lên.

“Người ta yêu, vĩnh viễn chỉ có Tần Minh Nguyệt. Mặc kệ nàng còn sống hay đã chết.” Hách Liên Vũ kiên nghị nói.

“Chàng đối xử với ta như vậy, chẳng lẽ chàng không sợ sẽ khiến hai nước giao tranh sao? Chàng đừng quên ta chính là công chúa Thanh quốc, ta muốn chàng buông thi thể cô ta ra, lập tức theo ta hồi phủ.”

“Cô lầm rồi, bây giờ ta chỉ là một bá tánh bình thường, không phải vương gia. Ta chỉ là một nam nhân bình thường, chiến tranh và cả những thứ khác đều không liên quan đến ta. Mất đi người yêu thương chính là đã mất đi tất cả. Sau này ta chỉ muốn ở bên cạnh Minh Nguyệt.” Dứt lời, Hách Liên Vũ dịu dàng ngắm nhìn người con gái trong lòng.

“Nàng ta đã chết, nàng ta đã chết rồi.” Chứng kiến Hách Liên Vũ yêu thương Tần Minh Nguyệt, Tư Mã Ngọc Cơ như phát điên.

78. Chương 78: Nơi Chỉ Có Hai Người

Hách Liên Vũ không chút lưu tình, lạnh lùng gạt Tư Mã Ngọc Cơ ra. “Hiện tại Minh Nguyệt đã chết, cô còn chưa vừa lòng? Nếu không phải tại cô, Minh Nguyệt có thể ra nông nỗi này sao?”

“Phải, nàng ta chết là ta vui vẻ nhất, ta còn mong nàng ta chết sớm một chút.” Tư Mã Ngọc Cơ lớn tiếng nói, hai hàng nước mắt đã lăn dài trên má.

Hách Liên Vũ chẳng thèm để tâm, tiếp tục ôm Tần Minh Nguyệt đi ra ngoài.

“Ngài muốn đem nhi nữ của ta đi đâu?” Tần phúc tấn ngăn cản Hách Liên Vũ.

“Đến một nơi chỉ có hai chúng ta, sẽ không có ai đến làm phiền.” Hách Liên Vũ nói xong liền vòng qua người Tần phúc tấn bỏ đi.

“Nhi nữ, nhi nữ của ta.”

Tần vương gia ôm Tần phúc tấn, “Nàng yên tâm, vương gia cũng yêu thương Minh Nguyệt nhiều như chúng ta vậy.”

“Chàng đã vô tình, vậy đừng trách ta vô nghĩa.” Tư Mã Ngọc Cơ vừa lớn tiếng nói vừa nhìn theo bóng dáng Hách Liên Vũ dần khuất xa.

Nhưng vẫn như trước, Hách Liên Vũ một cái cũng không quay đầu lại.

Hách Vô nhanh chóng đuổi theo, lảng lạng theo sau họ.

“Hách Vô, người không cần theo ta, ta đã không còn là vương gia rồi.”

“Không, dẫu ngài không còn là vương gia, ngài vẫn luôn là chủ tử của tôi.”

“Ta bây giờ chỉ là bá tánh bình thường, không có tư cách làm chủ tử của người, người quay về đi.”

“Vậy vương gia muốn đi đâu?”

“Đến một nơi thanh tĩnh đầy hoa cỏ, nơi ta có thể cùng Minh Nguyệt vĩnh viễn không rời xa.” Hách Liên Vũ nhẹ nhàng đáp.

Chẳng lẽ là. . . chẳng lẽ vương gia. . . ? “Vương gia, thuộc hạ xin người đừng giữ trong lòng, tuy rằng Minh Nguyệt vương phi không còn, nhưng thuộc hạ nghĩ vương phi cũng không mong thấy người vì vương phi mà từ bỏ tính mạng mình.”

“Người yên tâm, ta sẽ tiếp tục sống thật tốt, dùng suốt quãng đời còn lại thật tốt chăm sóc nàng.” Hách Liên Vũ lúc này rất bình tĩnh, không có bi thương, chỉ có trái tim yêu thương người con gái trong lòng anh, vĩnh viễn không thay đổi.

“Nhưng”

“Người quay về đi, sau này Minh quốc không tồn tại người tên Hách Liên Vũ.”

“Không thể để thuộc hạ tiếp tục theo hầu ngài sao?”

“Không cần, người có con đường của người, không nhất thiết phải theo ta.” Nói xong, Hách Liên Vũ ôm Tần Minh Nguyệt rời đi.

Nhìn bóng dáng Hách Liên Vũ dần biến mất, Hách Vô như chết lặng. Theo vương gia đã nhiều năm, Hách Vô biết vương gia thật sự vì chuyện Minh Nguyệt vương phi ra đi mà đau lòng, đã không còn gì có thể khiến vương gia lưu luyến.

“Hách Vô, vương gia làm sao vậy?” Hách Liên Kiệt hỏi Hách Vô.

“Vương gia đưa Minh Nguyệt vương phi đi rồi, ngài nói là muốn đến một nơi có hoa cỏ cùng vương phi.”

“Sao người không ngăn đệ ấy? Nếu đệ ấy xảy ra chuyện phải làm sao?” Đúng là một chuyện tiếp theo một chuyện, ban đầu là cái chết của Tần Minh Nguyệt, sau là hoàng đệ ngã bệnh, rồi từ bỏ danh hiệu vương gia đi nơi nào không rõ. Hôm nay Tư Mã Ngọc Cơ lại đến đây gào khóc, náo loạn đòi về Thanh quốc, hoàng thái hậu lại vì chuyện của hoàng đệ mà ngã bệnh, chà, thật sự là muốn điên đầu.

“Vương gia nói ngài muốn đến nơi không ai tìm thấy, vì Minh Nguyệt vương phi mà sống thật tốt.”

“Người lui xuống trước đi, trước khi vương gia trở về, chuyện trong vương phủ giao cả cho người.”

“Rõ.”

Hoàng đệ ơi là hoàng đệ, khá khen cho đệ, cứ thế mà rời đi, để lại bao rắc rối, đệ nói hoàng huynh ta phải làm sao đây? Hách Liên Kiệt ôm đầu, trước tiên phải giải quyết chuyện của Tư Mã Ngọc Cơ, bằng không nếu chiến tranh thực sự nổ ra sẽ khiến biết bao sinh linh đồ nhân.

79. Chương 79: Kỳ Nữ Hồng Nhan Bạc Mệnh

“Khởi bẩm hoàng thượng, vương tử Thanh quốc cầu kiến.”

“Cho vào.” Hách Liên Kiệt buông tấu chương đang xem xuống, nhìn về phía cửa.

“Tham kiến hoàng thượng.”

“Vương tử miễn lễ, ban tọa.”

“Tạ ơn hoàng thượng.”

“Vương tử đến đây là vì chuyện của Ngọc Cơ công chúa sao?”

“Phải, chuyện của Vĩnh Lạc vương gia ta cũng đã biết. Ta nghĩ thực tình không ai mong muốn sự tình thành ra như vậy.” Đương nhiên điều Tư Mã Phong lưu tâm nhất vẫn là cái chết của Tần Minh Nguyệt.

“Vương tử an tâm, ta sẽ cấp Ngọc Cơ công chúa một cái công đạo.”

“Chuyện này chúng tôi cũng có ai, ta sẽ khuyên nhủ Ngọc Cơ. Đương nhiên tình hảo hữu giữa hai nước cũng không vì chuyện này mà ảnh hưởng, dẫu sao đây cũng chỉ là việc riêng tư.”

“Vương tử anh minh, trăm đây bội phục. Nhưng công chúa Ngọc Cơ đã gả cho hoàng đệ, chúng tôi tuyệt đối sẽ không bạc đãi nàng. Tuy rằng hiện tại hoàng đệ ở đâu không rõ, nhưng ta tin tưởng sau khi đệ ấy suy nghĩ kĩ nhất định sẽ trở về.”

“Hoàng thượng ngàn vạn lần đừng nói vậy, về chuyện này ta cũng thấy hổ thẹn, không chỉ khiến vương gia mất đi người yêu thương nhất, mà thế gian gian này mất đi một kỳ nữ phong hoa tuyết nguyệt đa tài đa nghệ. Thật khiến người ta đau lòng.”

Không ngờ vị vương tử này cũng ái mộ Tần Minh Nguyệt giống anh. “Đúng vậy, chỉ e kỳ nữ như nàng sẽ không có người thứ hai xuất hiện trên đời, thật sự khiến người ta tiếc nuối.”

“Không đối gạt hoàng thượng, mấy tháng trước khi hai quan giao chiến, vì sự xuất hiện của nàng mới khiến quân ta thoái lui. Lúc ấy ta chỉ biết nàng ấy không phải người bình thường, cũng chính vì tìm kiếm nàng mà ta mới đến Minh quốc, không cơ nàng cư nhiên lại là vương phi của Vĩnh Lạc vương gia.” Tư Mã Phong bỗng hồi tưởng lại những chuyện đã qua.

“Chẳng lẽ tiên nữ trong lời đồn đại chính là Minh Nguyệt?”

“Phải.”

“Nếu không phải hôm nay được vương tử chỉ giáo, trẫm cũng thật không biết Minh Nguyệt chẳng những dung mạo tuyệt trần, tài nghệ siêu phàm mà còn trí dũng song toàn, khí khái không thua gì trang nam tử. Thật đáng tiếc, đáng tiếc.” Hách Liên Kiệt thương tiếc nói.

“Đáng tiếc hồng nhan bạc mệnh, xem ra đúng thật là ông trời ghét người hồng nhan.”

“Đến nay trẫm vẫn không thể nào quên được vũ nghệ của nàng, tiếng ca thanh thoát, từng ánh mắt nụ cười, từng cử chỉ lời nói, có lẽ trên đời này không tìm được một Minh Nguyệt thứ hai.”

Nghe Hách Liên Kiệt nói vậy, Tư Mã Phong cũng không lấy làm bất ngờ. Là nam nhân hãn ai cũng đã từng yêu một lần cảm mến nàng, nào là tiếng ca, nào là vũ nghệ, nào là giọng nói, dáng điệu, nụ cười, từng chút từng chút chiếm lấy lòng người, để rồi trở thành dấu ấn vĩnh cửu. “Có lẽ Vĩnh Lạc vương gia là nam tử hạnh phúc nhất thế gian, chiếm được tình yêu của một cô gái như vậy thật khiến người ta ngưỡng mộ. Dẫu cho nàng đã mất, nhưng tình yêu của họ không gì có thể thay đổi.”

“Phải, rốt cuộc ta cũng hiểu được vì sao hoàng đế lại cố chấp với nàng như thế. Nữ nhân thường rất hào nhoáng, nhưng mỹ nữ như nàng lại đến thế thâm sâu, khiến ai cũng đều muốn quý trọng nàng, muốn cùng nàng cả đời bên nhau.”

“Hỏi thế gian tình là gì, mà đôi lứa nguyện thề sống chết. Nhân gian vô thường, cảm động nhất vẫn là mặc cho người thương còn sống hay đã khuất, tình yêu của kẻ ở lại vĩnh viễn không đổi thay. Dẫu cho kiếp này vô duyên vô phận, nhưng hai trái tim vẫn khao khát bên nhau; dẫu là chân trời góc biển, quân chi sông cạn đá mòn, vĩnh viễn cũng không thay đổi.” Có lẽ tình yêu kiên định của bọn họ cũng như vậy, một tình yêu vĩnh hằng. Nếu người Tần Minh Nguyệt yêu là anh, Tư Mã Phong tin tưởng anh tuyệt đối không thua bất kì ai.

Hai người đàn ông chứ như vậy, người một câu, ta một câu cùng nhau đàm luận về Tần Minh Nguyệt, là thương tiếc, là yêu thương, yêu say đắm. . . Đáng tiếc, cuối cùng cũng chỉ là những câu chữ, những hình ảnh lưu giữ nơi trái tim.

80. Chương 80: Cảnh Còn Người Mất

“Vương huynh, muội nghe nói huynh định vài ngày nữa sẽ về nước, có thật không?” Tư Mã Ngọc Cơ nhìn Tư Mã Phong đang ngắm hoa trong hoa viên.

“Phải, ta định hỏi xem muội tính thế nào, theo ta về nước hay muốn ở lại đây?” Tư Mã Phong chẳng nhìn Tư Mã Ngọc Cơ, chỉ lưu luyến không rời nơi Tần Minh Nguyệt từng đứng nhảy múa.

“Đã đến nước này, muội không nghĩ sẽ trở về.” Tư Mã Ngọc Cơ kiên quyết đáp.

“Cho dù muội có ở lại Hách Liên Vũ cũng sẽ không trở về, ta nghĩ muội cũng hiểu điều này. Chẳng lẽ muội cứ như vậy chờ hãn cả đời sao?” Lòng Tư Mã Phong hiểu rõ tính khí cô em gái quật cường này, tính cách không chịu thua này vốn đã hình thành từ khi muội muội anh còn nhỏ.

“Muội không tin chàng ta có vẻ trong nom cô gái đã chết kia cả đời, một ngày nào đó chàng ta cũng sẽ trở về.” Tư Mã Ngọc Cơ ta không tin người sống đây không đầu lại một người đã chết.

“Sao muội cứ phải lừa mình dối người, kỳ thật trong lòng muội hiểu rõ hơn ai hết, hãn ta sẽ không quay lại.” Tư Mã Phong không muốn nói ra những lời này, nhưng nếu không làm vậy thì chẳng còn cách nào khác khiến muội muội anh đối diện với sự thật.

“Không, muội tin tưởng chàng sẽ trở về.” Tuy đúng như Tư Mã Phong đã nói, nhưng tính cách không chịu thua ai khiến Tư Mã Ngọc Cơ thế nào cũng không chịu cúi đầu thừa nhận nàng đã thua.

“Muội cứ suy xét kĩ càng đi, dù thế nào ta cũng tôn trọng quyết định của muội.” Có lẽ thật sự không nên đến Minh quốc lần này, chẳng những mất đi người con gái mình yêu thương nhất, còn khiến liên lụy đến bao người.

“Ừm, huynh và Nhân Nhân thế nào?” Đến thời khắc này, Tư Mã Ngọc Cơ cũng hiểu được, yêu một người không yêu mình đau khổ đến nhường nào, nàng bắt đầu thấy cảm thông với Thôi Nhân Nhân, dù sao hai người cũng cùng cảnh ngộ.

“Ta sẽ nói rõ ràng với nàng ta, ta không mong nàng ta lãng phí tuổi xuân vì ta, chỉ là ta không thể yêu nàng ta được. Có lẽ cuộc đời này ta sẽ không yêu ai nữa, cho nên ta không muốn thương tổn Nhân Nhân.”

Tư Mã Ngọc Cơ không hiểu vì đâu mà không chỉ riêng Hách Liên Vũ, ngay cả vương huynh nàng cũng cố chấp không buồn Tần Minh Nguyệt. Tuy rằng nàng ta đã chết, nhưng trái tim hại người họ một chút cũng không thay đổi. “Nàng ta thật sự tốt đến vậy sao?”

“Nếu muội là nam nhân, nhất định muội cũng sẽ yêu nàng.” Tư Mã Phong thần nhiên nói.

“Có lẽ, đáng tiếc muội không phải, vĩnh viễn cũng sẽ không thích nàng ta.” Tuy nàng ta đã chết, nhưng nàng ta vẫn mãi là người cản trở hạnh phúc của ta, sao ta có thể thích nàng, chỉ hận nàng ta thôi còn không hết.

Hoa vẫn nơi đây, tiếng ca vẫn như đang văng vẳng bên tai, hồ điệp vẫn như trước bay lượn, đáng tiếc cảnh còn nhưng người đã khuất xa. Than tiếc từng câu từng chữ đã không còn được nghe. Tiếc hận thế giới này như mất đi ánh sáng soi rọi, giờ nàng đang ở nơi nao? Ở nơi đẹp tựa tiên cảnh nhảy múa hay ở sơn tuyền đàn một khúc thiên thượng nhân gian. Tất cả đều chỉ có thể hiện lên trong ký ức, đối với nàng ta luôn nhung nhớ, đối với nàng — tình yêu này vĩnh viễn cũng không thể nói ra. “Dù sống hay chết, nàng hạnh phúc, hân ta cũng hạnh phúc, vì sao nhiều người yêu thương mà nàng lại yêu hân, sao có thể khiến người ta không ngưỡng mộ.”

“Vương huynh, huynh không định tự tử vì nàng như Hách Liên Vũ chứ.” Tư Mã Ngọc Cơ nghi ngờ nhìn Tư Mã Phong.

“Ha ha, đáng tiếc, người nàng yêu chẳng phải ta, bằng không không gì ta không thể làm.” Tư Mã Phong cười tự giễu.

Điên rồi, những người này đều điên cả rồi, Tư Mã Ngọc Cơ thật không còn biết nói gì.

81. Chương 81: Đôi Nam Nữ Thần Tiên Chấn Nhân Gian

Mười năm sau.

Vĩnh Lạc vương phủ.

“Tiểu Thúy, cô lại ở hậu viên chăm sóc hoa cỏ sao?”

“Phải đó, Hách Võ, huynh xem, nơi này thật đẹp. Nếu cách cách nhìn thấy hân sẽ rất thích.”

“Mười năm, chẳng có lấy một chút tin tức về vương gia, có lẽ vương gia vì quá bi thương nên cũng đã ra đi rồi.”

“Nếu có một ngày, vương gia đưa cách cách trở về thì tốt biết mấy.”

Tuy hai người biết chuyện này là không thể, nhưng vẫn luôn chờ đợi kì tích.

oOo

Tần Vương phủ.

“Mười năm, nếu nhi nữ của chúng ta còn sống thì tốt biết mấy.” Tần phúc tấn ngắm những loại hoa mà Minh Nguyệt yêu thích, không khỏi cảm thán nói.

Mười năm trước, Hách Liên Vũ đưa nhi nữ của họ đi, đến nay cũng không có tin tức, chớp mắt đã mười năm. “Nàng an tâm, nhi nữ chúng ta có lẽ đang ở một nơi tuyệt đẹp hưởng cuộc sống hạnh phúc.”

“Vương gia, phúc tấn, có khách đến.” Lão quản gia vội chạy đến hoa viên.

“Có khách?”

“Trẫm vĩ phục xuất tuần, thuận đường nên ghé Tần vương phủ thăm hai vị.” Hách Liên Kiệt đi ra.

“Tham kiến hoàng thượng.” Tần vương gia và Tần phúc tấn khấn trương quỳ xuống.

“Miễn lễ, đây không phải hoàng cung, không cần đa lễ.”

“Tạ ơn hoàng thượng.”

“Hoa cỏ nơi đây đều là của Minh Nguyệt sao?” Hách Liên Kiệt nhìn khắp vườn hoa đương khoe sắc, liền nhớ đến khoảnh khắc nàng nhảy múa tại hoa viên điện Tiêu Phòng,

“Phải, cây cỏ nơi đây đều là những loại Minh Nguyệt yêu thích từ khi còn nhỏ.” Tần phúc tấn cũng bắt đầu tưởng niệm nhi nữ.

“Mười năm, chuyện mười năm trước như hiển hiện trước mắt. Hiện tại thiên hạ thái bình, mối giao hảo với Thanh quốc cũng rất tốt đẹp, sẽ không lại xảy ra chiến tranh nữa. Nếu hoàng đế và Minh Nguyệt còn ở đây thì tốt biết bao.”

“Không biết mấy năm nay hoàng thượng có tin tức gì của Vĩnh Lạc vương gia chăng?” Tần vương gia hỏi.

“Trần lần này vì phục xuất tuần cũng là vì chuyện của hoàng đế và Minh Nguyệt. Mấy năm nay, trẫm vẫn luôn cho người điều tra về hoàng đế, nhưng đều vô vọng. Gần đây có người hồi báo, có một đôi nam nữ thần tiên ở phía Đông Nam Đại Minh, chẳng những trạng nghĩa còn hành hiệp chữa bệnh, xoa dịu nỗi đau của bách tính. Đáng tiếc hai người họ hành tung bất định.”

“Chẳng lẽ là Vĩnh Lạc vương gia và Minh Nguyệt sao? Nhưng Minh Nguyệt không phải đã. . .”

“Đúng vậy, trẫm cũng không ngờ, nhưng trẫm vẫn tin tưởng hai người kia chính là bọn họ. Hiện tại Ngọc Cơ công chúa cũng đã tìm được hạnh phúc, nếu bọn họ có thể trở về thì tốt rồi.”

“Vương gia, có khi nào nhi nữ của chúng ta thật sự còn sống?” Tần phúc tấn kích động nhìn Tần vương gia.

Tần vương gia vỗ vỗ bàn tay Tần phúc tấn, ôn nhu nói: “Yên tâm đi, nếu nhi nữ của chúng ta còn sống, nó nhất định sẽ trở về.”

“Trẫm cũng nghĩ vậy, nếu Minh Nguyệt còn sống, bọn họ nhất định ngày nào đó sẽ trở về.”

oOo

“Đại vương, nơi này là một trấn nhỏ ở phía Tây Nam Minh quốc.” Mạc Ngôn bẩm báo với Tư Mã Phong.

“Chà, cuối cùng cũng đến nơi, hi vọng có thể tìm thấy hai người trong lời đồn.” Mười năm, tưởng rằng chuyện gì qua cũng đã qua rồi, không ngờ lời đồn đại về một đôi thần tiên lại khiến người ta dấy lên hi vọng. Nếu nàng còn sống thì thật tốt.

“Thuộc hạ đã cho người dò la, có tin tức sẽ lập tức báo lại.” Chuyện của Tần Minh Nguyệt, Mạc Ngôn cũng nghe qua, nhưng không hiểu vì đâu đại vương đến bây giờ vẫn chưa chịu buông tay. Mười năm, đã mười năm, ngày nào cũng như ngày nào, ngài vẫn cố chấp không buông.

“Được, chúng ta đi đây đó ngắm cảnh một lát.”

“Nghe nói trấn Tây có một ngọn núi kì lạ, bốn mùa hoa nở, mát mẻ dễ chịu, rất nhiều người cất công từ xa đến thăm.”

“Đi, chúng ta đi du ngoạn một phen.” Tư Mã Phong đứng lên đi ra ngoài.

“Rõ.”

82. Chương 82: Hội Ngộ

Đến chân núi, Tư Mã Phong ngược mắt nhìn lên, ngọn núi này tuy không cao nhưng lại khiến người ta cảm thấy như chốn tiên cảnh, sương khói vấn vít.

Đặt chân lên lối đi, Tư Mã Phong hướng về phía đỉnh. Cây cỏ che rợp khắp lối nhỏ, mùi hoa đại thoang thoảng, không khí tươi mát khiến tinh thần ta sảng khoái, thật thư thái.

Chốc lát hai người đã đến đỉnh núi.

“Đại vương, người nghe xem, có tiếng ai gảy đàn.” Mạc Ngôn chỉ về phía trước không xa.

“Phải, không biết là ai có nhã hứng đem cầm trên đỉnh núi như chốn thần tiên này. Chúng ta qua đó xem thử.” Tư Mã Phong đi về hướng phát ra tiếng đàn.

Trên một tảng đá lớn, có một vị cô nương thân vận bạch y, trên mặt đeo khăn che đang ngồi, trên đùi đặt một cây đàn, mười ngón tay tao nhã đệm khúc. Khi thì nàng ngẩng đầu lên nhìn nam tử che mặt, khi thì lại chuyển chú gảy lên những giai điệu tuyệt vời.

“Đại vương, người xem, người gảy đàn chính là vị cô nương che mặt kia.”

Bạch y nữ tử mang khăn che, chẳng lẽ thật sự là Minh Nguyệt sao? Anh còn nhớ lần đầu tiên gặp gỡ nàng, nàng cũng ngồi trên chiếu, thân vận bạch y, mặt mang sa mỏng bình thản gảy đàn.

Tư Mã Phong khấn trương đến gần.

Nghe thấy tiếng bước chân, nam tử đang chăm chú nghe cầm khúc kia quay đầu nhìn hai người đang tiến lại gần, không khỏi sửng sốt.

Tư Mã Phong nhìn nam tử vừa quay đầu lại, tuy rằng anh ta mang khăn che, nhưng Tư Mã Phong thấy bóng dáng này vô cùng quen thuộc.

“Ngài sao lại ở đây?” Nam tử che mắt hỏi Tư Mã Phong.

“Quả nhiên là hai người?” Tư Mã Phong không che giấu được nỗi vui mừng, hết nhìn nam tử che mặt lại nhìn đến vị cô nương đang gảy đàn.

Tiếng đàn bỗng dừng lại, vị cô nương kia đứng lên đi đến bên cạnh nam tử che mặt, dịu dàng nói: “Chàng quen vị công tử này sao?”

Nam tử che mặt ôn nhu cười bảo: “Phải, là lão bằng hữu của ta.”

Tư Mã Phong nhìn vị cô nương này, nào ánh mắt, nào giọng nói dịu dàng, quả là Minh Nguyệt. Nhưng sao nàng dường như không quen biết ta? “Là Minh Nguyệt sao? Ta là Tư Mã Phong.”

Nữ tử hồ nghi nhìn Tư Mã Phong, “Vị công tử này, thật ngại quá, ngài biết ta sao?”

Tư Mã Phong nhìn nam tử che mặt đợi chờ một đáp án.

Nam tử che mặt nắm lấy tay cô gái, nhìn Tư Mã Phong đáp: “Sau khi nàng tỉnh lại thì bị mất trí nhớ, không còn nhớ được những chuyện trước kia. Mấy năm nay ta đưa nàng đi khắp nơi, hi vọng có thể gợi lại ký ức trong nàng.”

“Mất trí nhớ?” Khó trách nàng không nhận ra ta, còn sống là tốt rồi, dù có mất trí nhớ cũng chẳng hề gì.

“Phải, có lẽ ông trời còn thương tình, mang nàng từ cõi chết trở về, đây cũng là ân huệ lớn nhất mà ông trời ban cho ta rồi.” Tư Mã Phong nhìn vị cô nương kia, trên khuôn mặt anh lộ ra vẻ hạnh phúc.

“Có thể gặp được hai người ở đây thật tốt quá. Ta chỉ đến cầu may, không ngờ chuyện đồn đại là có thật.” Thấy Tần Minh Nguyệt còn sống, vui sướng không thốt nên lời.

“Ta cũng không ngờ lại gặp ngài ở đây, cũng coi như bằng hữu lâu ngày gặp lại.” Anh đưa Tần Minh Nguyệt đi khắp nơi đã mười năm, đây là lần đầu tiên gặp được người quen, cảm giác này đã lâu rồi Hách Liên Vũ chưa thấy.

“Mười năm, những tưởng tất thấy đều thay đổi, không ngờ thì ra một chút cũng chẳng đổi thay, vẫn là người năm ấy, chỉ là khi ấy chúng ta còn quá trẻ, quá ấu trĩ.” Tư Mã Phong cảm thán nói.

“Phải, mười năm thật như một giấc mộng, có thể ở bên Minh Nguyệt cũng là hạnh phúc lớn nhất cuộc đời ta.”

“Hai người không định quay về sao?”

“Có chứ, nơi ấy dù sao cũng là nhà của chúng ta, một ngày nào đó chúng ta sẽ trở lại.”

“Thiếp cũng muốn quay về, nói không chừng có thể sẽ nhớ lại chuyện trước kia.” Tần Minh Nguyệt nhìn Hách Liên Vũ nói.

“Nếu đã vậy chi bằng chúng ta cùng nhau trở về, ta cũng định đến bãi kiến hoàng đế Minh quốc, nhân tiện thăm Ngọc Cơ.”

“Công chúa, nàng có khỏe không?” Hách Liên Vũ hỏi.

“Mười năm cũng đã qua, muội ấy cuối cùng cũng gỡ bỏ được khúc mắc. Yên tâm đi, muội ấy hiện tại rất hạnh phúc, lần trước ta còn nhận được thư, nói rằng nàng đã tìm được người đàn ông của đời mình.”

“Vậy thì tốt quá, chuyện vui không nên trì hoãn, chúng ta mau xuất phát.” Hách Liên Vũ nắm tay Tần Minh Nguyệt, cùng Tư mã Phong xuống núi, Mạc Ngôn theo phía sau ba người.

Phía xa xa truyền đến tiếng ca.

Hôm nay bầu trời thật trong xanh

Nơi đâu cũng sáng ngời lộng gió

Bướm bướm bận rộn, ong cũng chẳng ngại tay

Chú chim nhỏ bận bịu, đám mây trắng kia cũng bận theo

Vó ngựa bước trên cánh hoa rơi

Vó ngựa bước trên cánh hoa rơi

Từng đàn lạc đà đi qua trước mắt

Tiếng chuông lạc đà vang tinh tang, ting tang

Ở đây ca hát, ở kia cũng hát ca

Gió cũng hát, nước cũng hát theo

Đồng xanh bát ngát, bầu trời bao la

Đồng xanh bát ngát, bầu trời bao la

Trời bao la. . .

~Hoàn~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/suu-nu-da-khuynh-thanh>